HajnalpÃ-r

by Amare99

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Romance
Language: Hungarian
Characters: Drago Bludfist, Eret, Hiccup, Toothless
Status: In-Progress
Published: 2014-06-27 00:25:40
Updated: 2014-08-01 13:28:34
Packaged: 2016-04-26 18:24:51
Rating: T
Chapters: 11
Words: 37,040
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: HajnalpÃ-r Ã©lete bÃ©kÃ©snek nevezhetÅ‘ mÃ-g nem landol a szigetÃ©n egy fiÃº Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny.A talÃ¡lkozÃ¡st kalandok sora kÃ¶veti, a lÃ¡nynak szembe kell nÃ©znie egy fÃ©lkezÅ± Å‘rÃ¼lttel,egy sÃ¡rmos sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sszal,mikÃ¶zben miden erejÃ©vel azon van,hogy visszajusson a szeretteihez.KÃ©pes megtalÃ¡lni Hablatyot,hogy segÃ-tsÃ©gÃ©vel megtalÃ¡lja Å‘ket? Ã‰s tÃ©nyleg segÃ-tsÃ©gÃ©re lehet ebben egy sÃ¡rkÃ¡ny?EretXHajnal

1. Idegen a szigeten

Idegen a szigeten

HajnalpÃ-r neki dÃ¶ntÃ¶tte a hÃ¡tÃ¡t az Ã¶reg tÃ¶lgynek. A szÃ©l lÃ¡gyan tÃ¡ncolt a sÃ¡rgulÃ³ levelek kÃ¶zÃ¶tt, csiklandozva a lÃ¡ny arcÃ¡t. A tÃ¶lgy egy domb tetejÃ©n Ã¡llt, kimagasodva a tÃ¶bbi fa kÃ¶zÃ¼l, tÃ¶kÃ©letes rÃ¡lÃ¡tÃ¡st adva a falura. A falusiak szorgosan vÃ©geztÃ©k a mindennapos dolgaikat, nÃ©ha megÃ¡lltak egymÃ¡ssal kezet rÃ¡zni, vagy beszÃ©lgetni. HajnalpÃ-r tekintetÃ©vel az apjÃ¡t kereste. A falu fÅ‘nÃ¶ke szinte sosem pihent, mindig a faluban jÃ¡rkÃ¡lt, fent tartotta a rendet, vagy Ã©pp segÃ-tett az embereknek. Most is a falu kovÃ¡csÃ¡nak, SzÃ©lesvÃ¡llnak segÃ-tett fÃ¡t hordani a mÅ±helyÃ©be.

HajnalpÃ-r nagyot sÃ³hajtva Ã¡tdobta a lÃ¡bÃ¡t a fa Ã¡gÃ¡n, ahol eddig lovaglÃ³ Ã¼lÃ©sben Ã¼lt, Ã©s egy kÃ¶nnyed mozdulattal leugrott. Ideje volt feladni az egyszemÃ©lyes bÃºjÃ³cskÃ¡jÃ¡t Ã©s hazamenni segÃ-teni. Felvette az Ã-jÃ¡t a fÃ¶ldrÅ‘l, a tegezt pedig visszarakta a vÃ¡llÃ¡ra.

Abban a pillanatban Ã¼vÃ¶ltÃ©s rÃ¡zta meg az erdÅ‘t. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten kapta a hang irÃ¡nyÃ¡ba a fejÃ©t. Az eget megannyi bÃ¡rÃ¡nyfelhÅ‘ tarkÃ-totta, eltakarva a sziget legmagasabb hegyÃ©nek csÃºcsÃ¡t, a NapszeretÅ‘t. PÃ¡r percig mozdulatlanul Ã¡llt, tekintetÃ©t ide-oda kapkodva. Teste megfeszÃ¼lt, szorosabban markolta az Ã-jÃ¡t. Az Ã©gen hirtelen kÃ©t fekete alak tÅ±nt fel.

HajnalpÃ-rnek a dÃ¶bbenettÅ‘l leesett az Ã¡lla. A kÃ©t alak egymÃ¡s mÃ¶gÃ¶tt repÃ¼lt. Az elsÅ‘ jÃ³val kisebb volt a mÃ¡sodiknÃ¡l, de mÃ©g Ã-gy is vagy tÃ-zszer nagyobb egy madÃ¡rnÃ¡l. A hÃ¡tulsÃ³ fekete volt, oldalÃ¡n kÃ©t hatalmas szÃ¡rny feszÃ¼lt. _SÃ¡rkÃ¡ny!_ DÃ¶bbent rÃ¡ HajnalpÃ-r. _Ã‰s azt a valamit Ã¼ldÃ¶zi. _

HajnalpÃ-r futÃ¡snak eredt. Ezt lÃ¡tnia kell kÃ¶zelebbrÅ‘l. A NapszeretÅ‘ lÃ¡bÃ¡hoz Ã©rve a hÃ¡tÃ¡ra tette az Ã-jat Ã©s amilyen gyorsan csak tudott, mÃ¡szni kezdett a meredek hegyoldalon. A NapszeretÅ‘ oldalÃ¡n alig lehetett fÃ¡t lÃ¡tni, szinte csak sziklÃ¡kbÃ³l Ã¡llt. Viszont sok volt rajta a barlang Ã©s a kiÃ¡llÃ³ szirtek.

HajnalpÃ-r jobbra nÃ©zett. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s a repÃ¼lÅ‘ valami teljes sebessÃ©ggel a hegy felÃ© szÃ¡guldott. _MiÃ©rt nem fordulnak el? Ha irÃ¡nyba maradnak nekicsapÃ³dnak a hegynek._ Ã–sszeszorÃ-totta a fogÃ¡t Ã©s tovÃ¡bb mÃ¡szott. Ahogy egyre magasabbra mÃ¡szott, kÃ¶zeledett ahhoz a ponthoz, mikor egy magassÃ¡gba lesz a kÃ©t alakkal. Ekkor hallotta meg Ãºjra az Ã¼vÃ¶ltÃ©st.

- FOGATLAN!

HajnalpÃ-r Ãºgy megrÃ©mÃ¼lt, hogy majdnem elengedte a sziklÃ¡t, ami fent tartotta a hegy oldalÃ¡n. Emberi hang. De hisz az nem lehet. Ãšjra jobbra nÃ©zett. Ã‰pp idÅ‘ben ahhoz, hogy lÃ¡ssa, ahogy a nagy fekete sÃ¡rkÃ¡ny utolÃ©ri a repÃ¼lÅ‘ alakot Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶kleli a szÃ¡rnyÃ¡val. PÃ¡r pillanat mÃºlva mind a ketten a NapszeretÅ‘ egyik kiÃ¡llÃ³ szirtrÃ©szÃ©hez zuhantak, nem sokkal HajnalpÃ-r fÃ¶lÃ©. A becsapÃ³dÃ¡stÃ³l a sziklÃ¡k Ã©s tÃ¶rmelÃ©kek megindultak a lÃ¡ny felÃ©. HajnalpÃ-r Ãºjra mÃ¡szni kezdett, igyekezett nem tÃ¶rÅ‘dni a minduntalan belÃ©Ã¼tkÃ¶zÅ‘ sziklÃ¡kkal.

Megragadta a szÃ-rt szÃ©lÃ©t Ã©s felnyomta magÃ¡t. HÃ¡tulrÃ³l lÃ¡tta a fekete sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s melletteâ€¦ _egy fiÃºt._ HajnalpÃ-r leguggolt egy szikla mÃ¶gÃ©. A fiÃº magasabb lehetett valamivel nÃ¡la, vÃ¶rÃ¶sesbarna haja Ã¶sszevissza Ã¡llt. Valami fura bÅ‘rpÃ¡ncÃ©l volt rajta, kezÃ©ben egy bÅ‘rmaszkkal. Mellette Ã¼lt a fekete sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s egyÃ¡ltalÃ¡n nem Ãºgy lÃ¡tszott, mint aki fel akarja falni a fiÃºt. InkÃ¡bb csak bÃ©kÃ©sen nyalogatta a mancsÃ¡t, mint egy tÃºlmÃ©retezett hÃ¡zi macska.

- HÃ¡t, pajti! Most majdnem megjÃ¡rtuk. â€“ A fiÃº egy fÃ¼zetfÃ©lÃ©t halÃ¡szott elÅ‘ valamifÃ©le rejtett zsebbÅ‘l a mellkasÃ¡nÃ¡l Ã©s a szirt szÃ©lÃ©hez lÃ©pdelt. HajnalpÃ-r Ã-gy csak a hÃ¡tÃ¡t lÃ¡tta. A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zelebb volt hozzÃ¡, alig kÃ©t mÃ©terre. A farka vÃ©ge viszont csak centimÃ©terekre. HajnalpÃ-r elÅ‘re hajolt. A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©t hÃ¡tsÃ³ szÃ¡rnya kÃ¶zÃ¼l csak az egyik volt fekete. A mÃ¡sik Ã©lÃ©nkpiros volt, kÃ¶zepÃ©n egy fehÃ©r mintÃ¡val. _MÅ±farok! _SzemÃ©vel kÃ¶vette a vasrudak Ã©s a bÅ‘rszÃ-jak vonalÃ¡t a sÃ¡rkÃ¡ny testÃ©n. _Ez egyâ€¦ nyereg?! _ KÃ¶zelebb akart kerÃ¼lni, hogy jobban megvizsgÃ¡lhassa, de rosszul lÃ©pet. Az Ã¡g megreccsent a talpa alatt. A sÃ¡rkÃ¡ny abbahagyta a tisztÃ¡lkodÃ¡st, egy pillanatra megdermedt, majd lassan hÃ¡trafordult. Hatalmas zÃ¶ld szemei megakadtak a lÃ¡nyon. HajnalpÃ-r idegesen nyelt egyet, Ã©s lekapta a hÃ¡tÃ¡rÃ³l az Ã-jÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny nÃ©gy lÃ¡bra Ã¡llt Ã©s teljesen felÃ© fordult. Ã•nyÃ©t felhÃºzta kivillantva fehÃ©ren sorakozÃ³ fogait. FenyegetÅ‘en morogni kezdett, Ã©s a fiÃº felÃ© hÃ¡trÃ¡lt. HajnalpÃ-r elÅ‘kapott egy vesszÅ‘t a hÃ¡tÃ¡ra tegezbÅ‘l Ã©s az idegre helyezte.

- Ne, vÃ¡rj! â€“ A fiÃº a fekete sÃ¡rkÃ¡ny elÃ© rohant Ã©s az orra felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t. A lÃ¡ny kifeszÃ-tette az Ã-jat.

- Nem fogunk bÃ¡ntani. â€“ A fiÃº a sÃ¡rkÃ¡ny orrÃ¡ra tette a kezÃ©t, mikÃ¶zben folyamatosan a lÃ¡nyt figyelte. Smaragd zÃ¶ld szemei Ãºgy csillogtak, mint maga a drÃ¡gakÅ‘.

- Ki vagy te? â€“ HajnalpÃ-r igyekezett Ã¶sszeszedni minden erejÃ©t, hogy ne remegjen a hangja. Egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s egy fiÃº egymaga ellen. Ha arra kerÃ¼lne a sor, esÃ©lye sem lenne. A fiÃº vÃ©ghÃºzta a kezÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny fejÃ©n, mire az leÃ¼lt. Szemeit viszont mÃ©g mindig a lÃ¡nyon tartotta.

- Hablaty vagyok. Å• pedig itt a sÃ¡rkÃ¡nyom, Fogatlan. SzÃ¡ndÃ©kaink bÃ©kÃ©sek. â€“ A magasba emelte a kezÃ©t, hogy mutassa, nincs nÃ¡la fegyver. HajnalpÃ-r kicsit engedett a hÃºron.

- Hova valÃ³si vagy?

- Hibbant-szigetre. Ã‰s te? Te ki vagy? â€“Hangja barÃ¡tsÃ¡gos volt, Ã©s HajnalpÃ-r tÃ©nyleg nem lÃ¡tott nÃ¡la fegyvert. Az Ã-jÃ¡t a fÃ¶ldre szegezte, de az ujjai mÃ©g a hÃºron maradtak. Biztos, ami biztos.

- HajnalpÃ-r vagyok. Itt Ã©lek, ezen a szigeten.

- Ã“, ez fantasztikus. â€“ KiÃ¡ltott Hablaty lelkesen Ã©s visszasietett a szirt szÃ©lÃ©hez. HajnalpÃ-r akkor lÃ¡tta meg, hogy a kis fÃ¼zetbÅ‘l egy tÃ©rkÃ©p lett.

- MegmutatnÃ¡d, kÃ©rlek, hogy hol van ez a sziget, melyik szigethez milyen kÃ¶zel van? IgazÃ¡bÃ³l, fogalmam sincs mennyit repÃ¼ltÃ¼nk Fogatlannal. â€“ SzÃ³rakozottan beszÃ©lt Ã©s egy pillanatra sem emelte fel a tekintetÃ©t a tÃ©rkÃ©pbÅ‘l. HajnalpÃ-r kÃ©t mÃ©teres Ã-vbe kikerÃ¼lte a Fogatlannak nevezett sÃ¡rkÃ¡nyt, mikÃ¶zben vÃ©gig rajta tartotta a szemÃ©t. _Hogy lehet egy csupa fog sÃ¡rkÃ¡nyt elnevezni Fogatlannak?_ Mikor a fiÃº mellÃ© Ã©rt letette az Ã-jÃ¡t a fÃ¶ldre a tÃ©rkÃ©p mellÃ© Ã©s letÃ©rdelt. Hablaty hÃ¡tradÅ‘lt, hogy a lÃ¡ny jobban meg tudja vizsgÃ¡lni a papÃ-rdarabokbÃ³l Ã¡llÃ³ tÃ©rkÃ©pet. HajnalpÃ-r az alsÃ³ ajkÃ¡ba harapva keresgÃ©lt a tÃ©rkÃ©pen. Egy szigetnÃ©v sem volt neki ismerÅ‘s. AztÃ¡n ahogy haladt a tÃ©rkÃ©p szÃ©lÃ©re megakadt a szeme egy nÃ©ven. â€ž ViharverÅ‘- szurdok". Diadalmasan rÃ¡bÃ¶kÃ¶tt a nÃ©vre.

- Ez a hely! MÃ¡sfÃ©l napi hajÃ³zÃ¡sra van tÅ‘lÃ¼nk. â€“ Most Å‘ hajolt hÃ¡trÃ©bb, hogy a fiÃº megszemlÃ©lje a helyet, ahovÃ¡ mutatott.

- HÅ±ha. TÃ©nyleg jÃ³ messzire kerÃ¼ltÃ¼nk, pajti! â€“ Felpattintott az alkarjÃ¡n egy csatot Ã©s kivett egy Ã¼res lapot a sok kÃ¶zÃ¼l. Fogatlan szÃ³ nÃ©lkÃ¼l oda battyogott hozzÃ¡ Ã©s vÃ©gignyalta az elÃ© feszÃ-tett lapot, amit aztÃ¡n Hablaty gondosan a tÃ©rkÃ©phez ragasztott. HajnalpÃ-r csendben figyelte Å‘ket. Olyan zavaros volt ez az egÃ©sz. Egy fiÃº Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡tok. A fiÃº tud repÃ¼lni. TÃºl sok minden egy napra, magyarÃ¡zatra volt szÃ¼ksÃ©ge, ha mÃ©g ebben az Ã©letben aludni akar.

- Mit mondtÃ¡l, mi a neve a szigetednek? â€“ TÃ¶rte meg vÃ©gÃ¼l a csendet Hablaty.

- NapfÃ©ny-sziget. â€“ Hagyta, hogy a fiÃº befejezze a munkÃ¡jÃ¡t. FejÃ©ben ott motoszkÃ¡ltak a megvÃ¡laszolatlan kÃ©rdÃ©sek, Ã©s muszÃ¡j volt feltennie Å‘ket.

- Mond el! - BÃ¶kte ki vÃ©gÃ¼l. Hablaty Ã©rtetlenÃ¼l emelte rÃ¡ a tekintetÃ©t.

- Mond el, hogy mi ez az egÃ©sz! â€“ BÃ¡torÃ-totta tovÃ¡bb. Hablaty vÃ©gÃ¼l sÃ³hajtott Ã©s hÃ¡tradÅ‘lt. De vÃ©gÃ¼l elmondta. Elmondatott mindnet. AttÃ³l, hogy lelÅ‘tte Fogatlant addig, mÃ-g a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l elleni harc utÃ¡n felÃ©bredt. ElmesÃ©lte, hogy alakÃ-totta ki a bÅ‘rpÃ¡ncÃ©ljÃ¡t, vele egyÃ¼tt a tÅ±zkardjÃ¡t, Ã©s hogy hogyan kÃ©pes repÃ¼lni. HajnalpÃ-r nÃ©mÃ¡n hallgatta a tÃ¶rtÃ©netet, igyekezett felfogni. Mikor a tÃ¶rtÃ©netnek vÃ©ge lett Fogatlan felÃ© pillantott, aki Ã¶sszegÃ¶mbÃ¶lyÃ¶dve szunyÃ³kÃ¡lt a lovasa mellett.

- SzÃ³val ezÃ©rt nem volt sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡madÃ¡s mÃ¡r vagy Ã¶t Ã©ve. â€“ MorfondÃ-rozott hangosan a lÃ¡ny, mire Hablaty lesÃ¼tÃ¶tte a szemÃ©t, mintha csak az Å‘ hibÃ¡ja lett volna, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok megtÃ¡madtÃ¡k a falut.

- Milyen gyakran volt? â€“ KÃ©rdezte, mire HajnalpÃ-r csak megvonta a vÃ¡llÃ¡t.

- Ã‰vente egyszer, kÃ©tszer. Nem voltak gyakoriak, sem hosszÃºak. â€“ Hablaty megkÃ¶nnyebbÃ¼lten felsÃ³hajtott. Mind a ketten a horizontra meredtek. A Nap vÃ©szesen kÃ¶zeledett a tenger pereme felÃ©. EgyikÃ¼k sem vette Ã©szre, milyen gyorsan telt az idÅ‘. Hablaty felÃ¡llt, Ã¶sszehajtogatta a tÃ©rkÃ©pet, Ã©s eltette a mellkasÃ¡n lÃ©vÅ‘ zsebbe. HajnalpÃ-r is felÃ¡llt, felvette az Ã-jÃ¡t Ã©s az el nem hasznÃ¡lt vesszÅ‘t, majd az egyik a vÃ¡llÃ¡ra a mÃ¡sikat pedig a tegezbe tette.

- Ha vÃ©letlen felÃ©nk jÃ¡rnÃ¡l, ugorj be! â€“ Hablaty kedvesen megveregette a lÃ¡ny vÃ¡llÃ¡t, Ã©s Fogatlanhoz lÃ©pet. Felkapaszkodott a hÃ¡tÃ¡ra, kifeszÃ-tette a sÃ¡rkÃ¡ny mÅ±farkÃ¡t Ã©s a fejÃ©re billentette a sisakot.

- ViszlÃ¡t, HajnalpÃ-r! â€“ A maszk eltompÃ-totta a hangjÃ¡t, de a lÃ¡ny Ã-gy is Ã©rtette. A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban pedig a fekete sÃ¡rkÃ¡ny elrugaszkodott a fÃ¶ldrÅ‘l majd eltÅ±nt a felhÅ‘k takarÃ¡sÃ¡ban.

- ViszlÃ¡t! â€“ Suttogta HajnalpÃ-r, majd megindult a szÃ-rt szÃ©lÃ©re, hogy elkezdjen leereszkedni. A faluban mÃ¡r biztos mindenki Å‘t keresi, nem akarta, hogy tovÃ¡bb egye Å‘ket az ideg.

2. A fÃ©lkezÅ± Å‘rÃ¼lt

A fÃ©lkezÅ± Å‘rÃ¼lt

KÃ©t hÃ©t telt el Hablaty felbukkanÃ¡sa Ã³ta. HajnalpÃ-r senkinek sem mondta el, hogy kivel talÃ¡lkozott a NapszeretÅ‘ egyik kiÃ¡llÃ³ szirtjÃ©n. Ã‰lte tovÃ¡bb az Ã©letÃ©t, mintha mi sem tÃ¶rtÃ©nt volna.

Egyik nap Ã©pp Ã-jÃ¡szkodott a falu melletti erdÅ‘ben. A vesszÅ‘k egyenkÃ©nt kÃ¶vettÃ©k egymÃ¡st a fa tÃ¶rzsÃ©re rajzolt piros kÃ¶r

kÃ¶zepÃ©re. Minden egyes vesszÅ‘nÃ©l dÃ¼hÃ¶sen felmordult.

- Ezâ€¦- lÃ¶vÃ©s.

- â€¦Nemâ€¦ - lÃ¶vÃ©s.

- â€¦Lehetâ€¦- lÃ¶vÃ©s

-â€¦ Igaz! â€“ Ahogy a vesszÅ‘t elengedte a hÃ°r HajnalpÃ-r lÃ¡bai felmondtÃ¡k a szolgÃ¡latot Ã©s Ã¶sszeesett. Nem akart sÃ-rni, de a kÃ¶nnyei Ã°gy Ã©gettÃ©k a szemÃ©t, mintha tÅ±z lett volna. Ã–kÃ¶lbe szorult a keze, kÃ¶rmei a sajÃ¡t bÅ‘rÃ©be martak.

- MIÃ‰RT?! â€“ Torka szakadtÃ¡bÃ³l Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt, nem Ã©rdekelte ki hallja meg. Hadd halljÃ¡k. Hadd halljÃ¡k meg, hogy a fÅ‘nÃ¶k lÃ¡nyÃ¡nak nem Ã¡ll szÃ¡ndÃ©kÃ¡ban hozzÃ¡menni a tÃ¶rzs legjobb harcosÃ¡hoz, Saskaromhoz. Karjaival Ã¡tÃ¶lelte magÃ¡t. Egy kÃ¶nnycsepp kiszabadult, Ã©s lassan vÃ©gig folyt az arcÃ¡n, kellemesen lehÅ±tve abban az egy csÃ-kban a lÃ¡ny forrÃ³ arcÃ¡t. HajnalpÃ-r megadta magÃ¡t, elÅ‘redÅ‘lt, a fejÃ©t megtÃ¡masztotta a fÃ¶ldel, Ã©s hagyta, hogy az Ã©rzelmei szabad utat kapjanak. Nem arrÃ³l volt szÃ³, hogy valaki mÃ¡sba lett volna szerelmes. InkÃ¡bb csak annyi, hogy Saskarmot nem szerette. A fÃ©rfi volt mÃ¡r vagy harminc, merev, sosem mosolygott, Ã©s csak a kardja Ã©rdekelte. Hogyan is lehet egy ilyen fÃ©rfit szeretni, fÅ‘leg HajnalpÃ-rnek aki nem rÃ©g tÃ¶ltÃ¶tte be a 19-et.

PÃ¡r perc mÃºlva akadozÃ³ lÃ©legzettel Ã¡llt fel a fÃ¶ldrÅ‘l. Arca vÃ¶rÃ¶s volt, nedves, Ã©s ragadt a rÃ¡szÃ¡radt kÃ¶nnyektÅ‘l. A nyÃ-lvesszÅ‘kkel teli fÃ¡hoz ment Ã©s elkezdte egyesÃ©vel kihÃºzni Å‘ket.

Hirtelen egy kÃ¼rt hangja rÃ¡zta meg az egÃ©sz szigetet. HajnalpÃ-r dÃ¶bbenten kapta a falu felÃ© a fejÃ©t. _A veszÃ©ly kÃ¼rt!_ Nem tÃ¶rÅ‘dve azzal, hogy a vesszÅ‘k kihullnak a kezÃ©bÅ‘l, futÃ¡snak eredt.

0

A sziget nem volt Ã©ppen nagynak nevezhetÅ‘. MindÃ¶ssze egy hegybÅ‘l Ã¡llt, aminek a lÃ¡bÃ¡nÃ¡l terÃ¼lt el a falu, amit Ã©pp a szÃ¡ndÃ©kukban Ã¡llt â€žmeglÃ¡togatni". Eret nem tudta pontosan, Drago mit akar ezzel a marÃ©knyi emberrel, de nem kÃ©rdÅ‘jelezte meg az akaratÃ¡t. AbbÃ³l sosem jÃ¶tt ki gyÅ‘zteskÃ©nt. SajÃ¡t fÅ‘hajÃ³jÃ¡n Drago flottÃ¡jÃ¡nak elsÅ‘ sorai kÃ¶zt haladt, a tÃ¶bbi hajÃ³ja hÃ¡trÃ©bb maradva kÃ¶vette Å‘ket. Ez volt az elsÅ‘ alkalom, hogy Drago magÃ¡val hÃ-vta Eretet egy ilyen Ã°tra, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz sehogy sem tudott rÃ¡jÃ¶nni az okÃ¡ra. A NapfÃ©ny-sziget kÃ¶rÃ¼l kÃ¶ztudottan kevÃ©s sÃ¡rkÃ¡nyt lehetett talÃ¡lni. Ã‰s ha ezÃ©rt is jÃ¶ttek volna, akkor Dragonak nem lett volna szÃ¼ksÃ©ge rÃ¡. Å• csak begyÅ±jtÃ¶tte a sÃ¡rkÃ¡nyokat, majd Ã¡tszÃ¡llÃ-totta az Ã¶njelÃ¶lt â€žSÃ¡rkÃ¡ny Istennek".

Hallotta, ahogy a szigeten megfÃºjjÃ¡k a kÃ¼rtÃ¶ket. Nem barÃ¡tsÃ¡gos lÃ¡togatÃ¡sra szÃ¡mÃ-tanak. Eret tartott tÅ‘le, hogy a megÃ©rzÃ©sÃ¼k nem alaptalan. TÃ¶bb mint Ã¶t tucat hatalmas harci hajÃ³ kÃ¶zeledett a sziget felÃ©, kÃ¶ztÃ¼k az Å‘ egy tucat vadÃ¡sz gÃ¡lyÃ¡ja. Nem is beszÃ©lve a hajÃ³k kÃ¶zt repkedÅ‘ pÃ¡ncÃ©los sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l.

Eret idegesen felsÃ³hajtott. Nem volt neki ideje arra, hogy ilyen

ostobasÃ¡gokba vegyen rÃ©szt. A hatÃ¡ridÅ‘ az hatÃ¡ridÅ‘, Ã©s nem hitte, hogy Drago ezt a kis kiruccanÃ¡st leigazolja belÅ‘le. ManapsÃ¡g mÃ¡r nehezÃ-tÃ©sek nÃ©lkÃ¼l is nehÃ©z volt Ã¶sszefogni a megfelelÅ‘ mennyisÃ©gÅ± szÃ¡llÃ-tmÃ¡nyt. EllenÅ‘riznie kell a csapdÃ¡kat Ã©s felhajÃ³zni Ã©szakra, hogy onnan is gyÅ±jtsÃ¶n sÃ¡rkÃ¡nyokat. Drago Ã©rtÃ©kelte a kÃ¼lÃ¶nleges Ã©s vÃ¡logatott gyÃ-kokat.

Drago hatalmas hajÃ³ja nem fÃ©rt volna be az aprÃ³ kis Ã¶bÃ¶lbe, ahol a falu kikÃ¶tÅ‘je volt kialakÃ-tva, Ã-gy odÃ©bb horgonyoztak le. Egy normÃ¡lis hajÃ³nak azok a partok tÃºl magasak lettek volna, ami azt jelentette, hogy ezeknek a hajÃ³knak pont tÃ¶kÃ©letes volt. Eret hajÃ³ja viszont a normÃ¡lis kategÃ³riÃ¡ba tartozott, Ã-gy Å‘ az Ã¶blÃ¶t vÃ¡lasztotta. A kikÃ¶tÅ‘ben nem Ã¡llt Å‘rt senki, minden bizonnyal a falu fÅ‘terÃ©n fogadjÃ¡k a hirtelen jÃ¶tt vendÃ©geket. Eret maga mellÃ© rendelt nÃ©gy embert Ã©s a tÃ¶bbit a hajÃ³n hagyva elindult a mÃ³lÃ³n a hangok irÃ¡nyÃ¡ba.

A falu tÃºl cicomÃ¡s volt az Å‘ Ã-zlÃ©sÃ©nek. Minden hÃ¡z bonyolult mintÃ¡kkal volt Ã©kesÃ-tve vagy festÃ©s, vagy faragÃ¡s Ã¡ltal, miden tÃ¡rgy Ã©lÃ©nk szÃ-nekben jÃ¡tszott. EttÅ‘l fÃ¼ggetlenÃ¼l nem volt nagy. Maximum szÃ¡zan Ã©lhettek itt.

Ahogy megjÃ³solta, minden ember, legalÃ¡bbis aki tudott jÃ¡rni, ott volt a fÅ‘tÃ©ren. Ennek a szigetnek a lakÃ³i hÃ-resek voltak a tÃºldÃ-szÃ-tettsÃ©gÃ¼krÅ‘l. MindegyikÃ¼k ruhÃ¡ja tele volt aggatva Ã©s rakva szÃ-nes gyÃ¶ngyÃ¶kkel, tollakkal, Ã©s egyÃ©b dÃ-szÃ-tÅ‘ tÃ¡rgyakkal. A hajukat kiengedve vagy bonyolult fonatokban hordtÃ¡k, Ã©s azt is feldÃ-szÃ-tettÃ©k. A tÃºldÃ-szÃ-tett tÃ¡rsasÃ¡g egy szoros kÃ¶rbe rendezÅ‘dÃ¶tt kivÃ©ve egy vÃ©kony, de izmos fÃ©rfit, a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶kÃ¶t. A felsÅ‘testÃ©t szabadon hagyta, csak egy nadrÃ¡g volt rajta. TestÃ©t mindenfÃ©le festett mintÃ¡k Ã©kesÃ-tettÃ©k, a szivÃ¡rvÃ¡ny kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ szÃ-neiben. NadrÃ¡gjÃ¡n megannyi toll, gyÃ¶ngy Ã©s szalag dÃ-szelgett. ElÅ‘tte pÃ¡r mÃ©terrel ott Ã¡llt Drago egymagÃ¡ban, de a tengeren ott fenyegette a falu nÃ©pÃ©t a hajÃ³hada.

- Mit akarsz tÅ‘lÃ¼nk? â€“ A tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k dÃ¼hÃ¶sen Drago felÃ© bÃ¶kÃ¶tt, mikÃ¶zben a mÃ¡sik kezÃ©vel Ã¶sztÃ¶nÃ¶sen hÃ¡tranyÃºlt Ã©s Ã¶sszefÅ±zte az ujjait egy alacsony, de kissÃ© testes nÅ‘vel, aki egy fiatal lÃ¡nyt karolt Ã¡t. _Biztos a csalÃ¡dja._ Villant Ã¡t Eret agyÃ¡n. Drago halkan felnevetett a fÃ©rfi gesztusÃ¡n.

- Add nekem az Ã¶sszes harckÃ©pes emberedet, Ã©s akkor bÃ©kÃ©ben elmegyÃ¼nk a szigetetekrÅ‘l.

Egy magas fÃ©rfi, aki csak egy fokkal nÃ©zet ki visszafogottabban, mint a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k, elÅ‘relÃ©pet Ã©s Ã¶klÃ©vel a mellkasÃ¡ra Ã¼tÃ¶tt.

- Ez a tÃ¶rzs nem hajt tÃ©rted holmi jÃ¶ttmentnek. â€“MÃ¶gÃ¶tte a falu lakosai helyeslÅ‘en felmordultak. Drago most arra a fÃ©rfira emelte a kampÃ³s vÃ©gÅ± botjÃ¡t.

- Ã‰s te ki vagy?

- A nevem Saskarom. A falu legjobb harcosa. â€“ BÃ¼szkÃ©n kirÃ¡ntotta a kardjÃ¡t a hÃ¼velyÃ©bÅ‘l, megforgatta, majd visszarakta. Drago ismÃ©t felnevetett, majd a hajÃ³k felÃ© fordulva felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. Hat, hatalmas, pÃ¡ncÃ©lozott sÃ¡rkÃ¡ny repÃ¼lt fel a hajÃ³krÃ³l, majd

ereszkedett le a falusiak kÃ¶rÃ¼l. Saskarom hÃ¡tratÃ¡ntorodott, vissza a tÃ¶megbe. _A legjobb harcos, mi? _Eret magÃ¡ba elmosolyodott. HallomÃ¡sbÃ³l tudta, hogy ez a tÃ¶rzs nem az agresszivitÃ¡sÃ¡rÃ³l hÃ-res. Az emberek Ã¶sszÃ©bb tÃ¶mÃ¶rÃ¼ltek, igyekeztek minÃ©l messzebb kerÃ¼lni a kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k Å‘rsÃ©gkÃ©nt jÃ¡rkÃ¡lÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l.

Eret oldalt Ã¡llt a tÃ¶megnek egy hÃ¡z falÃ¡nak tÃ¡maszkodva. Ki akart maradni ebbÅ‘l az egÃ©szbÅ‘l, de mÃ©g mindig nem tudta, miÃ©rt hÃ-vta ide Drago. A nÃ©gy katona, akiket magÃ¡val hozott mÃ¡r jÃ³val elÅ‘rÃ©bb Ã¡lltak tÅ‘le Ã©s a falu asszonyait vizslattÃ¡k. Ha az agresszivitÃ¡sukrÃ³l nem is, de az asszonyaik szÃ©psÃ©gÃ©rÅ‘l a NapfÃ©ny-sziget lakÃ³i kimondottan hÃ-resek voltak. Eret is elnÃ©zte Å‘ket, de nem bÃ-rta velÃ¼k lekÃ¶tni a figyelmÃ©t.

A tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k megprÃ³bÃ¡lt elÅ‘rÃ©bb lÃ©pni, de egy sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© kapott a fogaival.

- Ezt nem teheted! â€“ HangjÃ¡ban fÃ¡jdalom Ã©s kÃ©tsÃ©gbeesÃ©s hangzott. Drago mÃ©g mindig nevetett.

- Nincs szÃ¼ksÃ©gem olyan emberekre, akik nem hÅ±sÃ©gesek hozzÃ¡m. MÃ¡rpedig a te nÃ©pecskÃ©d nem ilyennek lÃ¡tszik. Viszont mÃ©g mindig tudok belÅ‘letek hasznot hÃºzni.

- Nem Ã¡rtottunk neked semmit! MÃ©g a nevedet sem tudjuk! â€“ A tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k lÃ¡nya kilÃ©pet az anyja Ã¡rnyÃ©kÃ¡bÃ³l. DÃ¼hÃ¶sen megindult a fÃ©rfi felÃ©, de egy sÃ¡rkÃ¡ny azonnal elÅ‘tte termet. A lÃ¡ny nem rohant viszont vissza a szÃ¼leihez, helyette csak Ã³vatosan a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© tartotta a kezÃ©t. Eret lÃ¡tta, ahogy mozog a szÃ¡ja, de nem hallotta mit mond a sÃ¡rkÃ¡nynak.

- Mi Ã©rtelme ennek az egÃ©sznek? â€“ A hangja lÃ¡gy volt Ã©s Ã¼de, akÃ¡r csak egy hÅ±s szellÅ‘ egy forrÃ³ nyÃ¡ri napon. Drago kÃ¶zelebb lÃ©pet hozzÃ¡, mÃ-gnem alig csak kÃ©t mÃ©ter vÃ¡laszlotta el Å‘ket. A lÃ¡ny keze mÃ©g mindig a sÃ¡rkÃ¡ny orra elÅ‘tt pihent. Eret el sem akarta hinni, de mintha ez megnyugtatta volna a sÃ¡rkÃ¡nyt. Drago vÃ©gigmÃ©rte a lÃ¡nyt, aki meg sem moccant. Ha meg is ijedt a fÃ©rfitÃ³l, semmi jelÃ©t nem mutatta.

- ERET! â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz Ã¶sszerezzent a fÅ‘nÃ¶ke hangjÃ¡tÃ³l, de engedelmesen ellÃ¶kte magÃ¡t a hÃ¡z falÃ¡tÃ³l, Ã©s megindult felÃ©. Egy kÃ©zmozdulattal jelezte az embereinek, hogy ne kÃ¶vessÃ©k, majd megtette az utolsÃ³ mÃ©tereket.

- Mit tehetek Ã©rted, Drago?

- Ã‰gy dÃ¶ntÃ¶ttem nagylelkÅ± leszek veled, Ã©s megjutalmazlak.

Eret Ã¶sszerezzent, Ã©rezte, ahogy a mellkasÃ¡n a seb bizseregni kezd. Drago ajÃ¡ndÃ©kai eddig nem szolgÃ¡ltak kellemes kÃ¶zÃ©rzettel.

- EzÃ©rt is hÃ-vtalak ma ide. â€“ Hirtelen eldobta a botjÃ¡t Ã©s megragadta az elÅ‘tte Ã¡llÃ³ lÃ¡ny csuklÃ³jÃ¡t. MielÅ‘tt Å‘ bÃ¡rmit tehetett volna Drago egyszerÅ±en megcsavarta csuklÃ³t.

- Ne! Enged el! â€“ A szÃ¼lei arcÃ¡ra rÃ¡Ã¼lt a rÃ©mÃ¼let, Ã©s velÃ¼k egyÃ¼tt a tÃ¶rzs minden tagjÃ¡nak az arcÃ¡ra is. A lÃ¡ny fÃ¡jdalmasan felsikoltott, a sÃ¡rkÃ¡ny pedig, akinek eddig az orra elÅ‘tt tartotta

a kezÃ©t, rÃ©mÃ¼lten elsietett.

- KÃ©rlek, ne bÃ¡ntsd! â€“ Az anyja szemeiben kÃ¶nnyek gyÅ±ltek, a fÃ©rje erÅ‘sen Ã¡tÃ¶lelte a vÃ¡llÃ¡t. AnÃ©lkÃ¼l minden bizonnyal nem tartottÃ¡k volna meg a lÃ¡bai. Drago nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt velÃ¼k. Csak az elÅ‘tte Ã¶sszegÃ¶rnyedt lÃ¡nyt nÃ©zte. A csuklÃ³jÃ¡t addig csavarta, mÃ-g a lÃ¡ny teste nem csavarodott vele, Ã©s Ã¶ssze nem esett. Minden mozdulÃ¡sra tett kÃ-sÃ©rlete iszonyatos fÃ¡jdalommal jÃ¡rt. Az alsÃ³ ajkÃ¡ba harapott Ã©s szemeit Ã¶sszeszorÃ-totta, hogy visszatartsa a sikolyÃ¡t. Eret tehetetlennek Ã©rezte magÃ¡t. Ha megprÃ³bÃ¡lja leÃ¡llÃ-tani Dragot akkor Å‘ kap bÃ¼ntetÃ©st, Ã©s sokkal rosszabbat, mint amit most a lÃ¡ny. VÃ©gÃ¼l Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t Ã©s megprÃ³bÃ¡lt nem a lÃ¡ny szenvedÅ‘ arcÃ¡ra nÃ©zni. Amikor Drago a sÃ¡rkÃ¡nyokkal csinÃ¡lta ezt, Eret meg se rezzent. De ez mÃ¡s volt. Ez a lÃ¡ny vÃ©dtelen volt Ã©s Ã¡rtatlan.

- Mi a neved? â€“ KÃ©rdezte Drago, de a lÃ¡ny csak mÃ©g jobban Ã¶sszeszorÃ-totta a szÃ¡jÃ¡t. Az alsÃ³ ajkÃ¡n, a fogai alatt mÃ¡r kibuggyant a vÃ©r. Drago ekkor tovÃ¡bb csavarta a csuklÃ³jÃ¡t, a lÃ¡ny teste viszont mÃ¡r nem bÃ-rt utÃ¡na fordulni. VÃ©gÃ¼l felsikoltott, Eret pedig biztos volt abban, hogy a fÅ‘nÃ¶ke egyszerÅ±en eltÃ¶rte a csuklÃ³jÃ¡t. A szÃ¼lei a fÃ¶ldre rogytak egymÃ¡s karjaiba, az anyja a fÃ©rje vÃ¡llÃ¡ba nyomta a fejÃ©t Ã©s Ã³gy zokogott. A tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k egy pillanatra sem vette le a lÃ¡nyÃ¡rÃ³l a szemÃ©t.

- KÃ©rdeztem valamit! â€“ Most mÃ¡r Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt, tÃ³lordÃ-totta a lÃ¡ny sikolyÃ¡t, ahogy lassan tovÃ¡bb forgatta .

- HAJNALPÃ•R! â€“ Az anyja egy anyagdarabbal tÃ¶rÃ¶lgette a szemÃ©t. Hangja nagyon hasonlÃ-tott a lÃ¡nyÃ¡Ã©ra, ahogy a kÃ¼lseje is. BÃ¡r Å‘ egy kicsit testesebb volt.

- A neve HajnalpÃ-r! â€“ Tette mÃ©g hozzÃ¡ halkan. Drago ismÃ©t felnevetett Ã©s felrÃ¡ntotta a fÃ¶ldrÅ‘l a kÃ¶nnyes szemÅ± HajnalpÃ-rt. Szorosan magÃ¡hoz hÃ³zta, a kezÃ©t a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© veszÃ-tette.

- KÃ¶vesd szÃ©pen Ã©desanyÃ¡d pÃ©ldÃ¡jÃ¡t, Ã©s viselkedj rendesen. â€“ A szÃ¡ja szinte sÃ³rolta a lÃ¡ny fÃ¼leit, aki meg sem prÃ³bÃ¡lta elrejteni az undort az arcÃ¡n.

- Parancsolj, Eret! MagÃ¡t, a hajnal lÃ¡nyÃ¡t adom neked ajÃ¡ndÃ©kba! â€“ Hangja Ã³gy zengett mintha csak az Ã©v legjobb Ã¼zletÃ©t kÃ¶tÃ¶tte volna Ã©pp meg. MÃ©g utoljÃ¡ra csavart egyet HajnalpÃ-r csuklÃ³jÃ¡n majd nekilÃ¶kte Eretnek. A SÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz reflexbÅ‘l elkapta a lÃ¡nyt, akit Ã-gy az orra esÃ©stÅ‘l mentett meg. SzegÃ©nynek nem volt ereje arra, hogy azonnal a sajÃ¡t lÃ¡bÃ¡ra Ã¡lljon, pÃ¡r pillanatig mÃ©g Eret tartotta a kÃ©t karjÃ¡nÃ¡l fogva._ Å• lenne az? Å• Ã©rte hÃ-vott magÃ¡val Drago? Hogy nekem ajÃ¡ndÃ©kozzon egy lÃ¡nyt?! _Nem volt ideje megkÃ©rdezni, mert a fÃ©rfi mÃ¡r a falu nÃ©pe felÃ© fordult. Eret rÃ¡nÃ©zett HajnalpÃ-r szÃ¼leire. Az anyja Ã³gy nÃ©zett rÃ¡, mintha maga a megtestesÃ¼lt gonosz lenne, az apja futÃ³lag pillantott csak felÃ©, de abban a pillantÃ¡sban benne volt minden. GyÅ±lÃ¶let. Harag. MegvetÃ©s. _Mintha Ã©n tehetnÃ©k errÅ‘l az egÃ©szrÅ‘l. _

Ã‰rezte, ahogy a lÃ¡ny megprÃ³bÃ¡l kiszabadulni a kezei kÃ¶zÃ¼l, de a jobb csuklÃ³jÃ¡t, amit Drago eddig kÃ-nzott, mozgatni sem bÃ-rt. RÃ¡adÃ¡sul olyan vÃ¶rÃ¶s volt, mint egy rÃ¡k. Eret lassan letÃ©rdelt

vele szembe, Ã-gy a lÃ¡ny is, vele egyÃ¼tt, a fÃ¶ldre kerÃ¼lt. Eret Ã¡tpillantott HajnalpÃ-r vÃ¡lla felett. Ã‰pp idÅ‘ben ahhoz, hogy lÃ¡ssa, ahogy egy csapat Drago katonÃ¡i kÃ¶zÃ¼l megkÃ¶tÃ¶zik HajnalpÃ-r szÃ¼leit Ã©s elkezdik a hajÃ³k felÃ© rÃ¡ngatni Å‘ket. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼k a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©s a katonÃ¡k a tÃ¶bbieket tereltÃ©k.

- HAJNAL! â€“ Az apja megprÃ³bÃ¡lt kitÃ¶rni a katonÃ¡k szorÃ-tÃ¡sÃ¡bÃ³l, de azok erÅ‘sebbek voltak.

- Viseld magad, kÃ¼lÃ¶nben a lÃ¡nyod meghal! â€“ Drago a kis csapat vÃ©gÃ©n lÃ©pdelt. HajnalpÃ-r hÃ¡trafordult, hogy a szÃ¼leire nÃ©zhessen. SzemÃ©bÅ‘l addigra mÃ¡r folyamatosan folytak a kÃ¶nnyek. Eret nem tudta volna megmondani mikor kezdett el sÃ-rni, talÃ¡n akkor mikor gyakorlatilag az Å‘ karjaiba dobtÃ¡k.

- Tarts ki, Hajnal! MegtalÃ¡lunk! MegmentÃ¼nk! â€“ A fÃ©rfi ismÃ©t megprÃ³bÃ¡lt kitÃ¶rni a szorÃ-tÃ¡sbÃ³l, ismÃ©t kudarccal. Az utolsÃ³ szava mÃ©g ott visszhangzott Eret fÃ¼lÃ©ben mikor a fÃ©rfi eltÅ±nt a hatalmas harci hajÃ³n.

- Apa! â€“ HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lt utÃ¡nuk indulni, de ahogy rÃ¡tÃ¡maszkodott a jobb kezÃ©re egy fÃ¡jdalmas sikollyal ismÃ©t a fÃ¶ldre csuklott. Eret megragadta a vÃ¡llait. EgyikÃ¼knek sem tenne jÃ³t, ha a lÃ¡ny most odajutna.

- Ne bÃ¡ntsÃ¡tok a lÃ¡nyomat! Mit tesztek vele? â€“ Az anyja alig pÃ¡r lÃ©pÃ©sre volt lemaradva a fÃ©rjÃ©tÅ‘l, fejÃ©t ide-oda kapkodta, majd Å‘ is eltÅ±nt a hajÃ³ban.

- Anya! â€“ HajnalpÃ-r Ã³jra megprÃ³bÃ¡lt felÃ¡llni, de ismÃ©t csak Ã¶sszecsuklott, bÃ¡r ebben kicsit Eret is kÃ¶zre jÃ¡tszott. A tÃ¶rzs tÃ¶bbi tagja viszonylag csendben tÅ±rte, ahogy felvezetik Å‘ket a hajÃ³ra. Egy-kettÅ‘ nÃ©ha megprÃ³bÃ¡lt kitÃ¶rni a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©s katonÃ¡k vÃ©dÅ‘gyÅ±rÅ±jÃ©bÅ‘l, minduntalan sikertelenÃ¼l. Drago ahogy elÃ©rte a pallÃ³t visszanÃ©zett Eretre.

- A szokÃ¡sos idÅ‘ben kÃ©rem a szÃ¡llÃ-tmÃ¡nyt. Jobb, ha indulsz. AttÃ³l tartok, az Ã³jdonsÃ¼lt jÃ¡tÃ©kszered nem viselnÃ© jÃ³l, ami most kÃ¶vetkezik. - Mondta, majd Å‘ is eltÅ±nt a hajÃ³n. _Ã‰n nem vagyok te._ Eret felÃ¡llt Ã©s HajnalpÃ-r hÃ³na alÃ¡ nyÃºlva felemelte a lÃ¡nyt. _Nekem Å‘ nem jÃ¡tÃ©kszer. _

- Eressz! Meg kell mentenem Å‘ket! Mit tesz most velÃ¼k? â€“ A lÃ¡ny, ahogy talpra Ã¡llt, megtaposta Eret lÃ¡bÃ¡t Ã©s futÃ¡snak eredt, ahogy az ereje engedte. Ez viszont kevesebb volt annÃ¡l, amire Eret kÃ©pes volt. MÃ©g ha sajgott is a lÃ¡ba. A fÃ©rfi most a derekÃ¡nÃ¡l fogva kapta el a lÃ¡nyt. Nem akart hozzÃ¡ Ã©rni a csuklÃ³jÃ¡hoz, nehogy tÃ¶bb fÃ¡jdalmat okozzon neki. Drago volt az, aki Ã©lvezetÃ©t lelte abban, hogy kÃ-nozzon mÃ¡sokat, nem Eret.

- NÃ©zz rÃ¡m! â€“ UtasÃ-totta Ã©s a mÃ¡sik kezÃ©t a bal vÃ¡llÃ¡ra tette. A lÃ¡ny nem engedelmeskedett. BÃ¡r megÃ¡llt, nem volt hajlandÃ³ levenni a tekintetÃ©t a hajÃ³rÃ³l. A pallÃ³rÃ³l lassan tÃ¶bb tucat sÃ¡rkÃ¡ny mÃ¡szott elÅ‘, megindulva a falu felÃ©. Eret tudta, mi kÃ¶vetkezik Ã©s egyetÃ©rtett Dragoval. Nem akarta, hogy HajnalpÃ-r vÃ©gignÃ©zze, ahogy a fÃ¶ldig romboljÃ¡k az otthonÃ¡t. Ã‰s nem csak a falut.

Mikor a lÃ¡ny tovÃ¡bbra sem volt hajlandÃ³ rÃ¡ nÃ©zni Eret a tÃ©rdei alÃ¡ nyÃºlt Ã©s egÃ©szen egyszerÅ±en felemelte. HajnalpÃ-r arcÃ¡ra

rÃ¡Ã¼lt a dÃ¶bbenet.

- Ã•szinte leszek hozzÃ¡d. â€“ Lassan megfordult Ã©s elindult a mÃ©g mindig rÃ¡ vÃ¡rÃ³ emberi felÃ©. HajnalpÃ-r nem vette le a szemÃ©t az arcÃ¡rÃ³l. Eret nem tudta eldÃ¶nteni, hogy ennyire megdÃ¶bbentette-e, vagy csak elfogadta a sorsÃ¡t, esetleg mÃ¡r nem volt ereje kÃ¼zdeni, de nem Ã©rdekelte. LegalÃ¡bb nyugton maradt. Ã• is igyekezett megtartani a szemkontaktust, de elÃ©g nehÃ©z volt, ha kÃ¶zben az embernek a lÃ¡ba elÃ© is nÃ©znie kellett. Ahogy elÃ©rte az embereit nem Ã¡llt meg, hanem ment tovÃ¡bb. A nÃ©gy katona pedig szÃ³ nÃ©lkÃ¼l kÃ¶vette.

HajnalpÃ-r nagyon kÃ¶nnyÃ± volt, Eretnek erÅ‘lkÃ¶dni sem kellett ahhoz, hogy elbÃ-rja.

- Nem tudom, mi lesz a szÃ¼leiddel vagy a nÃ©peddel. Ã‰n csak Dargo egyik szolgÃ¡ja vagyok, a feladatom annyi, hogy befogom Ã©s Ã¡tadom neki a sÃ¡rkÃ¡nyokat. Ã•ltalÃ¡ban tÃ¶bbet nem is vÃ¡r tÅ‘lem. Eddig sosem hÃ-vott magÃ¡val ilyen utakra, Ã©s remÃ©lem nem is fog tÃ¶bbet. Nem Ã©n akartam, hogy veled hÃ¡lÃ¡lja meg az eddigi munkÃ¡imat. â€“ Eret is meglepÅ‘dÃ¶tt azon, ahogy a lÃ¡nyhoz beszÃ©lt. A hangja megvÃ¡ltozott. LÃ¡gyabb volt, kedvesebbâ€¦ megÃ©rtÅ‘bb. Csak remÃ©lni tudta, hogy a katonÃ¡i nem halljÃ¡k.

- Szinte biztos vagyok benne, hogy Drago nem tartja meg Å‘ket. â€“ Halkabbra vette a hangjÃ¡t, biztos, ami biztos. LÃ¡tta, ahogy HajnalpÃ-r szemÃ©ben ismÃ©t feltÃ¡mad a fÃ©lelem Ã©s kÃ¶nnyek gyÃ¼lekeznek benne.

- TalÃ¡n eladja Å‘ket egy rabszolga kereskedÅ‘nek. â€“ Hallotta a hÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tt, ahogy Drago felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. Eret ismerte ezt az Ã¼vÃ¶ltÃ©st, bÃ¡r mindÃ¶ssze egyszer hallotta. SzaporÃ¡bban szedte a lÃ¡bait Ã©s felerÅ‘sÃ-tette a hangjÃ¡t. Maga sem tudta miÃ©rt, de nem akarta, hogy HajnalpÃ-r tanÃºja legyen, annak, ami az Ã¼vÃ¶ltÃ©s utÃ¡n fog tÃ¶rtÃ©ni. Ã‰pp elÃ©ggÃ© meg volt tÃ¶rve Ã-gy is.

- A nevem Eret, Eret fia. Egy tucat vadÃ¡sz gÃ¡lyÃ¡m van, mindegyiken egy tucat legÃ©nysÃ©ggel. Innen Ã©szakra hajÃ³zunk, hogy sÃ¡rkÃ¡nyokat gyÅ±jtsÃ¼nk Dragonak. â€“ Igyekezett Ã¶sszeszedni a gondolatait, Ã©s olyat mondani, ami Ã¡tlagos informÃ¡ciÃ³ volt. Szerette volna neki elmondani, hogy kap Ã©telt Ã©s fekhelyet, ha pedig Ã©szakra mennek, akkor szereznek neki melegebb ruhÃ¡t. Szerette volna elmondani neki, hogy ellÃ¡tjÃ¡k a csuklÃ³jÃ¡t Ã©s szerette volna megnyugtatni, hogy nem lesz semmi baja a szÃ¼leinek Ã©s a nÃ©pÃ©nek. De nem tehette. Nem akart puhÃ¡nynak lÃ¡tszani az emberei elÅ‘tt. EzÃ©rt, kifogyva a tÃ©mÃ¡kbÃ³l, fÃ¼tyÃ¶rÃ©szni kezdett. HajnalpÃ-r elÅ‘szÃ¶r Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡, majd a szemÃ©rÅ‘l a mellkasa felÃ© vÃ¡ndorolt a tekintette. Jobb kezÃ©t a hasÃ¡n pihentette, a ballal viszont elkezdte Eret szÅ‘rme mellÃ©nyÃ©t vizsgÃ¡lgatni. A sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz csak ekkor tudta alaposabban megfigyelni a kÃ¼lsejÃ©t. EgyÃ¡ltalÃ¡n nem volt ronda, sÅ‘t, Eret ezelÅ‘tt talÃ¡n mÃ©g sosem talÃ¡lkozott ilyen szÃ©p lÃ¡nnyal. Egy fejjel alacsonyabb volt nÃ¡la, teste szemet gyÃ¶nyÃ¶rkÃ¶dtetÅ‘en karcsÃº Ã©s Ã¡ramvonalas. SzÅ‘kÃ©sbarna, egyenes szÃ¡lÃº haja a derekÃ¡ig Ã©rt, bal szemÃ©t eltakarta a frufruja. Eret viszont mÃ©g Ã-gy is lÃ¡tta, hogy aranybarna szeme volt, majdnem ugyanolyan Ã¡rnyalatÃº, mint a haja. A fejÃ©nek a jobb oldalÃ¡n egy kis tincs be volt fonva. Egy szalagot fÅ±ztek bele, a vÃ©gÃ©t pedig gyÃ¶ngyÃ¶k Ã©s tollak dÃ-szÃ-tettÃ©k, akÃ¡r csak a ruhÃ¡jÃ¡t. Egy olyan ruhadarab volt rajta felsÅ‘kÃ©t, ami a mellÃ©n kÃ-vÃ¼l mindnet szabadon

hagyott. Mint egy vastagabb, Ã©s kevÃ©sbÃ© szemÃ©rmesebb mellkÃ¶tÃ©s. AlsÃ³kÃ©nt pedig csak egy tÃ©rd fÃ¶lÃ© Ã©rÅ‘ szoknya szolgÃ¡lt takarÃ¡st. Mind a kÃ©t ruhadarab felsÅ‘ szegÃ©lyÃ©t vilÃ¡gosbarna szÅ‘rme borÃ-totta, innen lÃ³gtak le azok a szalagok, amikre a gyÃ¶ngyÃ¶ket Ã©s a tollakat fÅ±ztÃ©k. Eret Ã©szrevette, hogy a gyÃ¶ngyÃ¶k a lÃ¡ny minden mozdulatÃ¡nÃ¡l Ã¶sszeÃ¼tÅ‘dnek csilingelÅ‘ hangot hallatva. Lassan felvette ezt a ritmust a fÃ¼tyÃ¼lÃ©sÃ©ben is. HajnalpÃ-r jobb felsÅ‘ karjÃ¡n mÃ©g volt egy vastag bÅ‘r karkÃ¶tÅ‘, ugyanÃºgy feldÃ-szÃ-tve. CipÅ‘ gyanÃ¡nt csak egy kis szandÃ¡l volt rajta.

Eret tudta, hogy a NapfÃ©ny-sziget a hatÃ¡r az Ã©szaki Ã©s a dÃ©li szigetek kÃ¶zÃ¶tt, Ã©s arrÃ³l is halott, hogy itt kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen meleg volt, de elkÃ©pzelni sem tudta, hogy ennyire. A lÃ¡ny lÃ¡tszÃ³lag egyÃ¡ltalÃ¡n nem fÃ¡zott, Å‘ viszont mÃ¡r teljesen belesÃ¼lt a szÅ‘rmÃ©vel bÃ©lelt ruhÃ¡iba.

Ahogy a mÃ³lÃ³hoz Ã©rtek Eret gyengÃ©den letette a fÃ¶ldre HajnalpÃ-rt, aki viszont mÃ©g Ã-gy is kitartÃ³an kapaszkodott a karjÃ¡ba. _Gyenge mÃ©g. _Eret a jobb oldalÃ¡ra vezette Ã©s megragadta a bal csuklÃ³jÃ¡t, amilyen gyengÃ©den tudta, de azÃ©rt Ãºgy, hogy ez a gyengÃ©dsÃ©g ne tÅ±njÃ¶n fel a legÃ©nysÃ©gnek. A lÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l a csuklÃ³jÃ¡ra nÃ©zett, majd rÃ¡, de Å‘ csak bÃ³lintott egy aprÃ³t, majd nagy lÃ©ptekkel elindult a hajÃ³ irÃ¡nyÃ¡ba. A hajÃ³n hagyott katonÃ¡k mind a hajÃ³ szÃ©lÃ©re toldÃ³dtak, ahogy Ã©szrevettÃ©k Eretet Ã©s az Ãºj jÃ¶vevÃ©nyt.

- HÃ¡trÃ¡bb a nyÃ¡ladzÃ³ szÃ¡jakat, fiÃºk! MÃ©g felborul a hajÃ³! â€“ Eret Ã¶rÃ¼lt, hogy a hangja Ãºjra a normÃ¡lis volt. HajnalpÃ-r szÃ³ nÃ©lkÃ¼l lÃ©pdelt elÅ‘tte a fÃ¶ldre szegezve a tekintetÃ©t.

- Drago ajÃ¡ndÃ©kba adta nekem ezt a hÃ¶lgyet. MostantÃ³l a kabinomba lesz. Ã‰s meg ne lÃ¡ssak senkit a kÃ¶zelÃ©ben!

- Ne mÃ¡r Eret! Mi is dolgoztunk! KijÃ¡r a lazulÃ¡s nekÃ¼nk is. â€“ Az egyik katonÃ¡ja undorÃ-tÃ³ mosollyal vÃ©gigsimÃ-totta HajnalpÃ-r arcÃ¡t, mire a lÃ¡ny nemes egyszerÅ±sÃ©ggel rÃ¡harapott az ujjÃ¡ra. A katona fÃ¡jdalmasan felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, Ã©s mÃ¡r kÃ©szÃ¼lt megÃ¼tni a lÃ¡nyt, mikor Eret megragadta a karjÃ¡t.

- Ha legkÃ¶zelebb talÃ¡lkozunk Dragoval kÃ©rek nektek is. Å• viszont az enyÃ©m, tehÃ¡t, ismÃ©tlem: Meg ne lÃ¡ssak senkit a kÃ¶zelÃ©ben! Aki mÃ©g is megprÃ³bÃ¡lkozik vele, az lesz annak a sÃ¡rkÃ¡nynak a vacsorÃ¡ja, akit elÅ‘szÃ¶r elfogunk. â€“ BeszÃ©d kÃ¶zben vÃ©gigvezette HajnalpÃ-rt a fedÃ©lzeten, majd a hajÃ³ vÃ©gÃ©n lÃ©vÅ‘ kabinhoz lÃ©pet. BelÃ¼l kÃ©t kÃ¼lÃ¶n szoba volt. Egyik az emberekÃ©, a mÃ¡sik EretÃ©. A sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz kinyitotta az ajtÃ³t, Ã©s betessÃ©kelte a lÃ¡nyt a szobÃ¡jÃ¡ba.

- Ã“, nem mondtam volna? Teljes sebessÃ©ggel elÅ‘re! IrÃ¡ny Ã©szak, fogjunk pÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s mindegyikÅ‘tÃ¶k kÃ©t lÃ¡nyt is kap! â€“ Erre mÃ¡r mozgÃ¡sba lendÃ¼lt a legÃ©nysÃ©g, Ã©s egymÃ¡snak kiÃ¡ltozva vontÃ¡k ki a vitorlÃ¡kat Ã©s vÃ©geztÃ©k a dolgukat. Eret elÃ©gedetten mosolygott, majd Å‘ is bebujt a szobÃ¡ja ajtajÃ¡n, gondosan becsukva azt maga utÃ¡n.

3. A hajÃ³n

HajnalpÃ-r Ã³vatosan leÃ¼lt a kabinban lÃ©vÅ‘ egyetlen dologra, amin

Ã¼lni lehet. Egy fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyra. A tÃ¶bbi holmi csak telepakolt lÃ¡dÃ¡k voltak, ruhÃ¡kkal Ã©s fegyverekkel.

Hallotta, ahogy Eret parancsokat kiÃ¡ltozik a legÃ©nysÃ©gnek. Nem tudta, mit gondoljon, mit Ã©rezzen. A jobb csuklÃ³ja iszonyatosan fÃ¡jt, de nem jobban, mint a szÃ-ve. ElszakÃ-tottÃ¡k a csalÃ¡djÃ¡tÃ³l, a szeretteitÅ‘l, a nÃ©pÃ©tÅ‘l Ã©s eladtÃ¡k egy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sznak. A gondolattÃ³l ismÃ©t kÃ¶nnyek gyÅ±ltek a szemÃ©be. DÃ¼hÃ¶sen letÃ¶rÃ¶lte Å‘ket, de a rossz kezÃ©t hasznÃ¡lta. Felszisszent. Egy hanga fejÃ©ben azt sÃºgta, hogy hÃ¡lÃ¡snak kÃ©ne lennie. A nÃ©pÃ©t a szÃ¼leivel egyÃ¼tt minden bizonnyal eladjÃ¡k rabszolgÃ¡nak, Å‘ viszont egy huszonÃ¶t Ã©v kÃ¶rÃ¼li fÃ©rfihoz kerÃ¼lt, aki az elÅ‘bb megvÃ©dte egy katonÃ¡itÃ³l, Ã©s megparancsolta nekik, hogy nem Ã©rhetnek hozzÃ¡. De vajon miÃ©rt? Hogy csak az Ã¶vÃ© lehessen? A gondolatra kirÃ¡zta a hideg.

UtÃ¡na a fÃ©rfira gondolt, aki az egÃ©szrÅ‘l tehetett. Ha jÃ³l Ã©rtette, Eret Dragonak szÃ³lÃ-totta. Å•rÃ¼lt volt, ehhez nem fÃ©rt kÃ©tsÃ©g.

Eret gondosan becsukta maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t Ã©s felÃ© fordult. PÃ¡r percig csak nÃ©mÃ¡n Ã¡llt, zavart tekintettel. Mintha mÃ©g sosem lett volna Ã¶sszezÃ¡rva egy helyisÃ©gbe egy lÃ¡nnyal._Lehet, hogy nem is volt? H_ajnalpÃ-r elmosolyodott a gondolatra, hogy ez a fÃ©rfi, aki olyan hatÃ¡rozott, kemÃ©ny, mÃ©gis laza a legÃ©nysÃ©gÃ©vel, nem tud mit kezdeni egy lÃ¡nnyal. VÃ©gÃ¼l megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t Ã©s az ujjait tÃ¶rdelve az egyik lÃ¡dÃ¡hoz lÃ©pet.

- Ã‰s...mi a neved? - Elkezdte kidobÃ¡lni a lÃ¡dÃ¡bÃ³l a tÃ¡rgyakat, legyen az Ã©pp ruha vagy fÃ©mtÃ¡nyÃ©r.

- Tudod a nevemet. - HajnalpÃ-rnek alig akart hang kijÃ¶nni a torkÃ¡n. A sikoltozÃ¡s, a sÃ-rÃ¡s. Nem tesz valami jÃ³t a hangszÃ¡laknak.

Eret elÅ‘halÃ¡szott a lÃ¡da legmÃ©lyÃ©rÅ‘l egy kis dobozt. Megragadott egy ruhadarabot, Ã©s letÃ©rdelt elÃ©. A derekÃ¡rÃ³l levett egy kulacsot Ã©s Ã¡tnyÃºjtotta neki.

- Ã‰n tÅ‘led akarom hallani.

HajnalpÃ-r hÃ¡lÃ¡san Ã¡tvette a kulacsot Ã©s nagyon kortyolt belÅ‘le. A hideg vÃ-z Ãºj Ã©letre keltette a torkÃ¡t, kissÃ© megnyugtatta az idegeit, Ã©s mintha mÃ¡r a csuklÃ³ja sem fÃ¡jt volna annyira.

- HajnalpÃ-r. - Visszaadta neki a kulacsot. Eret benedvesÃ-tette vele a ruhadarabot Ã©s azt is Ã¡tnyÃºjtotta neki.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k a talÃ¡lkozÃ¡snak, HajnalpÃ-r. TÃ¶rÃ¶ld meg az arcodat, utÃ¡na bekenem a csuklÃ³d. â€“ Kinyitotta a kis dobozt. Valami zÃ¶ld krÃ©m volt benne.

- Nincs rÃ¡ szÃ¼ksÃ©g, bekenem Ã©n. - A lÃ¡ny gyorsan Ã¡ttÃ¶rÃ¶lte az arcÃ¡t a vizes ruhadarabbal, majd biztatÃ³an a fÃ©rfira mosolygott. Eret pÃ¡r mÃ¡sodpercig az arcÃ¡t figyelte, majd Ã¡tnyÃºjtotta neki a dobozt.

- GyÃ³gynÃ¶vÃ©nyes keverÃ©k. Holnapra mÃ¡r semmi baja sem lesz a csuklÃ³dnak. - A tÃ©rdÃ©re tÃ¡maszkodva felÃ¡llt Ã©s elkezdte Ã¶sszegyÅ±jteni a lÃ¡dÃ¡bÃ³l kidobott dolgokat. HajnalpÃ-r belenyÃºlt

a kis dobozba, majd Ã³vatosan szÃ©tkente a csuklÃ³jÃ¡n. Sajgott, ahogy megÃ©rintette, de fojtatta a munkÃ¡t.

Ã“vatosan Eret felÃ© pillantott. A fÃ©rfi magas volt, izmos, fekete hajÃº, arany szemÅ± Ã©s valamifÃ©le csÃ-kok voltak az Ã¡llÃ¡ra festve. Ã–sszessÃ©gÃ©be nÃ©zve egyÃ¡ltalÃ¡n nem festett rosszul.

- KÃ©sz vagyok. - HajnalpÃ-r visszahajtotta a kis doboz tetejÃ©t Ã©s Ã¡tnyÃºjtotta Eretnek. A krÃ©m lehÅ±tÃ¶tte az Ã©gÅ‘ bÅ‘rÃ©t, amitÅ‘l mÃ¡ris sokkal jobban Ã©rezte magÃ¡t. KinÃ©zett a kabin kis ablakÃ¡n, mÃ-g Eret elpakolta a kenÅ‘csÃ¶t. Csak a vÃ©gtelen kÃ©ksÃ©get lÃ¡tta.

Hirtelen Ã©les reccsenÃ©s vÃ¡gta Ã¡t a kÃ¶zÃ©jÃ¼k telepedett csendet, amit egy fÃ©lelmetes Ã¼vÃ¶ltÃ©s kÃ¶vetett. HajnalpÃ-r teste megfeszÃ¼lt. Ã Å¡jabb reccsenÃ©s, Ãºjabb Ã¼vÃ¶ltÃ©s. Az elsÅ‘ gondolata az volt, hogy Drago Ã¼vÃ¶lt. De ez sokkal hangosabb Ã©s mÃ©lyebb volt...sokkal Ã¡llatibb...sokkal tÃ¶bb. Eret az ajkÃ¡ba harapott Ã©s kinÃ©zett az ablakon. HajnalpÃ-r felpattant Ã©s Å‘ is odasietett. Mikor Eret nem engedte az ablakhoz egyszerÅ±en odÃ©bb nyomta Ã©s kinÃ©zett az ablakon.

- Ne...- Eret a keze utÃ¡n nyÃºlt, de mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt. HajnalpÃ-r meglÃ¡tta. Egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny volt, nagyobb, amit a lÃ¡ny legvadabb Ã¡lmaiban elbÃ-rt volna kÃ©pzelni. KÃ©t Ã³riÃ¡si agyarÃ¡ra egy-egy vaskarikÃ¡t erÅ‘sÃ-tettek. MellsÅ‘ lÃ¡baival pedig Ã©pp a NapszeretÅ‘ oldalÃ¡ra tÃ¡maszkodott. Hatalmas szÃ¡jÃ¡t kitÃ¡totta Ã©s felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. Alatta, ahol egykor a falu volt, mÃ¡r csak hatalmas, szÃ©tÃ¡llÃ³ jÃ©gtÃ¼skÃ©k voltak, mint egy Ã³riÃ¡si, kÃ©keszÃ¶ld sÃ¼ndisznÃ³ hÃ¡ta. HajnalpÃ-r szeme elkerekedett, Ã©rezte, ahogy ismÃ©t kÃ¶nnyek gyÅ±lnek benne. Az otthonaâ€¦ A hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny kitÃ¡rta a szÃ¡jÃ¡t, de most nem Ã¼vÃ¶ltÃ©s volt. Ã‰pp lÅ‘ni kÃ©szÃ¼lt.

- NE! â€“ Felsikoltott, de mÃ¡r nem lÃ¡tta, hogy hovÃ¡ csap le a jeges robbanÃ¡s. Eret a dereka kÃ¶rÃ© fonta a karjÃ¡t Ã©s gyorsan elhÃºzta az ablaktÃ³l.

- Eressz el, lÃ¡tnom kell! â€“ Ã Å¡jra Ã©rezte, ahogy a kÃ¶nnyek kibuggyannak a szemÃ©bÅ‘l. Eret nekitÃ¡masztotta a hÃ¡tÃ¡t a falnak Ã©s leÃ¼lt a fÃ¶ldre. HajnalpÃ-rt tehetetlenÃ¼l leÃ¼lt elÃ©. Eret nem engedte el a derekÃ¡t, sÅ‘t, szorosabban magÃ¡hoz hÃºzta, amÃ-g a lÃ¡ny hÃ¡ta nem simult rÃ¡ az Å‘ mellkasÃ¡ra. HajnalpÃ-rnek remegtek a vÃ¡llai, fejÃ©t a fÃ©rfi vÃ¡llÃ¡rnak dÃ¶ntÃ¶tte.

- Nem lesz semmi baj. â€“ Eret mind a kÃ©t karjÃ¡t a dereka kÃ¶rÃ© fÅ±zte, a fejÃ©t a lÃ¡ny fejÃ©nek tÃ¡masztotta.

0

Eret nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele, hogy nem Ã©pp a legszemÃ©rmesebb testhelyzetben voltak. Alig egy Ã³rÃ¡ja talÃ¡lkozott ezzel a lÃ¡nnyal, mÃ©gis, szinte azonnal felborÃ-totta a normÃ¡lis Ã©letÃ©t. Ahogy kiÃ¡llt a nÃ©pÃ©rt Drago ellen, ahogy tÅ±rte, ahogy kÃ-nozzÃ¡k, ahogy az Å‘ arcÃ¡t nÃ©zte, mikÃ¶zben a karjaiban tartotta. Minden egyes mozdulatÃ¡t fel tudta volna idÃ©zni. Most sem tudott mÃ¡sra gondolni, csak az illatÃ¡ra, Ã©s arra, ahogy a teste megemelkedik, majd visszasÃ¼llyed levegÅ‘ vÃ©tel kÃ¶zben.

- Az otthonomâ€¦ - Alig volt hallhatÃ³, amit mond. TekintetÃ©t a

falra szegezte.

- ElpusztÃ-tjÃ¡k, a fÃ¶ldel egyenlÅ‘vÃ© teszikâ€¦nem igaz? Ezt nem akarta az az Å‘rÃ¼lt, hogy lÃ¡ssam. EzÃ©rt mondta, hogy azonnal indulj. Te tudtad? Tudtad, hogy el fogjÃ¡k pusztÃ-tani? â€“ Az utolsÃ³ szÃ³nÃ¡l elcsuklott a hangja. A kÃ¶nnyek mÃ¡r szÃ¼net nÃ©lkÃ¼l folytak az arcÃ¡n. Halkan szipogott, levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott. Eret megrÃ¡zta a fejÃ©t.

- Nem. Mikor az apÃ¡d megtagadta, hogy csatlakozik hozzÃ¡ mÃ¡r elkezdtem sejteni. Minden ember megfizet, aki szembeszÃ¡ll Drago akaratÃ¡val. â€“ Egyik kezÃ©vel elengedte a lÃ¡ny derekÃ¡t Ã©s gyengÃ©den hozzÃ¡Ã©rt a sÃ©rÃ¼lt csuklÃ³jÃ¡hoz. A lÃ¡ny Ã¶sszerezzent az Ã©rintÃ©sre, de nem rÃ¡ntotta el a kezÃ©t. Eret olyan Ã³vatosan simÃ-totta vÃ©gig, mint mÃ©g soha semmit az elÅ‘tt. MÃ¡r nem volt olyan forrÃ³, Ã©s a vÃ¶rÃ¶ssÃ©g is alÃ¡bb hagyott.

- Magamra hagynÃ¡l? Egy kicsit. â€“ A hangja olyan gyenge volt. Pontosan Ãºgy hangzott, mint aki mÃ¡r minden remÃ©nyt elvesztett. Eret nem szÃ-vesen tette, de elengedte a derekÃ¡t Ã©s felÃ¡llt. HajnalpÃ-r odakÃºszott a falhoz Ã©s neki tÃ¡masztotta hÃ¡tÃ¡t. A tÃ©rdeit felhÃºzta a mellkasÃ¡hoz, Ã©s Ã¡tÃ¶lelte a karjaival. Eret nagyot sÃ³hajtott Ã©s kinyitotta az ajtÃ³t. Az utolsÃ³, amit lÃ¡tott HajnalpÃ-rbÅ‘l, hogy a tÃ©rdeire hajtja a fejÃ©t Ã©s hangosan zokogni kezd.

Eret becsukta az ajtÃ³t Ã©s megindult a fedÃ©lzeten. A legÃ©nysÃ©g egy pillanatra rÃ¡nÃ©zett, majd folytattÃ¡k a munkÃ¡jukat. MegtanultÃ¡k, hogy jobb nem kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dni.

Eret a hajÃ³ szÃ©lÃ©hez lÃ©pet Ã©s szÃ©tnÃ©zett. A NapfÃ©ny-sziget teljesen felismerhetetlennÃ© vÃ¡lt. A hegy fele eltÅ±nt, talÃ¡n Drago szÃ¶rnye tÃ¶rte le, Ã©s az egÃ©szrÅ‘l hatalmas jÃ©gdÃ¡rdÃ¡k Ã¡lltak ki. Eret mÃ©g lÃ¡tta, ahogy a hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny visszamÃ¡szik a tengerbe. Drago hajÃ³i pedig lassan megindultak. Eret mÃ©g egyszer rÃ¡nÃ©zett HajnalpÃ-r egykori otthonÃ¡ra. A sziget lakhatatlannÃ¡ vÃ¡lt. _Soha tÃ¶bbÃ© nem fog ide visszatÃ©rni._

- IrÃ¡ny a fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡s! Ha ÃºtkÃ¶zben meglÃ¡ttok egy sÃ¡rkÃ¡nyt, lÅ‘jÃ©tek le! Minden egyes pÃ©ldÃ¡nyra szÃ¼ksÃ©g van. â€“ Eret megfordult Ã©s nekidÅ‘lt a hajÃ³ szÃ©lÃ©nek. MÃ¡sra akart gondolni. Eret volt, Eret fia. A legnagyobb sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz. Nem terelheti el a gondolatait egyâ€¦. egy lÃ¡ny! FÃ¡radtan megdÃ¶rzsÃ¶lte a halÃ¡ntÃ©kÃ¡t. Az illata, az arcaâ€¦ SzentsÃ©ges Thor! Biztos megÅ‘rÃ¼lt. Megfordult, kÃ¶nyÃ¶kÃ©t a hajÃ³ szÃ©lÃ©re tÃ¡masztotta. LenÃ©zett a tengerre. A vÃ-z lÃ¡gyan felhabzott a hajÃ³ nyomÃ¡n, kisebb hullÃ¡mokat kÃ¼ldve a mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k haladÃ³ hajÃ³k felÃ©. _KoncentrÃ¡lj a sÃ¡rkÃ¡nyokra! Nem akarsz mÃ©g egy sebet, igaz?_HiÃ¡ba mÃ©gis minden, a sebÃ©rÅ‘l rÃ¶gtÃ¶n HajnalpÃ-r jutott eszÃ©be. Nem kÃ©ne ellenÅ‘riznie, hogy jÃ³l van-e? Mennyi ideje hagyhatta magÃ¡ra? Ã–t perce? Esetleg tÃ-z? Ã‰s az mÃ¡r a "kicsi" kategÃ³riÃ¡ba tartozik? Idegesen Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t. Ez nevetsÃ©ges volt. JÃ³zanul kell gondolkodnia.

EgÃ©szen vacsoraidÅ‘ig csak Ã¡llt ott Ã©s prÃ³bÃ¡lta elterelni a gondolatait. SÃ¡rkÃ¡nyokat szÃ¡molt Ã©s felsorolta az Ã¡ltala ismert fajokat. Egyik sem volt sikeresnek nevezhetÅ‘. VÃ©gÃ¼l az egy katonÃ¡jÃ¡nak a kiabÃ¡lÃ¡sa rÃ¡ntotta vissza a valÃ³sÃ¡gba. KÃ©sz volt a vacsora. Eret ellÃ¶kte magÃ¡t a hajÃ³ szÃ©lÃ©tÅ‘l Ã©s a tÃ¶bbiek felÃ© indult. Jobb lesz, ha HajnalpÃ-rnek is visz

valamit.

0

Nem tudta volna megmondani mikor hagyta abba a sÃ-rÃ¡st. Csak annyira emlÃ©kezet, hogy mikor Eret ott volt mÃ©g vilÃ¡gos volt. Most viszont leszÃ¡llt az est, a csillagok lassan megjelentek az Ã©gen. Ahogy kinÃ©zett az ablakon a lÃ©legzete lassan megnyugodott. A csillagok. Ugyanazok voltak, amit az egykori szobÃ¡jÃ¡bÃ³l is lÃ¡tott. Ã‰s talÃ¡n ez volt az egyetlen, ami megmaradt neki. A ruhÃ¡in kÃ-vÃ¼l ez volt az egyetlen dolog, ami az otthonÃ¡hoz kÃ¶tÃ¶tte. Ã“vatosan felÃ¡llt Ã©s az ablakhoz lÃ©pet.

Ã–t Ã©ves lehetett, mikor az apjÃ¡val egyszer elmentek sÃ¡torozni a sziget tÃºl oldalÃ¡ra, egy hÃ©tre. HajnalpÃ-rnek mÃ¡r a mÃ¡sodik nap honvÃ¡gya volt. ToporzÃ©kolt, Ã¶ssze-vissza csapkodott Ã©s kÃ¶vetelte, hogy menyjenek vissza a faluhoz. Az anyukÃ¡jÃ¡val akart lenni. Az apja leÃ¼ltette maga mellÃ© a tÅ±zhÃ¶z.

- LÃ¡tod a csillagokat? - A hÃ¡tÃ¡ra fekÃ¼dt, a kislÃ¡ny pedig felmÃ¡szott a mellkasÃ¡ra Ã©s kÃ¶vette a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t. Felpillantott az ezernyi fÃ©nyes pontra. Minden Ã©jszaka ott voltak. SzÃ©pnek szÃ©pek voltak, rejtÃ©lyesek is, mert senki sem tudta, hogy kerÃ¼ltek oda.

- Ezek a csillagok nagyon- nagyon magasan vannak. Olyan magasan, hogy a vilÃ¡g tÃºloldalÃ¡n is ugyanezeket a csillagokat lÃ¡tjÃ¡k az emberek. Ã‰s ha tÃ¡vol vagy a szeretteidtÅ‘l, csak fel kell pillantanod rÃ¡juk. Å•k egy olyan darabok az otthonodbÃ³l, amik mindig ott lesznek veled. A vilÃ¡g fenekestÃ¼l felfordulhat, de a csillagok mindig ott lesznek feletted. Ã•gy az otthonodbÃ³l, mindig veled lesz egy darab. Ha valami tÃ¶rtÃ©nne, Ã©s elszakadnÃ¡nk egymÃ¡stÃ³l, Hajnal, vÃ¡rd meg mÃ-g sÃ¶tÃ©t lesz Ã©s pillants fel az Ã©gre. Biztos lehetsz benne, hogy Ã©n is felnÃ©zek majd, Ã©s rÃ¡d gondolok. Te is tedd ezt. Ã•gy sosem lesz kÃ©pes minket senki ember fia szÃ©tszakÃ-tani teljesen. Biztos vagyok abban is, hogy anya is most a csillagokat nÃ©zi Ã©s azon gondolkozik, hogy hogyan boldogulunk mi itt az erdÅ‘ben. Lefogadom, hogy nem nÃ©zi ki belÅ‘lÃ¼nk, hogy kÃ©pesek vagyunk itt maradni egy hÃ©tig. BebizonyÃ-tsuk, hogy meg tudjuk csinÃ¡lni?

A kislÃ¡ny nem felelt. Sok mindent hallott mÃ¡r a csillagokrÃ³l. A vÃ©nek azt mondtÃ¡k, hogy aki meghal, az csillagkÃ©nt szÃ¼letik ÃºjjÃ¡, hogy a hÃ¡trahagyott szeretteit vigyÃ¡zhassa a magasbÃ³l.

- BizonyÃ-tsunk. - Hangja vÃ©kony volt, kislÃ¡nyos, de hatÃ¡rozott. Az apja pedig felnevetett Ã©s a hÃ³naljÃ¡nÃ¡l fogva a magasba emelte. Mind a ketten nevettek, a csillagos Ã©g alatt.

HajnalpÃ-r sÃ³hajtott. _MegtÃ¶rtÃ©nt, apa. Te is nÃ©zed most a csillagokat, ahogy megÃ-gÃ©rted?_A fÃ©nyes pontok az Ã©gen ugyanÃºgy ragyogtak most is, mint akkor Ã©jjel. _A vilÃ¡g fenekestÃ¼l felfordulhat, de a csillagok mindig ott lesznek feletted. Ã•gy az otthonodbÃ³l, mindig veled lesz egy darab._Lassan ellÃ©pet az ablaktÃ³l. _Apa nem akarnÃ¡, hogy csak sÃ-rjak. Vissza kell jutnom hozzÃ¡juk. _

Halk kopogÃ¡s rÃ¡ntotta vissza a jelenbe. RÃ©mÃ¼lten kapta oda a fejÃ©t. Egy mÃ¡sodperc alatt ezer fÃ©le, borzasztÃ³ variÃ¡ciÃ³ jÃ¡tszÃ³dott le a fejÃ©ben, hogy miÃ©rt kopogtathatnak az ajtÃ³n. Ã‰s

majdnem az Ã¶sszesnek Drago Ã¡llt a hÃ¡tterÃ©ben.

- Ki az?

- Csak Ã©n. - Eret hangjÃ¡t eltompÃ-totta a hatalmas fa ajtÃ³. HajnalpÃ-r megkÃ¶nnyebbÃ¼lten kifÃºjta a levegÅ‘t. Csak Eret.

- Gyere be.

A fÃ©rfi Ã³vatosan benyitott. A lÃ¡ny nem mert volna megeskÃ¼dni, hogy jÃ³l lÃ¡tta-e, de mintha egy mosoly suhant volna Ã¡t az arcÃ¡n, ahogy meglÃ¡tta.

- Hoztam vacsorÃ¡t. â€“ KezÃ©ben egy tÃ¡lat tartva belÃ©pet a szobÃ¡ba Ã©s becsukta maga utÃ¡n az ajtÃ³t.

- Jobban vagy?

- Igen, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

Eret Ã¡tadta neki a tÃ¡lat. Egy sÃ¼lt hal volt benne. HajnalpÃ-r hÃ¡lÃ¡san elfogadta Ã©s leÃ¼lt az egyik lÃ¡dÃ¡ra. Eret az egyik lÃ¡dÃ¡ban turkÃ¡lt mÃ-g elÅ‘ nem hÃºzott egy szÅ‘rmÃ©vel bÃ©lelt kÃ¶penyt, majd egy pÃ¡r csizmÃ¡t. Mind a kÃ©t ruhadarabot letette HajnalpÃ-r mellÃ©.

- Ha ilyen tempÃ³ban haladunk, akkor reggelre mÃ¡r jÃ©gdarabok fognak ÃºszkÃ¡lni a tengeren. Akkor ezekre szÃ¼ksÃ©ged lesz.

HajnalpÃ-r kÃ©t falat kÃ¶zÃ¶tt megkÃ¶szÃ¶nte. Eret tehetetlenÃ¼l kÃ¶rbenÃ©zett, vÃ©gÃ¼l Å‘ is leÃ¼lt az egyik lÃ¡dÃ¡ra. HajnalpÃ-r befejezte a vacsorÃ¡jÃ¡t, a tÃ¡lat pedig szÃ³ nÃ©lkÃ¼l letette a fÃ¶ldre.

- Gondolom, tudni szeretnÃ©d, hogy mi lesz veled. â€“ Eret a tÃ©rdeire tÃ¡masztotta a kÃ¶nyÃ¶kÃ©t Ã©s Ã¶sszefonta az ujjait. SzemtÅ‘l szembe Ã¼ltek egymÃ¡ssal. HajnalpÃ-r idegesen nyelt egyet, de bÃ³lintott. Eret sÃ³hajtott.

- Nem fogunk bÃ¡ntani. Sem Ã©n, sem a katonÃ¡k. LegalÃ¡bbis, amÃ-g jÃ³l viselkedsz. IdÅ‘vel, majd segÃ-thetsz a fÅ‘zÃ©sben meg a takarÃ-tÃ¡sban. Van egy fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡sunk, fent, Ã©szakon. Minden bizonnyal ott kialakÃ-tunk neked egy szobÃ¡t. Egy nÅ‘ nem valÃ³ egy hajÃ³ra, fÅ‘leg nem egy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz hajÃ³ra.

HajnalpÃ-r a padlÃ³ra szegezte a tekintetÃ©t. Eret azt mondta, hogy nem fogjÃ¡k bÃ¡ntani. Ã‰s talÃ¡n valahogy megszÃ¶khet majd arrÃ³l a fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡srÃ³l, hogy megkeresse a szÃ¼leit. A kilÃ¡tÃ¡sai nem is tÅ±ntek annyira sivÃ¡rnak.

- Rendben.

- A lÃ©nyeg, hogy ne nagyon gyere ki a kabinbÃ³l. â€“ A lÃ¡ny ismÃ©t bÃ³lintott. KezÃ©vel lassan kivÃ¡lasztott egy tincset a hajÃ¡bÃ³l Ã©s azt csavargatta.

- SzÃ³val, maradjak veszteg. â€“ Foglalta Ã¶ssze, szemeivel megkeresve Eret szemeit. A fÃ©rfi bÃ³lintott. IsmÃ©t csÃ¶nd nehezedett rÃ¡juk. A hajÃ³ lassan ringott, csak a fa recsegÃ©sÃ©t lehetett hallani.

- Azt hiszem, lefekszem. HosszÃº nap volt. â€“ HajnalpÃ-r felÃ¡llt Ã©s felvette a fÃ¶ldrÅ‘l a ruhadarabokat, amiket Eret adott neki. A kÃ¶peny hatalmas volt. A lÃ¡ny kÃ©tszer is elfÃ©rt benne. LeterÃ-tette az egyik sarokba a csizmÃ¡t pedig maga mellÃ© tette. Mire megfordult Eret mÃ¡r a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡ban fekÃ¼dt Ã©s a plafont nÃ©zte. LÃ¡bait keresztbe tette, a kezei Ã¶sszefonva a feje alatt pihentek. HajnalpÃ-r rÃ¡fekÃ¼dt a kÃ¶peny felÃ©re, a mÃ¡sikkal pedig betakarta magÃ¡t. Az oldalÃ¡ra fordult, Ãºgy, hogy a hÃ¡ta a falnak legyen. Kezeit a feje alÃ¡ csÃºsztatta Ã©s lehunyta a szemÃ©t.

- JÃ³ Ã©jt! â€“ Suttogta, Ã©s szinte azonnal el is aludt. Sosem volt rossz alvÃ³, a mai nap pedig kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen kimerÃ-tette. Ã•gy nem halotta, ahogy Eret halkan mÃ©g hozzÃ¡ teszi:

- JÃ³ Ã©jt, neked isâ€¦

- 0 â€“ 0 â€“ 0 â€“

KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a kedves vÃ©lemÃ©nyeket. Nagyon jÃ³l eset. ** A tÃ¶rtÃ©net Ã©rtelem szerÅ±en a mÃ¡sodik film elÅ‘tt kezdÅ‘dik Ã©s azzal pÃ¡rhuzamosan halad majd. HÅ± akarok maradni teljesen a filmhez, Ã©s Ã-gy is fogom tovÃ¡bb Ã-rni a tÃ¶rtÃ©netet. Igyekszem gyakran frissÃ-teni majd.**

**Hamarosan talÃ¡lkozunk! **

4. AlakulÃ³ban

Mire HajnalpÃ-r reggel felÃ©bredt, Eret mÃ¡r nem volt az fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyban. A lÃ¡ny Ã¶sztÃ¶nÃ¶sen kibujt a kÃ¶peny alÃ³l, de rÃ¶gtÃ¶n vissza is mÃ¡szott. Eretnek igaza lett. BorzasztÃ³ hideg volt odakint. A ruhadarab alatt magÃ¡ra hÃºzta a csizmÃ¡t Ã©s magÃ¡ra csatolta a kÃ¶penyt. NehÃ©zkesen felÃ¡llt. Nem volt hozzÃ¡szokva ahhoz, hogy egy sÃºlyos szÅ‘rmekÃ¶peny hÃºzza a vÃ¡llÃ¡t. Ã“vatosan megforgatta a jobb csuklÃ³jÃ¡t. Mintha csak a rÃ©gi lett volna. Eretnek ebben is igaza lett. _Jobb lesz, ha leÃ¡ll, ezzel a â€žtÃ¶kÃ©letessÃ©ggel", kÃ¼lÃ¶nben mÃ©g azt hiszem, hogy fÃ©listen._ Elmosolyodott a gondolatra. Eretâ€¦ nem tÅ±nt borzasztÃ³nak. Kedves volt, segÃ-tett neki Ã©s megvÃ©dte. MÃ¡s fÃ©rfiak mÃ¡r rÃ©g tÃ¶nkretettÃ©k volna.

Mikor sikerÃ¼lt felÃ¡llnia rÃ¡jÃ¶tt, hogy nem tud mit csinÃ¡lni. A kabinbÃ³l nem mehetett ki. Tegnap elhatÃ¡rozta, hogy abbahagyja a szomorkodÃ¡st Ã©s arra koncentrÃ¡l, hogy hogyan talÃ¡lhatnÃ¡ meg a szÃ¼leit. Å•k sem akarnÃ¡k, hogy csak sÃ-rjon. Persze, ahogy eszÃ©be jutottak a tegnap tÃ¶rtÃ©ntek, a lÃ¡tÃ¡sa rÃ¶gtÃ¶n homÃ¡lyossÃ¡ vÃ¡lt, de gyorsan megtÃ¶rÃ¶lte a szemeit. Ha megtalÃ¡lja a szÃ¼leit, visszatÃ©rhetnek a szigetÃ¼kre. A NapfÃ©ny- szigeten sosem volt tÃºlsÃ¡gosan hideg, talÃ¡n addigra eltÅ±nnek a jÃ©gdÃ¡rdÃ¡k. Ha pedig nem, akkor bevonjÃ¡k az ÃºjjÃ¡pÃ-tkezÃ©sbe. HajnalpÃ-r mÃ¡r lÃ¡tta is maga elÅ‘tt, hogyan nÃ©z majd ki az Ãºj falu a jÃ©gdÃ¡rdÃ¡k alatt. BiztosÃ-tjÃ¡k majd a hÅ±vÃ¶sebb kÃ¶rnyezetet, vizet is kÃ¶nnyebb lesz szerezniÃ¼k. A kilÃ¡tÃ¡sok mÃ¡ris sokkal naposabbak voltak szÃ¡mÃ¡ra Ã©s az egÃ©sz nÃ©pe szÃ¡mÃ¡ra. ElÅ‘re kellett tekintenie, nem pedig hÃ¡tra.

KÃ¶rÃ¼lnÃ©zett a kis helyisÃ©gben. Nem sok lehetÅ‘sÃ©get kÃ-nÃ¡lt. Nem volt mÃ¡s benne, csak hÃ¡rom lÃ¡da Ã©s egy fÃ¼ggÅ‘Ã¡gy.

HajnalpÃ-r vÃ©gÃ¼l a lÃ¡dÃ¡k mellett dÃ¶ntÃ¶tt. Eret tÃ¶kÃ©letessÃ©ge ellen legyen mondva, hogy nem valami rendes. A lÃ¡dÃ¡kban Ã¶sszevissza voltak belehajigÃ¡lva a ruhÃ¡k, a fegyverek Ã©s az egyÃ©b dolgok. Nem voltak kÃ¼lÃ¶n vÃ¡logatva, vagy Ã¶sszehajtva. HajnalpÃ-r nagyot sÃ³hajtott, ahogy felnyitotta az elsÅ‘ lÃ¡dÃ¡t. Ez nagy melÃ³ lesz. Az elsÅ‘ lÃ¡dÃ¡bÃ³l kÃ¼lÃ¶nvÃ¡logatta a ruhÃ¡kat, a fegyvereket Ã©s mindent, ami csak ott volt. Eret nem tiltotta meg neki, hogy hozzÃ¡juk nyÃºljon, Ã-gy a lelkiismerete sem nyugtalankodott. Mikor vÃ©gzett az elsÅ‘ lÃ¡da kipakolÃ¡sÃ¡val a mÃ¡sodikhoz lÃ©pet. MÃ©g dÃºdolni is elkezdett.

0

- KÃ¶sd Ã¶ssze a szÃ¡jÃ¡t!

- Nehogy elengedd! â€“ Eret erÅ‘sen meghÃºzta a kÃ¶telet a stormcutter* szÃ¡jÃ¡n. A hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny megprÃ³bÃ¡lt kiszabadulni a kÃ¶telek szorÃ-tÃ¡sÃ¡bÃ³l, de azok minduntalan visszahÃºztÃ¡k a hajÃ³ fedÃ©lzetÃ©re. HÃ¡rom hÃ¡lÃ³ kellett ahhoz, hogy le tudjÃ¡k szedni az Ã©grÅ‘l, Ã©s kettÅ‘ hajÃ³, ahhoz, hogy kihÃºzzÃ¡k a tengerbÅ‘l. MÃ¡r kÃ©t bÃ©nÃ-tÃ³ lÃ¶vedÃ©ket lÅ‘ttek bele, amit Drago emberei is hasznÃ¡lnak, de a sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©g mindig nem adta fel. Dupla szÃ¡rnyaival Ã©s hosszÃº farkÃ¡val mÃ¡r nÃ©gy embert lÃ¶kÃ¶tt bele a jeges vÃ-zbe. Eret rÃ¡hÃºzott mÃ©g egy hÃ¡lÃ³t a sÃ¡rkÃ¡ny fejÃ©re Ã©s meghÃºzta a nyakÃ¡n.

- BÃ©nÃ-tsÃ¡tok mÃ¡r el! - Az egyik emberre, Ãºjabb piros kis lÃ¶vedÃ©ket lÅ‘tt a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ba. PÃ¡r centire Eret lÃ¡bÃ¡tÃ³l.

- EszednÃ©l vagy, ember?! El akarsz kÃ¡bÃ-tani? - A katona behÃºzta a nyakÃ¡t Ã©s az orra alatt elmormolt egy bocsÃ¡natkÃ©rÃ©st. Eret Ã©rezte, hogy az Ã¡llat egyre lassul alatta.

- GYENGÃŒL! HÃºzzÃ¡tok meg a kÃ¶teleket a teste kÃ¶rÃ¼l! ErÅ‘sen, nehogy elszakÃ-tsa a szÃ¡rnyÃ¡val! - Eret leugrott a fedÃ©lzetre Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny pofÃ¡ja elÃ© lÃ©pett. A hatalmas, sÃ¡rga szemek megtalÃ¡ltÃ¡k. GyÅ±lÃ¶let, dÃ¼h Ã©s egy csepp fÃ©lelem volt kiolvashatÃ³ belÅ‘lÃ¼k. A fogakkal Ã©kesÃ-tett szÃ¡j lassan kinyÃ-lt, majd fÃ¡radtan visszacsukÃ³dott. A sÃ¡rga szemek lecsukÃ³dtak.

- NagyszerÅ±! VigyÃ©tek a hajÃ³ aljÃ¡ba! Mindig Ã¼gyeljen rÃ¡ valaki, Ã©s figyeljetek, hogy sose legyen teljesen magÃ¡nÃ¡l! Ekkora fogÃ¡sunk mÃ©g nem volt. - Eret elÃ©gedetten Ã¶sszedÃ¶rzsÃ¶lte a tenyerÃ©t. Egy katona lÃ©pet mellÃ©.

- Eret!

- Mi az?

- Ã‰szakra lÃ¡ttak egy siklÃ³ csapatot repÃ¼lni!

- Akkor mit Ã¡llsz itt? IrÃ¡nyba a hajÃ³kat! Egy egÃ©sz csapat? Ãšgy lÃ¡tszik, ma jÃ³ napunk van, fiÃºk. - A szeme sarkÃ¡bÃ³l lÃ¡tta, ahogy hat emberre behÃºzza a hajÃ³ aljÃ¡ba a Stormcutter-t. Eret mosolyra hÃºzta a szÃ¡jÃ¡t. Drago Ã¶rÃ¼lni fog. NyÃºjtÃ³zott egyet Ã©s a kabinja felÃ© indult. Mikor felÃ©bredt HajnalpÃ-r mÃ©g aludt. Erre a nagy zsivajra mÃ¡r biztos felÃ©bredt. Ã‰pp csak rÃ¡tette a kezÃ©t a kilincsre, mikor kiÃ¡ltottak. A segÃ-tsÃ©gÃ©re volt szÃ¼ksÃ©g. MÃ©lyet sÃ³hajtott Ã©s elengedte a kilincset.

HajnalpÃ-rnek mÃ©g vÃ¡rnia kell egy kicsit.

0

MÃ¡r leszÃ¡llt az est, mikor Eret vÃ©gre beszabadulhatott a kabinjÃ¡ba. Odakint a tÃ¶bbiek mÃ©g az aznapi fogÃ¡st Ã¼nnepeltÃ©k. HÃ¡rom siklÃ³ Ã©s egy stormcutter. Nem rossz eredmÃ©ny. HajnalpÃ-r Ã©pp a sarokban Ã¼ldÃ¶gÃ©lt Ã©s a hajÃ¡t fonta. Halkan dÃºdolt valami, Eret szÃ¡mÃ¡ra ismeretlen dallamot. Ahogy belÃ©pett a lÃ¡ny kedvesen rÃ¡mosolygott majd folytatta a munkÃ¡t. Eretnek viszont a fÃ¶ldbe gyÃ¶kerezet a lÃ¡ba. Kis hÃ-jÃ¡n kezÃ©be tartott tÃ¡lat is elejtette. HajnalpÃ-r... rÃ¡mosolygott? AmiÃ³ta csak Ã¶sszefonta az Ã©letÃ¼ket a sors ez volt az elsÅ‘ alkalom, hogy a lÃ¡ny igazÃ¡n rÃ¡mosolygott. Tegnap mÃ©g kÃ¶nnyes volt a szeme, halk a hangja, Ã©s teljesen remÃ©nyvesztett. Most viszont mintha kicserÃ©ltÃ©k volna. Eret nem tudta, hogy ez normÃ¡lis reakciÃ³-e. Egy napja, hogy elvesztett mindent, ami eddig fontos volt neki. Most meg mintha nem tÃ¶rtÃ©nt volna semmi. Nem kÃ©ne mÃ©g... gyÃ¡szolnia?

A fÃ©rfi vÃ©gÃ¼l Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy inkÃ¡bb Ã¶rÃ¼l a hirtelen hangulatvÃ¡ltozÃ¡snak. A tÃ¡lat letette a lÃ¡ny mellÃ© a fÃ¶ldre Ã©s leÃ¼lt a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡ra.

- Ã‰sâ€¦mit csinÃ¡ltÃ¡l ma? â€“ Eret egy kis lelkiismeret furdalÃ¡st Ã©rzet, amiÃ©rt egÃ©sz napra magÃ¡ra hagyta a lÃ¡nyt. HajnalpÃ-r vÃ¡llat vont Ã©s megkÃ¶tÃ¶tte a fonat vÃ©gÃ©t egy bÅ‘rszalaggal.

- Rendet raktam a holmijaid kÃ¶zÃ¶tt Ã©s azt latolgattam, hogy megtÃ¡madtÃ¡k-e a hajÃ³t, vagy csak a legÃ©nysÃ©ged kapott hajba.

Eret felnevetett. BÃ¡r a vÃ¶rÃ¶s szemÅ±, hallgatag Ã©s szomorÃº HajnalpÃ-rrel sem volt semmi baja, ez az Ã©letvidÃ¡mabb kiadÃ¡s sokkal jobban tetszett neki.

- Egyik sem. Reggel sikerÃ¼lt lekapnunk egy stormcutter-t, de nagyon kÃ¼zdÃ¶tt. NÃ©gy emberâ€¦ VÃ¡rjunk! Rendet tettÃ©l a holmijaim kÃ¶zÃ¶tt?

HajnalpÃ-r idegesen felnevetett Ã©s csavargatni kezdte a fonatja vÃ©gÃ©t. Hirtelen teljes mÃ©rtÃ©kben felkeltette a figyelmÃ©t a kÃ¶penyÃ©nek a szÅ‘rme borÃ-tÃ¡sa.

- KivÃ¡logattam azokat, amik benne voltak a lÃ¡dÃ¡kban, utÃ¡na pedig kÃ¼lÃ¶n rendeztem Å‘ket. A ruhÃ¡kat Ã¶ssze is hajtogattam. â€“ Idegesen fÃ©szkelÅ‘dÃ¶tt Ã©s Ã¶sszÃ©bb hÃºzta magÃ¡t a kÃ¶penyben. â€“ Haragszol? â€“ Szemeivel Ã³vatosan megkereste a fÃ©rfi szemeit. Eret a lehajolt a lÃ¡dÃ¡khoz Ã©s felnyitotta Å‘ket. Az elsÅ‘ben voltak a ruhÃ¡k, Ã¶sszehajtva, pont Ãºgy, ahogy HajnalpÃ-r mondta. A mÃ¡sodikban voltak a fegyverek Ã©s kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ csapdÃ¡k. A harmadikban pedig az egyÃ©b holmik, gyÃ³gykenÅ‘csÃ¶k, Ã©rtÃ©ktÃ¡rgyak Ã©s pÃ¡r olyan dolog, ami mÃ¡sik szÃ¡mÃ¡ra Ã©rtÃ©ktelen, de Eret szÃ¡mÃ¡ra kifejezetten fontos volt. Mindegyik katonÃ¡s rendben Ã¡llt. Eret alig akart hinni a szemÃ©nek.

- Haragszol? â€“ HajnalpÃ-r mÃ©g mindig a falnak simulva, de felÃ¡llt. A hatalmas kÃ¶peny alÃ³l csak a feje lÃ¡tszott ki Ã©s legalÃ¡bb hÃ¡romszor testesebbnek nÃ©zett ki, mint valÃ³jÃ¡ban.

- Micsoda? Dehogyis! Ez fantasztikus! Fantasztikus vagy! â€“ Eret

szÃ©lesen elmosolyodott Ã©s kiegyenesedett. HajnalpÃ-r megkÃ¶nnyebbÃ¼lten fÃºjta ki a bent tartott levegÅ‘t. MÃ©g el is pirult kissÃ© a dicsÃ©ret hallatÃ¡n. Kezeit kibÃºjtatta a kÃ¶peny alÃ³l Ã©s kisimÃ-totta a frufrujÃ¡t a szemÃ©bÅ‘l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ Eret gyengÃ©den megfogta az egyik kezÃ©t Ã©s egy gyors puszit nyomott a lÃ¡ny arcÃ¡ra. HajnalpÃ-r szemei a normÃ¡lisnak a kÃ©tszeresÃ©re nÅ‘ttek, arca pedig hirtelen olyan vÃ¶rÃ¶s lett, mint tegnap a csuklÃ³ja. Eret elengedte a kezÃ©t Ã©s folytatta a lÃ¡dÃ¡k vizsgÃ¡latÃ¡t.

- Hihetetlen munkÃ¡t vÃ©geztÃ©l.

HajnalpÃ-r mosolyogva visszaÃ¼lt a fÃ¶ldre Ã©s az Ã¶lÃ©be vette a vacsorÃ¡jÃ¡t.

- SzÃ³val? â€“ Ahogy megszÃ³lalt, Eret rÃ¡emelte a tekintetÃ©t.

- Milyen volt a te napod?

Eret mosolyogva felÃ¡llt, majd leÃ¼lt vele szembe a fÃ¶ldre. Nem a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyra, a szoba mÃ¡sik sarkÃ¡ba. A fÃ¶ldre, alig egy mÃ©terre a lÃ¡nytÃ³l.

- JÃ³ napot zÃ¡rtunk, hÃ¡rom siklÃ³t Ã©s egy stormcutter-t fogtunk el. Drago elÃ©gedett lesz. â€“ Eret boldogan Ã¶sszefÅ±zte az ujjait Ã©s a tarkÃ³jÃ¡ra helyezte a kezÃ©t. HajnalpÃ-r egÃ©sz idÃ¡ig mosolygott, de a mozdulat utÃ¡n lehervadt az arcÃ¡rÃ³l.

- Odin szakÃ¡llÃ¡ra, Eret! Te vÃ©rzel! â€“ Gyorsan letette a tÃ¡lat az Ã¶lÃ©bÅ‘l Ã©s a fÃ©rfihoz kÃºszott.

- Ã“, ez? Ez semmisÃ©g. â€“ A bicepszÃ©n egy vÃ¡gÃ¡sbÃ³l szivÃ¡rgott a vÃ©r. Az egyik siklÃ³ fogai okoztÃ¡k. Eret legyinteni akart, de HajnalpÃ-r megfogta a csuklÃ³jÃ¡t Ã©s a levegÅ‘be tartotta.

- Tartsd nyugodtan, csak Ã-gy lÃ¡tom!

Eretnek felszaladt a szemÃ¶ldÃ¶ke, de engedelmeskedett. HajnalpÃ-r halkan hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt, szabad kezÃ©vel gyengÃ©den Ã¼tÃ¶gette az Ã¡llÃ¡t.

- KitisztÃ-tom Ã©s bekÃ¶tÃ¶zÃ¶m, Ã-gy elkerÃ¼ljÃ¼k, hogy kosz kerÃ¼ljÃ¶n bele, Ã©s elfertÅ‘zÅ‘djÃ¶n. â€“ Elengedte Eret csuklÃ³jÃ¡t Ã©s a harmadik lÃ¡dÃ¡hoz lÃ©pett. Eret a vÃ¡llÃ¡ra tette a kezÃ©t.

- HajnalpÃ-r, erre igazÃ¡n nincs szÃ¼ksÃ©g! Ez csak egy karâ€¦ - Nem tudta, befejezni a mondatott, mert HajnalpÃ-r hatÃ¡rozott hangon kÃ¶zbevÃ¡gott.

- Csitt! A beteg nem beszÃ©l! â€“ Felemelt egy kis Ã¼veget, majd a fejÃ©t rÃ¡zva visszatette. Eretnek felszaladt a szemÃ¶ldÃ¶ke.

- Nem vagyok beâ€¦

- Csitt!

- Deâ€¦

- Nem beszÃ©l!

- Rendâ€¦

- Nem beszÃ©l! â€“HajnalpÃ-r vÃ©gre visszafordult hozzÃ¡, kezÃ©ben egy kulaccsal Ã©s egy tekercs ruhacsÃ-kkal. Eret mulatsÃ¡gosnak talÃ¡lta, ahogy ez a nÃ¡la alacsonyabb lÃ¡ny ennyire hatÃ¡rozottan parancsolgatott neki. Mint egy aprÃ³ kis kapitÃ¡ny. A fÃ©rfi igyekezett nem mosolyogni, nehogy HajnalpÃ-r meglÃ¡ssa, milyen jÃ³l mulatt rajta. A lÃ¡ny visszaevickÃ©lt a fÃ©rfi elÃ© Ã©s lecsavarta a kulacs tetejÃ©t. A nagy szÅ‘rmekÃ¶peny miatt csak nehÃ©zkesen bÃ-rt mozogni, Ã-gy vÃ©gÃ¼l Ã¡tnyÃºjtotta Eretnek a kulacsot.

- MegfognÃ¡d egy kicsit?

Eret bÃ³lintott Ã©s Ã¡tvette a kulacsot. HajnalpÃ-r egy mozdulattal a hÃ¡tÃ¡ra dobta a hajÃ¡t a vÃ¡llÃ¡rÃ³l Ã©s kikÃ¶tÃ¶tte a kÃ¶penyt. A sÃºlyos ruhadarab lehullott a fÃ¶ldre. Alatta ott volt a rÃ©gi ruhÃ¡i. Ahogy a hideg levegÅ‘ megcsÃ-pte a bÅ‘rÃ©t megborzongott, de mintha Ã©szre sem vette volna. Visszavette a fÃ©rfitÃ³l a kulacsot Ã©s a ruhacsÃ-kokbÃ³l egy kis darabot a karja alÃ¡ tartott, hogy felfogja majd a lefolyÃ³ vizet. Eret nÃ©mÃ¡n nÃ©zte, ahogy lassan megemeli a kulacsot a sebe felett alig pÃ¡r millimÃ©terrel. De ahogy a vÃ-z hozzÃ¡Ã©rt, dÃ¶bbenten felkiÃ¡ltott.

- Ez csÃ-p!

- MÃ©g szÃ©p, te butus! TengervÃ-z. â€“ HajnalpÃ-r tovÃ¡bb Ã¶ntÃ¶tte a sÃ³s vizet a sebre. Eret az ajkÃ¡ba harapott. Nem volt Ã©pp a legkellemesebb Ã©lmÃ©ny. MÃ©gis, a figyelme lassan a sebrÅ‘l Ã¡tterelÅ‘dÃ¶tt HajnalpÃ-rre. Ahogy beszÃ©lt hozzÃ¡, ahogy becÃ©zte, ahogy viselkedett. Mintha ezer Ã©ve ismernÃ©k egymÃ¡st Ã©s nem csak tegnap Ã³ta. Eret bele akart nÃ©zni a szemeibe. LÃ¡tni akarta a mosolyÃ¡t. Pontosan tudni akarta, milyen az illata, milyen a bÅ‘re tapintÃ¡sa. Tudni akarta, hogy mi volt a beceneve kiskorÃ¡ban, hogy mit csinÃ¡lt, ha odakint esett az esÅ‘. Hogy mitÅ‘l fÃ©l, Ã©s mit szeret. Mindent tudni akart rÃ³la. Meg akarta Ã©rinteni, megint meg akarta puszilni. TÃ¶bb akart lenni annÃ¡l, mint aki fogva tartja, tÃ¶bb akart lenni a barÃ¡tjÃ¡nÃ¡l is. De vajon a lÃ¡ny is akarja?

- KÃ©sz is van! â€“ HajnalpÃ-r elÃ©gedetten hÃ¡tradÅ‘lt Ã©s kissÃ© megdÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t oldalra. Eret lenÃ©zett a kezÃ©re. TÃ¶kÃ©letes munka volt. HajnalpÃ-r kezei alatt minden aranyÃ¡ vÃ¡lt.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Megint. â€“ GyengÃ©den felemelte a lÃ¡ny kezÃ©t a combjÃ¡rÃ³l. A lÃ¡ny kÃ©rdÅ‘n rÃ¡emelte a tekintetÃ©t, de nem rÃ¡ntotta el. Eret a szÃ¡jÃ¡hoz emelte Ã©s lÃ¡gyan kÃ©zen csÃ³kolta. HajnalpÃ-r szÃ©lesen elmosolyodott. Majd hirtelen elÅ‘relendÃ¼lt Ã©s ugyanolyan gyors puszit adott a fÃ©rfi arcÃ¡ra, mint Å‘ tÃ-z perccel ez elÅ‘tt. Eretnek felszaladt a szemÃ¶ldÃ¶ke, de egyÃºttal a szÃ¡ja is mosolyra hÃºzÃ³dott. _Akkor ez egy igen? _

- Nincs mit. - HajnalpÃ-r visszahÃºzta magÃ¡ra a kÃ¶penyt. OdacsÃºszott a kabinfalÃ¡hoz Ã©s megÃ¼tÃ¶gette maga mellett a helyet. Eret engedelmesen odaÃ¼lt mellÃ©.

- Tudod, nÃ¡lunk nagyon ritkÃ¡n voltak sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡sok. Ã•gy fogalmam sincs, hogy nÃ©znek ki azok a fajok, amiket emlÃ-tettÃ©l. Elmondod? â€“ BÃ¡r nem lÃ¡tta, Eret tudta, hogy a kÃ¶peny alatt felhÃºzza a tÃ©rdeit Ã©s Ã¡tÃ¶leli Å‘ket a karjaival.

- HÃ¡t, a siklÃ³ egy madÃ¡rszerÅ± sÃ¡rkÃ¡ny, nagyon szÃ-nesek a pikkelyei Ã©s mÃ©rgezett tÃ¼skÃ©ket tud kilÅ‘ni a farkÃ¡bÃ³l. Az Å‘ tÃ¼ze a legforrÃ³bb a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ¶tt. â€“ SokÃ¡ig mesÃ©lt HajnalpÃ-rnek arrÃ³l a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyfajrÃ³l, akiket aznap elkaptak. Ã‰pp az egyik siklÃ³ elfogÃ¡sÃ¡t mesÃ©lte, mikor Ã©rezte, ahogy a lÃ¡ny feje az Å‘ vÃ¡llÃ¡ra dÅ‘l. Ã“vatosan rÃ¡nÃ©zett, Ã¼gyelve arra, hogy ne nagyon mozogjon. HajnalpÃ-r szemei lecsukÃ³dtak, halkan lÃ©legzett, szÃ¡ja szÃ©lÃ©be aprÃ³ mosoly hÃºzÃ³dott. Eret Ã³vatosan a feje alÃ¡ nyÃºlt a kezÃ©vel, Ã©s kibujt a lÃ¡ny alÃ³l. A mÃ¡sik kezÃ©vel elÅ‘kereset egy szÅ‘rmÃ©s mellÃ©nyt a ruhÃ¡s lÃ¡dÃ¡bÃ³l Ã©s HajnalpÃ-r feje alÃ¡ tette. MÃ©g megigazÃ-totta rajta a kÃ¶penyt, majd a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡hoz lÃ©pet.

- JÃ³ Ã©jt, HajnalpÃ-r.

0

HajnalpÃ-r visszatartotta a lÃ©legzetÃ©t. FÃ¼lÃ©t a nagy faajtÃ³ra tapasztotta, hÃ¡tha meghall valamit. Odakint majdnem ugyanaz volt a helyzet, mint tegnap. HajnalpÃ-r hallotta, ahogy egy sÃ¡rkÃ¡ny felÃ¼vÃ¶lt, Ã©s halotta a kiÃ¡ltozÃ¡sokat is, de Å‘t csak egy hang Ã©rdekelte. EretÃ©. Ha mÃ©g nem is szerelmet, de valamit Ã©rzet a fÃ©rfi irÃ¡nt, amitÅ‘l most olyan szaporÃ¡n vert a szÃ-ve, hogy azt hitte menten leÃ¡ll. MÃ¡r egy embernek megÃ©gette a kezÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s kettÅ‘ a vÃ-zbe esett miatta. Odin szerelmÃ©re, mennyire tudtak ezek az emberek Ã°szni?

- ERET!

- Ember a vÃ-zben!

- HÃ°zzÃ¡tok ki a kapitÃ¡nyt!

HajnalpÃ-r levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott. Eretâ€¦ a vÃ-zben?! Az istenekre, tudd Ã°szni? Ã‰s mi van, ha egy jÃ©gtÃ¡blÃ¡ra esett Ã©s elÃ¡jult? LegendÃ¡kat hallott hatalmas tengeri sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, akik tÃ-zszer akkorÃ¡k voltak, mint egy ember. Azok itt Ã©lnek? A lÃ¡ny egyszerre Ã°gy Ã©rezte, hogy nincs elÃ©g levegÅ‘ a kabinban. A falak mintha egyre kÃ¶zelebb jÃ¶ttek volna hozzÃ¡. _Ha valami baja lesz, Ã©n megÃ¶lÃ¶m_. TehetetlenÃ¼l Ã¶kÃ¶lbe zÃ¡rta a kezÃ©t Ã©s beleÃ¼tÃ¶tte a faajtÃ³ba. MiÃ©rt pont egy ilyen veszÃ©lyes foglalkozÃ¡sÃº embernek kellett odaadni Å‘t ajÃ¡ndÃ©kba? MiÃ©rt pont egy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz irÃ¡nt kellett azt Ã©reznie, amit? Ã‰rezte, ahogy a lÃ¡bai elgyengÃ¼lnek. KihÃºztÃ¡k mÃ¡r? PÃ¡r mÃ¡sodpercig csak Ã©rtelmetlen kiÃ¡ltozÃ¡sokat hallott, lÃ¡bdobogÃ¡sokat a fedÃ©lzeten. MÃ©g a sÃ¡rkÃ¡ny is veszteg maradt. AztÃ¡nâ€¦

- MÃ¡r csak ez fÃ©r be a hajÃ³ aljÃ¡ba. Mennyi hajÃ³ van mÃ©g szabadon?

HajnalpÃ-r annyira megkÃ¶nnyebbÃ¼lt, hogy a lÃ¡bai Ã¶sszecsuklottak alatta. A hÃ¡tÃ¡t Ã©s a fejÃ©t az ajtÃ³hoz tÃ¡masztotta Ã©s mÃ©ly levegÅ‘ket vett. Nincs semmi baja.

- MÃ©g nyolc szabad hajÃ³ van, uram. Az istenek kegyesek voltak, Ã©s a ma reggeli nagy fogÃ¡s volt. BÃ¡r nem olyan kÃ¼lÃ¶nlegesek, mint a tegnapi, de akkor is sok.

- Ã‰rtem. FolytassÃ¡tok a munkÃ¡t, Ã©n addig szerzek valami szÃ¡raz ruhÃ¡t. â€“ A lÃ©pteit hallva a lÃ¡ny gyorsan felevickÃ©lt a

fÃ¶ldrÅ‘l Ã©s megÃ¡llt az ajtÃ³ elÅ‘tt. Nem tudta mit fog csinÃ¡lni. Van joga ahhoz, hogy dÃ¼hÃ¶s legyen? VÃ©gÃ¼l is, Å‘ csak egy fogoly volt. Eretnek meg ez a munkÃ¡ja.

MÃ©gis, ahogy a fÃ©rfi belÃ©pet csurom vizesen a kabinba, HajnalpÃ-r egyetlen egy dolgot tett. MegÃ¶lelte. FejÃ©t a mellkasÃ¡ra tette, nem Ã©rdekelte, hogy a vizes szÅ‘rmemellÃ©ny az arcÃ¡ra tapad. Eret pÃ¡r mÃ¡sodpercig dÃ¶bbenten Ã¡llt, majd Ã³vatosan visszaÃ¶lelte a lÃ¡nyt.

- HÃ©! Minden rendben? â€“ Az Ã¡llÃ¡t Ã³vatosan a lÃ¡ny fejÃ©re tÃ¡masztotta Ã©s gyengÃ©den vÃ©gigsimÃ-totta a hÃ¡tÃ¡t.

- Velem igen. Te viszont beleestÃ©l a vÃ-zbe! JÃ³l vagy? Tudsz Ãºszni? Volt ott jÃ©gtÃ¡bla? â€“ Nem akart elmozdulni ebbÅ‘l a testhelyzetbÅ‘l. Nem akarta kiengedni megint a fedÃ©lzetre. Nem akartaâ€¦ elveszÃ-teni.

- AggÃ³dtÃ¡l? â€“ A hangja halk volt, gyengÃ©d Ã©s kedves. Mindig Ã-gy beszÃ©lt vele. Vajon mÃ¡ssal is beszÃ©lt Ã-gy? HajnalpÃ-r remÃ©lte, hogy ez a hang csak az Ã¶vÃ© volt.

- Persze. â€“ Å• is lehalkÃ-totta a hangjÃ¡t. A fÃ©rfi illata mintha vihart kavart volna a fejÃ©ben, amitÅ‘l nem bÃ-rt kinyÃ¶gni semmi Ã©rtelmeset. HozzÃ¡ akart mondani mÃ©g valami magyarÃ¡zatot, amitÅ‘l nem Ã©rzi Ãºgy, mintha maga a pokol lenne az arcÃ¡n. Nem tudhatta, mit Ã©rez a fÃ©rfi irÃ¡nta. Ã‰s ha nem azt, amit Å‘? Akkor jelenleg is teljes idiÃ³tÃ¡t csinÃ¡l magÃ¡bÃ³l.

- NÃ©zz rÃ¡m! â€“ EgyÃ¡ltalÃ¡n nem hangzott utasÃ-tÃ¡snak. InkÃ¡bb kÃ©rÃ©snek. HajnalpÃ-r lassan rÃ¡emelte a tekintetÃ©t. Az arca alig pÃ¡r centire volt az Ã¶vÃ©tÅ‘l. Vizes haja az arcÃ¡ra tapadt, aranybarna szemei a lÃ¡nyÃ©t vizsgÃ¡ltÃ¡k. TenyerÃ©vel Ã³vatosan kÃ¶zelebb nyomta magÃ¡hoz. HajnalpÃ-r nem ellenkezett. Akarta a folytatÃ¡st. Ahogy Eret lehajolt HajnalpÃ-r szemei Ã¶sztÃ¶nÃ¶sen lecsukÃ³dtak. Az ajka lÃ¡gyan az Ã¶vÃ©hez Ã©rt. Nagyon Ã³vatosan, nagyon gyengÃ©den. Mintha csak egy tÃ¶rÃ©keny virÃ¡g lett volna, ami a durvÃ¡bb Ã©rintÃ©sre Ã¶sszetÃ¶rik. BorzongÃ¡s futott vÃ©gig a lÃ¡ny gerincÃ©n Ã©s minden porcikÃ¡jÃ¡ban szÃ©tÃ¡radt. Olyan volt, mintha a csontjai bÃ¡rmelyik pillanatban elolvadhattak volna, mint a vas a sÃ¡rkÃ¡nytÅ±zben. FejÃ©ben aprÃ³, fehÃ©r pontok villogtak. Semmit sem akart, csak ezt a pillanatotâ€¦ Ã¶rÃ¶kkÃ©.

Vonakodva bÃ¡r, de Eret lassan megtÃ¶rte a pillanatot.

- Nem kellett volna aggÃ³dnod. Tudok Ãºszni. â€“ Hangja tÃ¡volinak tÅ±nt, HajnalpÃ-r sejtette, hogy az Ã¶vÃ© is valami ilyesmi lehet. Alig bÃ-rt visszatÃ©rni a fÃ¶ldre a levegÅ‘bÅ‘l, ahovÃ¡ az elÅ‘bbi Ã©lmÃ©ny repÃ-tette. PÃ¡r mÃ¡sodpercig mÃ©g Ã-gy maradtak. HajnalpÃ-r visszahajtotta a fejÃ©t a fÃ©rfi mellkasÃ¡ra. Ã‰rezte a szÃ-vverÃ©sÃ©t. Egy ritmusban dobogott az Ã¶vÃ©vel.

- 0 â€“ 0 â€“ 0 -

HÃ¡t ez lenne az, a 4. fejezet. RemÃ©lem nem okoztam csalÃ³dÃ¡st. MÃ¡r nagyon bizseregtek az ujjaim, hogy ezeket a rÃ©szeket leÃ-rhassam.

**Mindenkinek nagyon kÃ¶szÃ¶nÃ¶m a biztatÃ¡st. Nem tudjÃ¡tok elkÃ©pzelni, mennyit jelentett Ã©s jelent ez nekem. **

**Hamarosan jÃ¶vÃ¶k az Ãºj fejezettel. Ez mÃ©g csak a tÃ¶rtÃ©net-jÃ©ghegyem csÃºcsa. **

*Stormcutter: FelhÅ‘ugrÃ³nak, Valka sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak a fajtÃ¡ja.

5. Az erÅ‘d

Eret a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡n fekÃ¼dt Ã©s nÃ©zte, ahogy HajnalpÃ-r az egyik sÃ©rÃ¼lt hÃ¡lÃ³t foltozza. PÃ¡r napja a lÃ¡ny kÃ¶zÃ¶lte vele, hogy mÃ©g egy semmittevÅ‘s nap a kabinban Ã©s kiveti magÃ¡t az ablakon. AzÃ³ta Eret minden este elhozta neki az aznap megsÃ©rÃ¼lt hÃ¡lÃ³kat. Mint kiderÃ¼lt, HajnalpÃ-r nagyon Ã¼gyesen kÃ©pes megfoltozni Å‘ket. Eret Ãºgy Ã©rezte, nincs olyan, amihez a lÃ¡ny nem Ã©rtene.

A _â€žkÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy nem lett bajod, _Ã©s a_ nem kellett volna aggÃ³dnod"_ csÃ³k Ã³ta a kapcsolatuk felerÅ‘sÃ¶dÃ¶tt. Minden este kÃ©sÅ‘ Ã©jszakÃ¡ig beszÃ©lgettek hÃ¡tukat a kabin falÃ¡nak vetve. Ilyenkor Eret Ã¡tÃ¶lelte a vÃ¡llait, a mÃ¡sik kezÃ©vel pedig a lÃ¡ny kezÃ©t fogta. Ã•ltalÃ¡ban magukrÃ³l vagy a mÃºltjukrÃ³l beszÃ©lgettek. Igyekeztek tÃ¶bb mindent megtudnia mÃ¡sikrÃ³l.

Halkan kopogtak az ajtÃ³n. Eret mogorvÃ¡n felÃ¡llt a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gybÃ³l Ã©s az ajtÃ³hoz lÃ©pett. MiÃ³ta HajnalpÃ-r a hajÃ³n volt a legÃ©nysÃ©g egyetlen tagja sem jÃ¶tt be a kabinjÃ¡ba, vagy zavarta ott. Kinyitotta az ajtÃ³t, Ã©ppen csak annyira, hogy a feje kifÃ©rjen rajta. Az ajtÃ³ban az egyik legalacsonyabb katonÃ¡ja Ã¡llt. Hallgatag volt Ã©s fÃ©lÃ©nk. Tartott ErettÅ‘l Ã©s tisztelte. De legalÃ¡bb jÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz volt. Eret gondolta, hogy a legÃ©nysÃ©g sorsot hÃºzott Ã©s ez a szerencsÃ©tlen hÃºzta a rÃ¶videbbet.

- Mit akarsz?

- A legÃ©nysÃ©g megpillantotta a fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡st, uram. DÃ©lutÃ¡nra megÃ©rkezÃ¼nk.

Eret bÃ³lintott, majd intett a fejÃ©vel, hogy elmehet. A katona engedelmesen elsietett. _MÃ©gis hogy sikerÃ¼lt ennek az embernek legyÅ‘znie egy gronkelt Ã¶sszekÃ¶tÃ¶zÃ¶tt kÃ©zzel?_ Becsukta az ajtÃ³t. HajnalpÃ-r abbahagyta a munkÃ¡t Ã©s rÃ¡ nÃ©zett. FejÃ©t kissÃ© balra dÃ¶ntÃ¶tte, mint mindig, ha valamit nem Ã©rtett, vagy csak jobban meg akarta vizsgÃ¡lni a dolgokat. Mind a kettÅ‘jÃ¼knek ugyanaz jÃ¡rt a fejÃ©ben. Mi lesz most a lÃ¡nnyal?

Eddig nem nagyon tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt az eredeti Ã¶tletÃ©vel, de most, hogy a fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡s csak karnyÃºjtÃ¡snyira volt tÅ‘lÃ¼k, belÃ©hasÃ-tott a tudat. Ã•tgondolta Å‘ ezt? NormÃ¡lis? A fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡son csak fÃ©rfiak voltak. Å• pedig akÃ¡r egy hÃ©ten keresztÃ¼l is kint lehet a tengeren. Komolyan ott akarja hagyni HajnalpÃ-rt, egyedÃ¼l egy marÃ©k fÃ©rfi kÃ¶zelÃ©ben, akik mÃ¡r tÃ¶bb hÃ³napja nem talÃ¡lkoztak nÅ‘vel? MÃ©g ha meg is parancsolja nekik, hogy ne nyÃºljanak hozzÃ¡, az ilyen parancsok nem sokat Ã©rnek, ha Å‘ nem volt ott betarttatni Å‘ket. A hajÃ³n viszont mÃ¡r Ã-gy is ferde szemmel gondoltak arra, hogy egy nÅ‘ is van a hajÃ³n, mÃ©g ha ki sem mozdul a kabinbÃ³l. Eret Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t. Annyira megszokta mÃ¡r, hogy HajnalpÃ-r ott van a kabinjÃ¡ban, hogy rÃ¡mosolyog, mikor este bemegy. Nehezen tudta volna elkÃ©pzelni, hogy ne aludjon bÃ©kÃ©sen a nagy szÅ‘rmÃ©skÃ¶peny alatt mikor Å‘ felÃ©bred. HajnalpÃ-r az Ã©letÃ©ben egyszerre volt egy lÃ©tfontossÃ¡gÃº darab Ã©s egy zavarÃ³ lÃ¡ncszem. Maga mellett akarta

tartani, de az eddigi Ã©letÃ©t sem akarta felrÃºgni. Az emberinek szÃ¼ksÃ©ge volt rÃ¡. Ha egyszerÅ±en feladnÃ¡ ezt az egÃ©szet Ã©s szÃ©lnek ereszténÃ© az embereit, azzal nem csak az Å‘ megÃ©lhetÃ©sÃ¼ket, hanem sajÃ¡t maga Ã©letÃ©t is kockÃ¡ztatnÃ¡. Drago eljÃ¶nne Ã©rte, ha nem Ã©rkezne meg idÅ‘ben a szÃ¡llÃ-tmÃ¡nnyal. MÃ¡rpedig ha Å‘ nincs, akkor HajnalpÃ-rnek sem lesznek jÃ³k a kilÃ¡tÃ¡sai. A fÃ©rfi tudta, hogy a lÃ¡ny nagyszerÅ± Ã-jÃ¡sz, Ã©s kÃ©pes megvÃ©deni magÃ¡t, ha kell. De sosem volt tÃ¡vol az otthonÃ¡tÃ³l. Sosem volt arra szÃ¼ksÃ©g, hogy valÃ³di, Ã©les helyzetben keljen megvÃ©denie magÃ¡t. Mindig volt mellette valaki. Mindig mellette volt a csalÃ¡dja Ã©s a nÃ©pe. Most viszont csak Å‘ volt. Ha Å‘ nem lenne, Drago Å‘t is eladnÃ¡ rabszolgÃ¡nak, vagy egyszerÅ±en odaadja a legÃ©nysÃ©gÃ©nek. Mind a kettÅ‘ borzasztÃ³ kÃ¶vetkezmÃ©nyekkel jÃ¡rt volna.

Eret vÃ©gÃ¼l sÃ³hajtott Ã©s leguggolt a fÃ¶ldÃ¶n Ã¼lÅ‘ lÃ¡ny mellÃ©. HajnalpÃ-r fÃ©lretette a hÃ¡lÃ³t Ã©s Ã¡tÃ¶lelte a fÃ©rfi nyakÃ¡t. Eret gyors puszit nyomot a lÃ¡ny szÃ¡jÃ¡ra Ã©s fÃ©loldalasan rÃ¡mosolygott.

- KitalÃ¡lok valamit.

- Tudom.

- Ha odaÃ©rÃ¼nk, sok dolgom lesz. Ã•thelyezni az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡nyt a ketrecekbe, ellenÅ‘rizni a hajÃ³kat, effÃ©lÃ©k. SzeretnÃ©m, ha addig itt maradnÃ¡l. Ha vÃ©geztem eljÃ¶vÃ¶k Ã©rted. Ne engedj be senkit! NÃ©gyet fogok kopogni, innen ismersz majd fel.

HajnalpÃ-r bÃ³lintott Ã©s visszafordult a hÃ¡lÃ³hoz. MÃ©g volt kettÅ‘, amit meg akart foltozni. Eret alig bÃ-rt betelni a lÃ¡tvÃ¡nyÃ¡val. HosszÃº, szÅ‘kÃ©sbarna hajÃ¡t egy egyszerÅ± fonatba fonta, de a kis befont tincset meghagyta a dÃ-szekkel a vÃ©gÃ©n, Ã-gy az szabadon lÃ³gott. A frufrujÃ¡t is kihagyta belÅ‘le, Ã-gy a bal szemÃ©t mÃ©g mindig eltakarta. A hatalmas szÅ‘rmekÃ¶peny Ã©s a csizma, amiket mÃ©g elsÅ‘ nap adott neki, mÃ©g mindig rajta voltak. BÃ¡r mind a kÃ©t ruhadarab nagyobb volt a mÃ©retÃ©nÃ©l, HajnalpÃ-r nem akarta Å‘ket lecserÃ©lni. Azt mondta, hogy Ã-gy mÃ©g jobban melegÃ-tik Å‘t.

Eret sÃ³hajtott Ã©s visszafekÃ¼dt a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyra. Mikor hallotta, hogy HajnalpÃ-r dÃºdolni kezd lehunyta a szemÃ©t. Mindig ugyanazt dÃºdolta. Eret meg akarta kÃ©rdezni, hogy mi ez a dallam, de sosem volt szÃ-ve fÃ©lbeszakÃ-tani. Ha meg nem dÃºdolta, akkor kiment a fejÃ©bÅ‘l a kÃ©rdÃ©s.

0

Eret mosolyogva kezet fogott Aaronnal, akit az erÅ‘d vezetÃ©sÃ©vel bÃ-zott meg az Å‘ tÃ¡vollÃ©tÃ©ben. Nem mellesleg az egyik legjobb barÃ¡tja is volt.

- Minden rendben ment itt? â€“ Eret kÃ¶rbe nÃ©zett. Az erÅ‘d majdnem minden porcikÃ¡ja fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt. Egy aprÃ³ szigeten Ã¡llt, Ã©s az egÃ©szet beterÃ-tette. FÃ¶ldalatti ketrecek, hatalmas Å‘rtornyok, Ã©les falak. Benne mindig legalÃ¡bb tizenÃ¶t ember Å‘rkÃ¶dÃ¶tt.

- Mint mindig, Eret. SzereztÃ¼nk nÃ©gy sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã©s unatkoztunk, mÃ-g nem jÃ¶ttetek.

- RemÃ©lem, van mÃ©g szabad ketrecÃ¼nk, mert jÃ³ fogÃ¡st hoztunk. HÃ-vd az embereket! SegÃ-tsenek leszedni Å‘ket a hajÃ³krÃ³l!

Aaron bÃ³lintott Ã©s odakiÃ¡ltott pÃ¡r embernek a tornyokban. A hÃ-r hamarosan tovÃ¡bb terjedt. A fÃ©rfi mÃ¡r indult is volna, de Eret megragadta a karjÃ¡t.

- Senki sem nyithatja ki a kabinom ajtajÃ¡t, Ã©rted? Ha vÃ©geztÃ©l a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, keress meg! A fÅ‘hajÃ³n leszek. SzÃ¼ksÃ©gem lesz az eszedre. â€“ Igyekezett Ãºgy beszÃ©lni, hogy mÃ¡s ne hallja meg. Nem akarta, hogy a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g megtÃ¡madja a katonÃ¡it, akik nem tudtak mÃ©g Hajnal jelenlÃ©tÃ©rÅ‘l. Aaron arca meg sem rezzent, csak mereven bÃ³lintott.

- Ã‰rtettem.

Eret ellengette a karjÃ¡t Ã©s megindult a ketrecek felÃ©. Mindegyik Ã¼rege a fÃ¶ld alatt volt, szÃ¡jukat vastag vasrÃ¡cs zÃ¡rta el. Eret mindegyikbe kÃ¼lÃ¶n-kÃ¼lÃ¶n belenÃ©zett. A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ¼l majdnem mind aludt. _KÃ¡bÃ-tÃ³ lÃ¶vedÃ©k_. Teljesen Ã©ber Ã¡llapotban nem igazÃ¡n bÃ-rtak volna velÃ¼k. Megkereste a legnagyobb ketrecet az erÅ‘d keleti oldalÃ¡n Ã©s odaszÃ³lt pÃ¡r emberÃ©nek.

- Ide hozzÃ¡tok a stormcutter-t! Ez jÃ³ lesz neki. - Ã–sszeÃ¼tÃ¶tte a tenyerÃ©t Ã©s visszaindult a hajÃ³khoz. HolnaputÃ¡nra kell leszÃ¡llÃ-tania a sÃ¡rkÃ¡nyokat Dragonak. RemÃ©lte, hogy elÃ©gedett lesz.

0

HajnalpÃ-r fel s alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lt a kabinban. MÃ¡r lement a nap Ã©s Eret mÃ©g mindig nem volt sehol. Hallotta, hogy errÅ‘l a hajÃ³rÃ³l hordtÃ¡k le elsÅ‘nek a sÃ¡rkÃ¡nyokat. MÃ©gis meddig tart a tÃ¶bbit lepakolni? A lÃ¡ny tartotta magÃ¡t Eret kÃ©rÃ©sÃ©hez, Ã©s nem engedett be senkit. PÃ¡r Ã³rÃ¡val ezelÅ‘tt egy katona kopogott az ajtÃ³n Ã©s azt hazudta, hogy Eret kÃ¼ldte Å‘t Ã©rte. Mikor HajnalpÃ-r nem felelt, a fÃ©rfi megprÃ³bÃ¡lta kinyitni az ajtÃ³. HajnalpÃ-r pedig egyszerÅ±en visszacsaptaâ€¦ az arcÃ¡ba. A csukott ajtÃ³n keresztÃ¼l hallotta, ahogy a katona felÃ¼vÃ¶lt Ã©s valami olyat hajtogat, hogy eltÃ¶rt az orra, meg vÃ©rzik. _NagyszerÅ±! RemÃ©lem, megemlÃ-t, mikor ezt elmesÃ©li mÃ¡soknak._ HajnalpÃ-r ekkor kezdett el jÃ¡rkÃ¡lni. Nem tudott dÅ±lÅ‘re jutni magÃ¡ban. Meg akarta talÃ¡lni a szÃ¼leit, mÃ©g szÃ©p hogy meg akarta! De ehhez el kellett szÃ¶knieâ€¦ ErettÅ‘l. A terve mÃ¡r megvolt, pontosabban a kÃ¶zepe Ã©s a vÃ©ge. MegtalÃ¡lja Dragot Ã©s kiszedi belÅ‘le, hogy hova kerÃ¼lt a nÃ©pe. UtÃ¡na megkeresi Ã©s kiszabadÃ-tja Å‘ket. Majd visszamennek a NapfÃ©ny-szigetre, ÃºjjÃ¡Ã©pÃ-tik a falut Ã©s minden helyre jÃ¶n. Ez volt a terv. De aztÃ¡n jÃ¶tt Eret, Ã©s hozta magÃ¡val az Ã©rzelem vihart, ami jelenleg is uralta. Szereti a sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szt. ImÃ¡dta mikor megcsÃ³kolta, mikor Ã¡tÃ¶lelte, vagy mikor mosolygott, csak az Å‘ kedvÃ©Ã©rt. Szerette hallgatni, ahogy egy-egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l mesÃ©lt. Szerette nÃ©zni a szemeit, mikÃ¶zben Ã¡tÃ¶lelte, Ã©s olyan kÃ¶zel hÃºzta magÃ¡hoz, hogy az orruk Ã¶sszeÃ©rt. Nem szerettet viszont arra Ã©bredni, hogy Å‘ mÃ¡r nem fekszik a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyÃ¡ban. Nem szerette, hogy egÃ©sz nap nem lÃ¡tta. Tudta, hogy ez egy olyan dolog, amit el kell fogadnia. Nem Ã¡llhat Eret Ã©s a munkÃ¡ja kÃ¶zÃ©. HajnalpÃ-r minden porcikÃ¡ja mÃ©gis arra vÃ¡gyott, hogy lÃ¡ssa. LehetÅ‘leg a nap minden egyes percÃ©ben. Ã‰s mikor ott volt veleâ€¦ minden baj eltÅ±nt. Mikor ott volt vele, Ãºgy Ã©rezte bÃ¡rmire kÃ©pes. Nem Ã©rzet szomorÃºsÃ¡got, csak mosolyogni tudott, a szÃ-ve

pedig olyan hevesen vert, mint ami bÃ¡rmelyik percben ki tudna tÃ¶rni a mellkasÃ¡bÃ³l. Ã‰s Å‘ el akart szÃ¶kni tÅ‘le. HajnalpÃ-r egy tehetetlen szÃ¶rnynek Ã©rezte magÃ¡t. Mind a kÃ©t Ã°t rossz volt. Ha Erettel marad, akkor a csalÃ¡djÃ¡rÃ³l mond le. Ha a csalÃ¡dja utÃ¡n ered, akkor ErettrÅ‘l. Ã‰s nem volt aranykÃ¶zÃ©pÃºt. Gondolt mÃ¡r arra, hogy megkÃ©ri Eretet, hogy segÃ-tsen megtalÃ¡lni a szÃ¼leit. De mindig, mikor mÃ¡r Ã©pp feltette volna a kÃ©rdÃ©st, meglÃ¡tta a vÃ¡laszt a fÃ©rfi szemeiben. Nem fog neki segÃ-teni. Nem azÃ©rt, mert nem szeretnÃ©, hogy boldog legyen, Ã©s hogy a csalÃ¡dja Ã°jra egyÃ¼tt lehessen. AzÃ©rt mert fÃ©ltette. TÃ°lsÃ¡gosan is. Nem fog belemenni olyanba, ami a leghalvÃ¡nyabb jelÃ©t is mutatta annak, hogy neki baja eshet.

HajnalpÃ-r idegesen leÃ¼lt a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyra. Ki kell talÃ¡lni a valamit, muszÃ¡j. De hogy dÃ¶nthet bÃ¡rki is a szerelem Ã©s a csalÃ¡d kÃ¶zÃ¶tt jÃ³l? Ezen az Ã°ton nincs jÃ³ lÃ©pÃ©s. Minden lÃ©pÃ©ssel, amit az egyik Ã°ton megteszÃ¼nk, megbÃ¡ntjuk a mÃ¡sik Ã°t vÃ©gÃ©n vÃ¡rÃ³kat.

KÃ©tsÃ©gbeesve az ajkÃ¡ba harapott Ã©s csavargatni kezdett a hajÃ¡bÃ³l egy tincset. Tegnap nem fonta be, Ã-gy most szabadon pihent a hÃ¡tÃ¡n, egÃ©szen a derekÃ¡ig. _Az idegessÃ©g a rÃ¡ncok meghÃ-vÃ³ja az arcodra._ Ezt az egyik falusi nÅ‘ mondta neki mindig. A csattanÃ³ az egÃ©szben az volt, hogy a nÅ‘ alig tÃ¶ltÃ¶tte mÃ©g a harmincadik Ã©letÃ©vÃ©t, de mÃ¡r tele volt rÃ¡ncokkal.

Ã‰pp igyekezett magÃ¡t megnyugtatni, mikor kopogtak. _Egy, kettÅ‘, hÃ¡româ€¦ nÃ©gy_. HajnalpÃ-r mosolyogva felpattant a fÃ¼ggÅ‘Ã¡gyrÃ³l Ã©s az ajtÃ³hoz sietett. Amikor viszont kinyitotta nem csak Eret Ã¡llt mÃ¶gÃ¶tte.

A fÃ©rgi magas volt, mÃ©g EretnÃ©l is magasabb. HajÃ¡t olyan rÃ¶vidre vÃ¡gta, hogy HajnalpÃ-r csak a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©bÅ‘l lÃ¡tta, hogy fekete lenne. ArcÃ¡n szÃ¡mtalan heg Ã©ktelenkedett, a jobb szemÃ¶ldÃ¶kÃ©nek pedig a fele hiÃ¡nyzott. RuhÃ¡ja egyszerÅ± volt Ã©s mocsÃ¡rszÃ-nÅ±. DerekÃ¡ra egy kard volt kÃ¶tve, hÃ¡tÃ¡n egy fejsze pihent.

HajnalpÃ-r dÃ¶bbenten hÃ¡tralÃ©pett egyet. Ki ez? Eret mosolyogva megfogta a lÃ¡ny kezÃ©t Ã©s egy puszit nyomott az arcÃ¡ra. Az ujjaikat Ã¶sszefÅ±zte Ã©s mellÃ© lÃ©pet.

- HajnalpÃ-r, Å‘ itt Aaron, a jobb kezem, a legjobb barÃ¡tom Ã©s az erÅ‘d kapitÃ¡nya, mikor Ã©n nem vagyok itt. Aaron, Å‘ itt HajnalpÃ-r, a NapfÃ©ny tÃ¶rzs vezetÅ‘jÃ©nek a lÃ¡nya.

Aaron aprÃ³t biccentett, HajnalpÃ-r pedig viszonozta a gesztust. Ã‰rezte, ahogy Eret kis kÃ¶rÃ¶ket Ã-r le a kezÃ©n az ujjaival. AprÃ³ jel, hogy Å‘ megbÃ-zik a fÃ©rfiban, a lÃ¡ny is nyugodtan teheti ezt.

- Gyere, menjÃ¼nk. - Eret megindult HajnalpÃ-r pedig kÃ¶vette.

- Mi a terved? - Aaron felzÃ¡rkÃ³zott Eret mellÃ©. A hangja olyan mÃ©ly volt, hogy jobban hasonlÃ-tott dÃ¶rmÃ¶gÃ©sre, mint emberi hangra.

- Semmi! MÃ©g. Mind a kÃ©t lehetÅ‘sÃ©gnek megvannak a rossz oldalai. Csak nem tudom eldÃ¶nteni, hogy melyik a rosszabb. - Eret sÃ³hajtott. LÃ©pteik hangosan dÃ¼bÃ¶rÃ¶gtek a mÃ³lÃ³n, ahogy kÃ¶zelÃ-tettek a

fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡shoz. HajnalpÃ-r az erÅ‘dre emelte a tekintetÃ©t. Hatalmas Å‘rtornyok, vastag falak Ã©s mindenhonnan hÃ¡lÃ³lÃ¶vÅ‘k meredtek az Ã©g felÃ©. KatonÃ¡k jÃ¡rkÃ¡ltak a falka tetejÃ©n, figyelve a szÃ©lrÃ³zsa minden irÃ¡nyÃ¡ba. NÃ©hÃ¡nyuk lopva rÃ¡juk pillantott, majd visszatÃ©rtek a feladatukhoz. A csillagok lassan megjelentek az Ã©gen. _A vilÃ¡g fenekestÃ¼l felfordulhat, de a csillagok mindig ott lesznek feletted. Ã•gy az otthonodbÃ³l mindig veled lesz egy darab._ Szorosabbra hÃºzta magÃ¡n a kÃ¶penyÃ©t. A csizmÃ¡ja olyan nagy volt, hogy minden lÃ©pÃ©snÃ©l ki akart belÅ‘le kerÃ¼lni a lÃ¡ba.

Az erÅ‘d bejÃ¡ratÃ¡hoz Ã©rve Eret Ã©s Aaron odabiccentett kÃ©t Å‘rnek, majd belÃ©ptek az udvarra. HajnalpÃ-r mindenhol rÃ¡csokat lÃ¡tott, amik fÃ¶ldi Ã¼regeket zÃ¡rtak le. _Ketrecek._A lÃ¡ny megszorÃ-totta Eret kezÃ©t, aki viszonozta a szorÃ-tÃ¡st. MÃ©g mindig Aaronhoz beszÃ©lt HajnalpÃ-rrÅ‘l, Ã©s hogy mi lesz vele. Igyekezett nem oda figyelni, hanem felmÃ©rni az erÅ‘dÃ¶t. A falak 8 mÃ©ter magasak voltak, Ã©s tÃ-z mÃ©terenkÃ©nt Ã¡llt rajta egy-egy Å‘r. Minden sarkon egy torony Ã¡llt, de volt mÃ©g egy, a kapuval szemben, kÃ¶zÃ©pen. Å•k is Ã©pp oda tartottak. KijÃ¡ratbÃ³l kettÅ‘ volt, az egyik a kapu volt, amin bejÃ¶ttek az elÅ‘bb, a mÃ¡sik az erÅ‘d keleti oldalÃ¡n volt. Az ottani kapunÃ¡l nem Ã¡llt Å‘r, csak egy vastag vasrÃ¡cs zÃ¡rta le. A szomszÃ©dos szigetre nÃ©zett, amirÅ‘l magas hegyek Ã©s fÃ¡k meredtek az Ã©g felÃ©. HajnalpÃ-r tisztÃ¡n lÃ¡tta a kÃ¶rvonalaikat a telihold fÃ©nyÃ©ben, mÃ©g a vasrÃ¡cson keresztÃ¼l is. TalÃ¡n az volt az erÅ‘d legsebezhetÅ‘bb pontjaâ€¦ talÃ¡n.

Eret kinyitotta a torony ajtajÃ¡t Ã©s elÅ‘re engedte HajnalpÃ-rt. Aaron viszont megÃ¡llt az ajtÃ³ban.

- Reggel talÃ¡lkozunk. Ã‰bressz fel, ha valami tÃ¶rtÃ©nik. â€“ Gyorsan kezet fogtak, majd Eret elindult a lÃ©pcsÅ‘k irÃ¡nyÃ¡ba. HajnalpÃ-r a szabad kezÃ©be vette a kÃ¶penye aljÃ¡t Ã©s Ãºgy ment utÃ¡na. Jobb elÅ‘re gondolkodni, mint egyszer csak a fÃ¶ldÃ¶n talÃ¡lni magunkat. Ahogy felÃ©rtek az elsÅ‘ emeletre vÃ©gigsÃ©tÃ¡ltak egy kis folyÃ³son. HajnalpÃ-r hÃ¡rom ajtÃ³t szÃ¡molt meg a falak mentÃ©n, Ã©s Å‘k a mÃ¡sodikba nyitottak be. A szobaâ€¦ mindenkÃ©pp tÃ¡gasabb volt, mint a hajÃ³n lÃ©vÅ‘ kabin. De ebben sem volt tÃ¶bb dolog. Egy Ã¡gy, mÃ©g tÃ¶bb lÃ¡da, gyertyÃ¡k, Ã©s egy polc.

Ã‰rezte, ahogy Eret karjai a dereka kÃ¶rÃ© fonÃ³dnak hÃ¡tulrÃ³l Ã©s egy csÃ³kot nyom a nyakÃ¡ra.

- HiÃ¡nyoztam?

- Ã‰s Ã©n? â€“ HajnalpÃ-r megfogta a kezeit Ã©s oldalra fordÃ-totta a fejÃ©t, hogy lÃ¡ssa az arcÃ¡t. Eret megpuszilta az orrÃ¡t.

- Nagyon.

- Akkor te is. â€“ Halkan felkuncogott, mikor Eret mosolyogva felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

- Ã“, szÃ³val Ã-gy Ã¡llunk? â€“ MegprÃ³bÃ¡lt nem mosolyogni, de nem igazÃ¡n sikerÃ¼lt neki. HajnalpÃ-r hangosabban kuncogott.

- Ã•gy bizony.

Eret ellÃ©pet tÅ‘le, Ã©s Ã¶sszefonta a karjait a mellÃ©n. MegprÃ³bÃ¡lt sÃ©rtÅ‘dÃ¶tt arcot vÃ¡gni. HajnalpÃ-r felÃ© fordult.

- Ã“, te butus. â€“ OdalÃ©pet hozzÃ¡, a karjaival Ã¡tÃ¶lelte a nyakÃ¡t.

- Csak vicceltem. â€“ Ujjaival a fÃ©rfi lÃ³farokba kÃ¶tÃ¶tt hajÃ¡val jÃ¡tszott. Hogy is bÃ-rta volna elhagyni Å‘t?

- Akkor jÃ³. â€“ Eret lehajolt Ã©s a lÃ¡ny tÃ©rdei alÃ¡ nyÃºlva felemelte. Pontosan Ãºgy, mint mikor a hajÃ³ja felÃ© vitte a NapfÃ©ny- szigeten. HajnalpÃ-r csizmÃ¡i azonnal leestek a lÃ¡bÃ¡rÃ³l, Ã©s hangos puffanÃ¡ssal Ã©rkeztek meg a fÃ¶ldre.

- Nem ajÃ¡nlatos magadra haragÃ-tani egy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szt. â€“ JÃ¡tÃ©kosan rÃ¡kacsintott HajnalpÃ-r pedig a szemÃ©t forgatta.

- Most nagyon megijedtem.

- JÃ³. â€“ Eret Ã³vatosan letette az Ã¡gyra Ã©s fÃ¶lÃ© hajolt.

- Sosem baj, ha fÃ©l az ember. Az csak azt jelenti, hogy nem Å‘rÃ¼lt. â€“ AjkÃ¡t lassan az Ã¶vÃ©re helyezte, pont olyan Ã³vatosan, mint mikor elÅ‘szÃ¶r csÃ³kolta meg. Egyik kezÃ©vel a lÃ¡ny teste mellett tÃ¡maszkodott, a mÃ¡sikkal gyengÃ©den beletÃºrt a hajÃ¡ba. HajnalpÃ-rben erre az idÅ‘re minden kÃ©tsÃ©g megszÅ±nt. Nem volt biztos, hogy megtalÃ¡lja a szÃ¼leit. Nem lehet biztos abban, hogy mÃ©g Ã©lnek. Eret viszont itt volt, olyan szilÃ¡rdan, mint az Ã©g felÃ© nyÃºjtÃ³zÃ³ szikla a tengeren dÃºlÃ³ viharban. Most Ã©rezte, itt vele, hogy igazÃ¡n Ã©l. Ã‰s ebbe a teste beleremegett. Ãšgy Ã©rezte, lebeg, Ã©s sosem akart Ãºjra visszazuhanni a fÃ¶ldre. Ez a csÃ³k sokkal mÃ©lyebb volt Ã©s tÃ¶bb az Ã¶sszes tÃ¶bbinÃ©l. Olyan, amibÅ‘l mÃ¡r nem lehetett teljesen visszatÃ©rni. Nem mintha vissza akartak volna. Ajkaik pÃ¡rbajra hÃ-vtÃ¡k egymÃ¡st, szÃ©tvÃ¡ltak, majd Ãºjra talÃ¡lkoztak. HajnalpÃ-r ereiben vadul lÃ¼ktette a vÃ©r, ahogy Eret gyengÃ©den vÃ©gigsimÃ-tja belÃ¼l a szÃ¡jÃ¡t a nyelvÃ©vel. Kezeit a fÃ©rfi mellkasÃ¡ra tette, Ã©rezte alattuk a szÃ-ve dÃ¼bÃ¶rgÃ©sÃ©t. Ez a csÃ³k nem csak forrÃ³ volt, mint ahogy az elÅ‘zÅ‘ek. Ez volt maga a tÅ±z

Nem tudta volna megmondani meddig csÃ³kolÃ³ztak. PÃ¡r percig mÃ©g abban a testhelyzetben maradtak, ahogy abbahagytÃ¡k. Orruk Ã¶sszeÃ©rt, szemÃ¼k a mÃ¡sikÃ©ba mÃ©lyedt. Mint a kÅ‘, ha vÃ-zbe dobjÃ¡k. Mikor HajnalpÃ-r Ã©rezte az ujjai alatt, hogy Eret szÃ-vverÃ©se lelassul a fÃ©rfi lefekÃ¼dt mellÃ©. Ahogy a szemei lassan lecsukÃ³dtak, HajnalpÃ-r Ã³vatosan felÃ¡llt, hogy fekvÅ‘helyet keressen magÃ¡nak. De alig kelt fel, mikor Ã©rezte, hogy egy kar a derekÃ¡nÃ¡l fogva visszahÃºzza.

- Nem mÃ©sz te sehova. - Eret a hÃ¡tÃ¡ra fekÃ¼dt Ã©s maga mellÃ© hÃºzta a lÃ¡nyt. HajnalpÃ-r nevetve fektette a fejÃ©t a mellkasÃ¡ra.

- Te nagy gyerek!

- De egy nagyon sÃ¡rmos nagy gyerek.

HajnalpÃ-r gyengÃ©den belecsÃ-pet az oldalÃ¡ba. Eret felnevetett Ã©s egy puszit nyomott a fejÃ©re.

- Aludj jÃ³l. - A takarÃ³val betakarta magukat Ã©s elÃ©gedetten fÃºjta ki a levegÅ‘t.

- Te is.

0

HajnalpÃ-r az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n Ã©bredt fel. BorzasztÃ³an kiszÃ¡radt a torka, szinte sikoltott valami folyadÃ©kÃ©rt. Ã“vatosan kibÃºjt Eret Ã¶lelÃ©sÃ©bÅ‘l, hogy mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l se Ã©bressze fel. LÃ¡bait belebÃºjtatta a csizmÃ¡jÃ¡ba Ã©s kÃ¶rÃ¼l nÃ©zett. EsÃ©lye sincs arra, hogy Ãºgy talÃ¡ljon egy kulacsot, hogy ne csapjon zajt. Ã•gy, amilyen halkan csak tudott, az ajtÃ³hoz ment Ã©s kinyitotta. A folyosÃ³n egy lÃ©lek sem volt, ahogy a lÃ©pcsÅ‘n sem. HajnalpÃ-r a falon csÃºsztatva a kezÃ©t haladt elÅ‘re. Mikor nyikorogni kezdet a lÃ¡ba alatt egy lÃ©pcsÅ‘fok megdermedt Ã©s vÃ¡rt. Mintha csak betÃ¶rÅ‘ lenne vagy egy tolvaj. Mosolyogva megrÃ¡zta a fejÃ©t a gondolatra. Å• csak egy lÃ¡ny volt, aki nem akarta, hogy a legÃ©nysÃ©g Ã©szrevegye. A csigalÃ©pcsÅ‘ aljÃ¡bÃ³l fÃ©ny szÅ±rÅ‘dÃ¶tt felfelÃ©. _Az istenek irgalmazzanak, csak Aaron legyen! H_alkan megtette az utolsÃ³ lÃ©pcsÅ‘fokokat. Az ajtÃ³ elÅ‘tte egy kis szÃ©ken Aaron Ã©pp a kardjÃ¡t Ã©lesÃ-tette. Mikor megÃ©rezte a jelenlÃ©tÃ©t kÃ©rdÅ‘n rÃ¡pillantott.

- Te meg mit keresel itt?

- Vizet.

Aaron Ãºjra a kardjÃ¡ra nÃ©zett, megforgatta a mellette lÃ¡gyan pislÃ¡kolÃ³ gyertya fÃ©nyÃ©ben.

- EretnÃ©l is van.

- Nem akartam felÃ©breszteni. - HajnalpÃ-r vÃ¡llat vont Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pet egy lÃ©pÃ©st. Aaron felvonta azt a mÃ¡sfÃ©l szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, majd a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© nyÃºlt Ã©s felÃ© dobott egy kulacsot. HajnalpÃ-r elkapta, Ã©s lecsavarta a tetejÃ©t. Nagyot hÃºzott belÅ‘le, Ã©rezte hogy, a torka Ãºjra Ã©letre kell. Mikor vÃ©gzet, visszacsavarta a tetejÃ©t Ã©s megindult az ajtÃ³ felÃ©. A fÃ©rfi mellÃ© Ã©rve, lerakta a lÃ¡bÃ¡hoz a kulacsot Ã©s megragadta a faajtÃ³ vaskarikÃ¡jÃ¡t. Aaron lassan felÃ¡llt.

- Mire kÃ©szÃ¼lsz? - KÃ©rdezte Ã©s az ajtÃ³ra tette a kezÃ©t. HajnalpÃ-r a szemeibe nÃ©zett, bÃ¡r ehhez nagyon hÃ¡tra kellett dÃ¶ntenie a fejÃ©t.

- LevegÅ‘zÃ¶k egy kicsit.

- Nem. - Aaron hatÃ¡rozott volt, egy pillanatig sem habozott. HajnalpÃ-r sÃ³hajtott. Eret minden bizonnyal a lelkÃ©re kÃ¶tÃ¶tte, hogy vigyÃ¡zzon rÃ¡. De mÃ¡r Ã-gy is Ãºgy Ã©rezte, hogy mÃ©g pÃ¡r perc bezÃ¡rva a nÃ©gy fal kÃ¶zÃ© Ã©s megfullad.

- Egy hete nem voltam a szabadban, szÃ¼ksÃ©gem van...

- VoltÃ¡l, mikor idejÃ¶ttÃ©l.

- Ugyan kÃ©rlek, alig pÃ¡r percre, nem neveznÃ©m Ã©ppen levegÅ‘zÃ©snek. - DÃ¼hÃ¶sen keresztbe fonta a karjait.

- Eret azt mondta, hogy...

- Gondlom, mit mondott Eret, de szerintem sem te, sem Å‘ nem szeretnÃ©, hogy megÅ‘rÃ¼ljek a nÃ©gy fal kÃ¶zÃ¶tt. MÃ¡rpedig ez lesz, ha nem engedsz ki. MOST!

Aaron felvont szemÃ¶ldÃ¶kkel vÃ©gigmÃ©rte. HajnalpÃ-r sejtette, hogy mÃ©g nem parancsolgatott neki lÃ¡ny. Minden bizonnyal egy pattogÃ³ kis bolhÃ¡nak gondolta. De vÃ©gÃ¼l sÃ³hajtott Ã©s megrÃ¡ntotta a vaskarikÃ¡t. A vastag ajtÃ³ nyikorogva kinyÃ-lt.

- Csak pÃ¡r percre. Ã‰s maradj kÃ¶zel az ajtÃ³hoz. A legjobb lenne, hogyha nem mennÃ©l sehova, csak Ã©ppen kilÃ©pnÃ©l.

HajnalpÃ-r hÃ¡lÃ¡san bÃ³lintott Ã©s kilÃ©pett a levegÅ‘re. Odakint az udvar teljesen Ã¼res volt, csak a telihold ezÃ¼stÃ¶s fÃ©nye vilÃ¡gÃ-totta be. A falakon jÃ¡rkÃ¡ltak az Å‘rÃ¶k, pontosan 10 mÃ©terre egymÃ¡stÃ³l. NÃ©hÃ¡nyuk felÃ© pillantott, majd visszatÃ©rtek az Å‘rkÃ¶dÃ©shez. A sÃ¶tÃ©tben azt hittÃ©k, hogy fÃ©rfi. HajnalpÃ-r lassan megindult az udvaron, de Aaron megragadta a vÃ¡llÃ¡t.

- Azt mondtam, hogy csak az ajtÃ³ mellett. â€“ A fogait Ã¶sszeszorÃ-totta, a szavakat Ãºgy prÃ©selte ki kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k. HajnalpÃ-r dÃ¼hÃ¶sen kirÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t a keze alÃ³l. RemÃ©lte, hogy a szemei szikrÃ¡ztak.

- Nem Ã©rdekel! Nem eshet semmi bajom. Egy lÃ©lek sincs az udvaron, rÃ¡adÃ¡sul az Å‘rÃ¶k ott vannak a falakon. Egy erÅ‘dben vagyok, kÃ¶nyÃ¶rgÃ¶m. Ã‰jszaka. A katonÃ¡k azt hiszik, hogy fÃ©rfi vagyok. Nem lÃ¡tnak tisztÃ¡n. â€“ PrÃ³bÃ¡lt halkan beszÃ©lni, de ez elÃ©g nehÃ©z, ha az ember dÃ¼hÃ¶s. Eret megÃ©rtenÃ©. Å• kiengednÃ©. Aaron kihÃºzta magÃ¡t, Ã©s visszalÃ©pet az ajtÃ³ba. NekitÃ¡maszkodott az ajtÃ³fÃ©lfÃ¡nak.

- Te szÃ¡molsz el Erettel.

- Emiatt nem kell aggÃ³dnod. Leveszem rÃ³lad a felelÅ‘ssÃ©get. â€“ DÃ¼hÃ¶sen betette a hajÃ¡t a kÃ¶penye alÃ¡, biztos, ami biztos, Ã©s megindult az erÅ‘d nyugati oldala felÃ©. Szemeit a fÃ¶ldre szegezte, nÃ©zte, ahogy a csizmÃ¡ja minden lÃ©pÃ©snÃ©l egy pillanatra elÅ‘bukkan a kÃ¶penye alÃ³l. Lassan sÃ©tÃ¡lt a fal mentÃ©n. LÃ¡tta, ahogy Aaron visszalÃ©p a toronyba, de az ajtÃ³t nyitva hagyta. _Egy karÃ³t nyelt jobb kÃ©z._ HajnalpÃ-r halkan felkuncogott, ahogy a toronnyal szembe lÃ©vÅ‘ fal mentÃ©n lÃ©pdelt. Nagyokat lÃ©legzett a friss levegÅ‘bÅ‘l, Ã©rezte a â€žszabadsÃ¡got". _BÃ¡r egy szobÃ¡bÃ³l egy nagyobb szobÃ¡ba kerÃ¼ltem_... Elgondolkodva a falakra tekintett, amik kÃ¶rÃ¼lÃ¶lettÃ©k. â€¦_De legalÃ¡bb levegÅ‘n vagyok._

Ahogy haladt a Hold elÃ© lassan egy felhÅ‘ siklott. Az udvar sÃ¶tÃ©ttÃ© vÃ¡lt. HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n a falakra pillantott. _Ilyenkor nem kellene fÃ¡klyÃ¡t gyÃºjtani, hogy lÃ¡ssanak is, ne csak Ã¡lljanak a sÃ¶tÃ©tsÃ©gbe?_ De rÃ¡ kellet jÃ¶nnie, hogy a falakon nem Ã¡ll senki. Ã•tpillantott a vÃ¡lla felett. A fÃ©lig nyitott ajtÃ³, ami mÃ¶gÃ¶tt nagy valÃ³szÃ-nÅ±sÃ©ggel Aaron Ã¡llt, a mÃ¡sik fal felÃ© nÃ©zett. Ã•gy nem lÃ¡tott az erÅ‘d keleti oldalÃ¡ra, ahovÃ¡ HajnalpÃ-r akkor Ã©rt el. ValamiÃ©rt idegessÃ©g fogta el, pedig sosem fÃ©lt a sÃ¶tÃ©tben. Nem kÃ©ne visszamennie Erethez? Eleget levegÅ‘zÃ¶tt mÃ¡r. FelgyorsÃ-totta a lÃ©pteit.

Hirtelen valami megmoccant elÅ‘tte a sÃ¶tÃ©tben. A lÃ¡bai megdermedtek, levegÅ‘t is alig mert venni. Csak akkor lÃ¡tta meg, hogy mi az, mikor a szem teljesen hozzÃ¡szokott ehhez a szinte teljes

sÃ¶tÃ©tsÃ©ghez. Hirtelen nem tudta volna megmondani mi az. A kÃ¶rvonalai egy emberÃ©hez hasonlÃ-tottak, de Ãºgy siklott a fÃ¶ldÃ¶n, mint egy hiÃºz. KezÃ©ben egy furcsa alakÃº botot tartott, fejÃ©bÅ‘l szarvak Ã¡lltak ki, ahogy az alkarjÃ¡bÃ³l is. _Egy szÃ¶rnyeteg? _LÃ¡tta, ahogy odasiklik az egyik ketrechez. Ez volt a legkÃ¶zelebb a keleti kapuhoz, Ã©s ez volt a legnagyobb is. HajnalpÃ-r nyelni sem mert. _Hol vannak az Å‘rÃ¶k?_ Ã“vatosan elÅ‘rÃ©bb lÃ©pett. Ahogy a lÃ¡tÃ³terÃ©be kerÃ¼lt Ã©szrevette, hogy a keleti kapu vastag vasrÃ¡csa fÃ©lig fel van engedve. _BehatolÃ³._ Ez mÃ¡r biztos volt. Ã‰s a sÃ¡rkÃ¡nyt akarta, aki abban a ketrecben pihent. HajnalpÃ-r Ã¶sszeszedte minden bÃ¡torsÃ¡gÃ¡t Ã©s mÃ©ly levegÅ‘t vett.

- HÃ©! Mit csinÃ¡l maga ott?! â€“ KihÃºzta magÃ¡t Ã©s elÅ‘rÃ©bb lÃ©pet, ha mÃ¡r megtette csinÃ¡lja jÃ³l. RemÃ©lte, hogy ezt Aaron Ã©s az Å‘rÃ¶k is meghallottÃ¡k. Nem szeretne egyedÃ¼l szembeszÃ¡llni egy botos, szarvakkal rendelkezÅ‘, ember-hiÃºz szÃ¶rnyszÃ¼lÃ¶ttel. Az elÅ‘bb emlÃ-tett valami felÃ© kapta a fejÃ©t, majd olyan gyorsan slisszant ki a kapun, hogy HajnalpÃ-rnek felfogni sem volt ideje. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten kifÃºjta a levegÅ‘t. ElÃ¼ldÃ¶zÃ¶tt egyedÃ¼l egy betolakodÃ³t. Eret vagy nagyon bÃ¼szke lesz rÃ¡ vagy nagyon dÃ¼hÃ¶s. De a lÃ¡ny sejtette a vÃ¡laszt. Aaront viszont szÃ¡mon fogja kÃ©rni. Mikor semmi sem tÃ¶rtÃ©nt, Ãºgy fÃ©ltette, mint egy kislÃ¡nyt, de mikor valÃ³ban baj volt, egyszerÅ±en eltÅ±nt. Ahogy az Å‘rÃ¶k is. Milyen helyÅ‘rsÃ©g volt ez? Vagy talÃ¡n a szÃ¶rnyszerÅ±sÃ©g intÃ©zte el Å‘ket. Ha ezt elÅ‘re kitervelte, akkor ez nagyon is lehetsÃ©ges volt. HajnalpÃ-r megint ideges lett. Mi van, ha holtan fekszenek valahol? Vagy elkÃ¡bÃ-totta Å‘ket? Mit fog csinÃ¡lni, ha Aaron holtan fog fekÃ¼dni az ajtÃ³ elÅ‘tt? Eret vajon felÃ©bred, ha innen kiÃ¡lt neki? Ã‰rezte, hogy a teste remegni kezd, tenyere izzadt. Idegesen kapkodta a levegÅ‘t Ã©s kÃ¶rbe fordult. Vajon visszajÃ¶n? FelgyorsÃ-totta a lÃ©pteit. A Holdat mÃ©g mindig eltakarta a felhÅ‘. Ez is annak a valaminek a mÅ±ve lehet? KÃ©pes lenne irÃ¡nyÃ-tani a felhÅ‘ket? FÃ©l Ãºton jÃ¡rt, mikor halk morgÃ¡s hasÃ-totta Ã¡t az Ã©jszaka csÃ¶ndjÃ©t. HajnalpÃ-rnek elakadt a lÃ©legzete. _Neâ€¦ _Ã“vatosan hÃ¡tranÃ©zett a vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt. A ketrecbÅ‘l, amit a szÃ¶rnyszerÅ±sÃ©g babrÃ¡lt, lassan kÃ©t, hatalmas sÃ¡rga szempÃ¡r emelkedett ki. A lÃ¡ny ereiben megfagyott a vÃ©r. _A kÃ¡bÃ-tÃ³ hatÃ¡sa elmÃºlt._ _Nekem annyi._ MegprÃ³bÃ¡lt futni, de a lÃ¡bai nem engedelmeskedtek. MegprÃ³bÃ¡lt sikÃ-tani, de nem jÃ¶tt ki hang a torkÃ¡n. Csak nÃ©zte, ahogy szemek lassan az Ã¶vÃ©vel egy vonalba kerÃ¼lnek. HajnalpÃ-r Ã³vatosan vÃ©gignÃ©zet a sÃ¡rkÃ¡nyon. _A stormcutter._ Pontosan olyan volt, mint ahogy Eret leÃ-rta neki. A szempÃ¡r egyre kÃ¶zelebb kerÃ¼lt hozzÃ¡, hallotta a halk morgÃ¡st is, ami sokkal inkÃ¡bb hasonlÃ-tott dorombolÃ¡sra.

- TÅ°NJ ONNAN! â€“ Aaron hangja kÃ©skÃ©nt vÃ¡gta Ã¡t az Ã©jszakÃ¡t. HajnalpÃ-r a fÃ©rfi felÃ© kapta a tekintetÃ©t. KezÃ©ben a kardjÃ¡t tartotta Ã©s felÃ©jÃ¼k rohant.

- FUSS!

MielÅ‘tt HajnalpÃ-r engedelmeskedhetett volna Ã©rezte, ahogy hÃ¡tulrÃ³l egy nagyobb szÃ©llÃ¶kÃ©s szinte felborÃ-tja. Majd a lÃ¡bai alÃ³l hirtelen eltÅ±nt a talaj. Karmok Ã¶leltÃ©k Ã¡t a kÃ¶peny alÃ³l elÅ‘bÃºjt karjait. RÃ©mÃ¼lten felsikoltott Ã©s kapÃ¡lÃ³zni kezdett. A talaj Ã©s az erÅ‘d egyre tÃ¡volabb kerÃ¼lt. LÃ¡tta, ahogy hÃ¡lÃ³kat lÅ‘nek felÃ©jÃ¼k, de a sÃ¡rkÃ¡ny mindegyiket Ã¼gyesen kikerÃ¼lte. Hallotta, ahogy Aaron Ã¼vÃ¶lt valamit, de nem Ã©rtette mit. A sikolyÃ¡tÃ³l a szÃ©l zÃºgÃ¡sÃ¡t sem hallotta. A csizmÃ¡ja mÃ©g akkor

leeset a lÃ¡bairÃ³l mikor a sÃ¡rkÃ¡ny felemelte a fÃ¶ldrÅ‘l. A hideg szÃ©l behatolt a szabadon lebegÅ‘ kÃ¶penye alÃ¡, Ã©s szinte azonnal megdermesztette a vÃ©gtagjait. Ã‰s csak repÃ¼ltek a horizont felÃ©, ahol mÃ¡r halvÃ¡nyulni kezdett az Ã©jszaka. Maguk mÃ¶gÃ¶tt hagyva mindent. Aaront, az erÅ‘dÃ¶t, a hajÃ³katâ€¦ Eretet.

0

Eret szinte azonnal felÃ©bredt Aaron kiÃ¡ltozÃ¡sÃ¡ra. ReflexbÅ‘l Hajnal kezÃ©Ã©rt nyÃºltâ€¦ de az ereiben megfagyott a vÃ©râ€¦ HajnalpÃ-r nem volt mellette. KÃ©tsÃ©gbeesve kÃ¶rbenÃ©zett. A csizmÃ¡ja is eltÅ±nt. Felpattant Ã©s kirÃ¡ntotta a szoba ajtajÃ¡t. Ã‰rzete, ahogy az ajtÃ³ sÃºlya a kezÃ©re nehezedik, ahogy az a durva mozdulattÃ³l kiesik a zsanÃ©rjaibÃ³l. Eret nemtÃ¶rÅ‘dÃ¶m mÃ³don fÃ©lredobta Ã©s lefutott a lÃ©pcsÅ‘n, kettesÃ©vel vÃ©ve a lÃ©pcsÅ‘fokokat. _Ha valami baja lesz, akkor valaki nagyon megbÃ¡nja, hogy megszÃ¼letett.. _A torony ajtaja tÃ¡rva nyitva Ã¡llt, az udvarrÃ³l kiÃ¡ltozÃ¡sok kereszttÃ¼ze szÅ±rÅ‘dÃ¶tt be. Eret kirohant Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Az emberei fel s alÃ¡ rohangÃ¡ltak a falakon Ã©s az udvaron. Eret megpillantotta Aaront, ahogy pÃ¡r kÃ¶telet Ã©s elszakadt hÃ¡lÃ³kat gyÅ±jt Ã¶ssze. Eret durvÃ¡n megragadta a vÃ¡llÃ¡t Ã©s szeme Ã¡llÃ-totta magÃ¡val.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt itt? â€“ Tagolva mondta a kÃ©rdÃ©st, mintha csak egy Å‘rÃ¼lthÃ¶z beszÃ©lne. Fogait Ã¶sszeszorÃ-totta, kÃ©nyszerÃ-tette magÃ¡t, hogy nyugodjon le, de ez nem tÅ±nt valami egyszerÅ± feladatnak. Majd megnyugszik, ha Ãºjra fogja Hajnal kezÃ©t Ã©s tudja, hogy biztonsÃ¡gban van.

- A stormcutter kiszabadultâ€¦ â€“ Aaron, hiÃ¡ba volt magasabb, hÃ¡trahÃ¶kkÃ¶lt ahogy Eret megragadta a ruhÃ¡jÃ¡nak gallÃ©rjÃ¡t. Sejtett, hogy mÃ©g valamire kÃ-vÃ¡ncsi.

- â€¦Ã‰s magÃ¡val vitte a lÃ¡nyt.

6. Ã‰ljen az ifjÃº pÃ¡r!

A Nap lassan felbukkant a tenger alÃ³l, elÃ¼ldÃ¶zve a sÃ¶tÃ©tsÃ©get. Majdnem tÃ-z perce repÃ¼ltek, Å‘ Ã©s a stormcutter. Pontosabban a sÃ¡rkÃ¡ny repÃ¼lt, Å‘ meg lÃ³gott a karmaiba kapaszkodva. A teste mÃ¡r szinte teljesen kihÅ±lt a hideg szembeszÃ©ltÅ‘l, legalÃ¡bbis Å‘ Ãºgy Ã©rezte. MÃ¡r a kapÃ¡lÃ³zÃ¡s sem ment neki. De legalÃ¡bb hangja mÃ©g volt. Ha semmit sem tud csinÃ¡lni az ember, kiabÃ¡lni mÃ©g mindig kiabÃ¡lhat. Ã‰s az majdnem olyan jÃ³ volt.

- Eressz el, te tÃºlmÃ©retezett, pikkelyes bagoly! â€“ Ã“vatosan lepillantott. A lÃ¡ba alatt vagy szÃ¡z mÃ©terrel a tenger vÃ©gtelen kÃ©ksÃ©ge terÃ¼lt el. FelszÃ-nÃ©n szÃ©tszÃ³rt mozaikokban jÃ©gtÃ¡blÃ¡k szilÃ¡rdÃ-tottÃ¡k meg. Biztos nem lett volna kellemes szÃ©tloccsanni rajtuk. _Ã“, ez remek!_

- Meggondoltam magam! EL NE MERJ ENGEDNI! â€“ Nem tudta, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©rtik-e, amit az emberek mondanak. Hogy ha igen, akkor remÃ©lte, hogy szelektÃ-v halÃ¡suk van, Ã©s nem Ã©rtik a szidÃ¡sokat. Nem szeretne lapos pite lenni egy jÃ©gtÃ¡blÃ¡n.

Ãšgy dÃ¶ntÃ¶tt, biztos, ami biztos, szÃ©pÃ-t a helyzeten.

- Tudod, ismerek egy Hablaty nevÅ± fiÃºt. Van egy fekete sÃ¡rkÃ¡nya,

Fogatlan. ElÃ©ggÃ© sÃ¡rkÃ¡ny-ember- bÃ©ke kÃ¶rnyezetben Ã©lnek. Lehet, hogy ismered Å‘ket. â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny vÃ¡laszkÃ©p felhorkantott Ã©s egy kicsit meghintÃ¡zatta HajnalpÃ-rt. A lÃ¡ny rÃ©mÃ¼lten Ã¶sszÃ©bb hÃºzta magÃ¡t.

- OkÃ©, ez egy igen vagy egy nem? Mindegy, a lÃ©nyeg, hogy Ã©n nem bÃ¡ntottam soha egy sÃ¡rkÃ¡nyt sem. A lelkem Ã©s a kezeim tisztÃ¡k. â€“ Felmutatta a tenyerÃ©t, bÃ¡r a sÃ¡rkÃ¡ny nem lÃ¡thatta. Vagyis, ki tudja? Lehet, hogy belÃ¡t a hasa alÃ¡?

- NÃ©zd, nagyon hÃ¡lÃ¡s lennÃ©k, ha szÃ©pen visszavinnÃ©l ahhoz az erÅ‘dhÃ¶z, ahonnan az elÅ‘bb elÃ©ggÃ© barbÃ¡r mÃ³don elragadtÃ¡l. Nem azt mondom, hogy te vagy barbÃ¡r, Ã³ ilyet sosem mernÃ©k Ã¡llÃ-tani. Csak a mÃ³dszereid azok, ami ugye nem azt jelenti, hogy te vagy az. RemÃ©lem vilÃ¡gos. SzÃ³val, szÃ¼ksÃ©gem lenne, egy gyors hajtÅ±kanyarra Ã©s ugyanennyi repÃ¼lÃ©sre, hogy visszakerÃ¼ljek oda. Tudom, hogy nem szÃ-veled azt a helyet, fÅ‘leg nem azt a magas, fekete hajÃº fÃ©rfit, aki elkapott. Ã‰rthetÅ‘, Ã-zlÃ©sek Ã©s pofonok, de Ã©n elÃ©ggÃ© szÃ-velem Eretet. Ã‰s vissza szeretnÃ©k jutni oda! â€“ Ã‰rzete, hogy lassan bereked, de az hogy beszÃ©lt valamennyire megnyugtatta a gÃ¶rcsbe Ã¡llÃ³ idegeit. LegalÃ¡bb szÃ¡z mÃ©ter magasan volt egy sÃ¡rkÃ¡ny karmaiban. Melyik Ã©peszÅ± ember nem lenne ideges?

- Nekem az is megfelel, ha Hablatyhoz viszel. Å• majd segÃ-t. Mindenben. MegtalÃ¡ljuk a szÃ¼leimet, utÃ¡na pedig Eretet. Mi sem egyszerÅ±bb. Nem ismered vÃ©letlen Hibbantot? Azt mondjÃ¡k, hogy elÃ©ggÃ© hideg vidÃ©k. AmÃºgy megkÃ©rdezhetem, hogy van-e valami terved az Ãºti cÃ©llal kapcsolatban? Vagy csak repkedÃ¼nk itt, mÃ-g nem lesz belÅ‘lem egy szÃ©p, szÅ‘rmÃ©s jÃ©gszobor? â€“ _MegÅ‘rÃ¼ltem! Egy sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l vÃ¡rok vÃ¡laszokat?!_

Hirtelen sÃ¡rkÃ¡nyÃ¼vÃ¶ltÃ©s rÃ¡zta meg a levegÅ‘t. A stormcutter megtorpant. A lÃ¡ny elÅ‘szÃ¶r kÃ©rdÅ‘n felpillantott rÃ¡, majd elÅ‘re. Ha ez lehetsÃ©ges, mÃ©g jobban megfagyott a vÃ©r az ereiben. Egy csapat sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zelÃ-tett felÃ©jÃ¼k. Mindegyik kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ mÃ©retÅ±, formÃ¡jÃº Ã©s szÃ-nÅ± volt.

- Nem puszipajtÃ¡sok, mi? â€“ Idegesen nyelt egyet. Egy tucat sÃ¡rkÃ¡ny fogja szÃ©tszaggatni a levegÅ‘be. Valami nagyon durvÃ¡t kÃ¶vethetett el az istenek ellen.

- Nem akarunk elmenekÃ¼lni? â€“ KÃ©rdezte, mikor a sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©g mindig egy helyben lebegett, a felÃ©jÃ¼k kÃ¶zeledÅ‘ csapatott bÃ¡mulva.

- Lehet, hogy te ilyen halÃ¡lra vÃ¡gysz, de Ã©n nem! â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ¡r csak pÃ¡r mÃ©terre voltak.

- CSINÃ•LJ MÃ•R VALAMIT! â€“ MielÅ‘tt mÃ©g felfoghatta volna, a stormcutter kÃ¶nnyedÃ©n lebukott Ã©s Ã¡tsiklott a tÃ¡madÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyok alatt. Azok pÃ¡r pillanatig Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztek utÃ¡na, majd Ãºjra Ã¼ldÃ¶zÅ‘be vettÃ©k.

- Fuss, fussâ€¦ vagyisâ€¦ REPÃŒLJ, REPÃŒLJ! â€“ HajnalpÃ-r kÃ©tsÃ©gbeesve kapÃ¡lÃ³zni kezdett a karjÃ¡val a repÃ¼lÃ©st utÃ¡nozva. HÃ¡tha ez Ã¶sztÃ¶kÃ©li a sÃ¡rkÃ¡nyt. A stromcutter most elÅ‘szÃ¶r lenÃ©zett rÃ¡. FejÃ©t oldalra billentette, szÃ¡jÃ¡t kissÃ© kinyitotta, megvillantva Ã-gy a fogait.

- Igen, tÃ©ged utÃ¡nozlak, talÃ¡n problÃ©ma? â€“ HajnalpÃ-r a sÃ¡rkÃ¡ny arcÃ¡rÃ³l elÅ‘re nÃ©zett. Egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny jelent meg a semmibÅ‘l, Ã©s mÃ¡r csak mÃ©terek vÃ¡lasztottÃ¡k el Å‘ket egymÃ¡stÃ³l.

- VigyÃ¡zz!

A stormcutter Ã©ppen felemelte a fejÃ©t, mikor a sÃ¡rkÃ¡ny belÃ©jÃ¼k csapÃ³dott. HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy a karmok elengedik a vÃ¡llÃ¡t. A gyomra a torkÃ¡ba ugrott a kÃ¶penye vadul csapkodott. Ã–sszevissza forgott a levegÅ‘ben nem tudta volna megmondani, hogy merre van a jobb Ã©s a bal. Zuhant, olyan sebessÃ©ggel, amit eddig mÃ©g sosem tapasztalt. KÃ©tsÃ©gbeesve csapkodott, mind a nÃ©gy vÃ©gtagjÃ¡val mikÃ¶zben egy pillanatra sem hagyta abba a sikÃ-tozÃ¡st. Nem akart Ãºgy meghalni, hogy szÃ©tloccsan egy jÃ©gtÃ¡blÃ¡n, vagy a vÃ-z szaggatja darakobra. BÃ©kÃ©sen akart meghalni, a szerettei gyÅ±rÅ±jÃ©ben. A szÃ©l elÅ‘hÃ-vta a kÃ¶nnyeit a szemÃ©bÅ‘l.

- SEGÃ•TSÃ‰G! - Minden mÃ¡sodperccel egyre kÃ¶zelebb kerÃ¼lt a biztos halÃ¡lhoz. Lassan lehunyta a szemÃ©t. Jobb, ha meglepetÃ©skÃ©nt Ã©ri a vÃ©g, Ã©s nincs felkÃ©szÃ¼lve rÃ¡. Alig pÃ¡r mÃ©terre volt a jÃ©gdarabtÃ³l, mikor Ãºjra karmok ragadtÃ¡k meg, ezÃºttal a lÃ¡bÃ¡nÃ¡l, Ã©s rÃ¡ntottÃ¡k vissza a halÃ¡l torkÃ¡bÃ³l. HajnalpÃ-r felpillantott a megmentÅ‘jÃ©re. Nem a stromcutter volt._Kit Ã©rdekel? Ã‰lek, nem?_De csak mÃ¡sodpercekig tartott az Ã¶rÃ¶m, mert a megmentÅ‘je sem szorongatta sokÃ¡ig. EzÃºttal HajnalpÃ-r tÃ©nyleg belecsapÃ³dott az egyik jÃ©gtÃ¡blÃ¡ba.

A lÃ¡baival Ã©rkezet elÅ‘szÃ¶r, majd rÃ¶gtÃ¶n Ã¶ssze is esett. RÃ©mÃ¼lten ragadta meg a jÃ©gdarab szÃ©lÃ©t, amint Ã©rezte, hogy az megbillen a sÃºlya alatt. Nem volt kedve fÃ¼rdeni. Felette a sÃ¡rkÃ¡nyok egyre tÃ¡volabb kerÃ¼ltek. TÃºlsÃ¡gosan el voltak foglalva azzal, hogy egymÃ¡st marjÃ¡k a levegÅ‘ben. HajnalpÃ-r levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott. Szinte teljesen szÃ©terÃ¼lt a jÃ©gtÃ¡blÃ¡n, hogy a sÃºlya eloszoljon. MegprÃ³bÃ¡lta lenyugtatni a vadul kalapÃ¡lÃ³ szÃ-vÃ©t. CsÃ¶mÃ¶rbÅ‘l vÃ¶dÃ¶rbe esett. A vÃ-z feketÃ©n fodrozÃ³dott alatta, ki tudja milyen fenevadat takarva el a szeme elÅ‘l. A jÃ©gdarab Ã©pp csak akkora volt, hogy kinyÃºlva elfÃ©rt rajta. Csupasz lÃ¡baiba kÃ©skÃ©nt vÃ¡gott a hideg. Fogai megÃ¡llÃ-thatatlanul vacogtak. _Meg fogok fagyni._Remegve Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t. KÃ-njÃ¡ba felnevetett. Melyik a jobb? Ha szÃ©tszaggatnak a sÃ¡rkÃ¡nyok a levegÅ‘ben, vagy ha halÃ¡lra fagysz a tenger kÃ¶zepÃ©n? HajnalpÃ-r valamiÃ©rt szÃ-vesebben maradt volna az elÅ‘bbi lehetÅ‘sÃ©gnÃ©l. Az gyorsabbnak hangzott. MegprÃ³bÃ¡lt felÃ¼lni, de a jÃ©gdarab azonnal megingott alatta, Ã-gy gyorsan visszatÃ©rt az eredeti testhelyzetÃ©be.

- Odin szakÃ¡llÃ¡ra! - Ã“vatosan kÃ¶rbe nÃ©zett. Csak a vÃ©gtelen kÃ©ksÃ©g, foltokban jÃ©gtÃ¡blÃ¡kkal. KÃ¶zel s tÃ¡vol egy sziget sem. EsÃ©lye sem volt. A Nap mÃ¡r kilÃ©pet a tenger peremÃ©bÅ‘l arany ragyogÃ¡ssal borÃ-tva be a vilÃ¡got. Egy Ãºj nap kezdete.

IsmÃ©t megprÃ³bÃ¡lt felÃ¼lni. EzÃºttal sokkal lassabban indult meg, egyszerre nyomta magÃ¡t a tenyerÃ©vel Ã©s a csupasz tÃ©rdÃ©vel. Mikor Ã©rzete, hogy a jÃ©gtÃ¡bla meginog, megmerevÃ-tette magÃ¡t. VÃ¡rt pÃ¡r mÃ¡sodpercet, majd folytatta a folyamatot. Ahogy sikerÃ¼lt felÃ¼lnie, Ãºgy helyezkedett, hogy a kÃ¶penye a teste Ã©s a jÃ©g kÃ¶zÃ© kerÃ¼ljÃ¶n. AprÃ³ mozdulattokkal Ã©s pÃ¡r szÃ-vrohammal vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt olyan helyzetet kialakÃ-tania, hogy alatta is

legyen kÃ¶peny Ã©s felette is. Remegve felsÃ³hajtott, ahogy betakarta magÃ¡t Ã©s a fejÃ©t a jÃ©gre fektette. Csak lesz vele valami. TalÃ¡n Eret elindul utÃ¡na Ã©s megtalÃ¡lja, mielÅ‘tt halÃ¡lra fagy. Vagy megtalÃ¡lja Å‘t egy kedves tÃ¶rzs, akik majd segÃ-tenek neki. Esetleg visszajÃ¶n Ã©rte a stormcutter.

PÃ¡r percig nem gondolt semmire. Ãšgy Ã©rezte, hogy mÃ¡r arra sincs ereje. Mintha jÃ©g kiszippantotta volna minden megmaradt energiÃ¡jÃ¡t. ElkÃ©pzelte, ahogy a szÃ¼lei Ã¡tÃ¶lelik. Mint mikor kicsikÃ©nt rosszat Ã¡lmodott Ã©s Ã¡tfutva hozzÃ¡juk, befÃ©szkelte magÃ¡t kettÅ‘jÃ¼k kÃ¶zÃ©. ElkÃ©pzelte, ahogy Eret szorosan magÃ¡hoz hÃºzza, egy hosszÃº, meleg Ã¶lelÃ©sbe. MegprÃ³bÃ¡lt minden egyes pillanatot elkÃ©pzelni, mikor Eret Ã¡tÃ¶lelte. MegprÃ³bÃ¡lt visszaemlÃ©kezni a NapfÃ©ny-sziget nyaraira. MegprÃ³bÃ¡lta magÃ¡t felmelegÃ-teni az emlÃ©kekkel. Nem vette Ã©szre, hogy a kÃ¶nnyei elszabadultak Ã©s vÃ©gigfolytak az arcÃ¡n. MÃ¡r nem Ã©rezte az arcÃ¡t. Lehunyta a szemeit. Egy hang azt sÃºgta, hogy nem lenne szabad feladnia. A lÃ¡ny erre csak nehÃ©zkesen sÃ³hajtott. A levegÅ‘ vÃ©tel lassan kezdett fÃ¡jdalmassÃ¡ vÃ¡lni a hidegben. _Itt csak ezt lehet tenni. Feladni._ A jÃ©gtÃ¡bla lÃ¡gyan ringatta az Ã¡lomba, mint egy anya a csecsemÅ‘jÃ©t. HajnalpÃ-r hagyta, hogy az Ã¡lom sÃºlya lehÃºzza a bÃ©kÃ©s sÃ¶tÃ©tsÃ©gbe. Az utolsÃ³ gondolata az volt, hogy soha tÃ¶bbÃ© nem fog Ãºjra felÃ©bredni.

0

- VÃ©szo! VÃ©szo! â€“ A hang mÃ©ly volt, erÅ‘teljes Ã©s hatÃ¡rozott. De nÅ‘i. HajnalpÃ-r Ã³vatosan kinyitotta a szemÃ©t. Az elsÅ‘, amit meglÃ¡tott az egy hihetetlenÃ¼l telt arc volt. Az aprÃ³, kÃ©k szemek Ãºgy meredtek rÃ¡, Ã©s olyan kÃ¶zelrÅ‘l, hogy a lÃ¡ny hÃ¡ratÃ¡ntorodott. A nÅ‘, aki felÃ©bresztette olyan kÃ¶vÃ©r volt, hogy HajnalpÃ-r hamarabb ugrotta volna Ã¡t, mintsem megkerÃ¼li. De ez sem lehetett egyszerÅ± feladat. KÃ¶vÃ©rsÃ©g Ã©s magassÃ¡g ritkÃ¡n jÃ¡rt kÃ©z a kÃ©zben, de itt hatÃ¡rozottan errÅ‘l volt szÃ³. Egy nagy, zÃ¶ld poncsÃ³ volt rajta, alatta egy sÃ¡rga ruhÃ¡val. LÃ¡bÃ¡n vastag szÅ‘rmÃ©s csizma. HosszÃº, szÅ‘ke hajÃ¡t kÃ©t copfba fonta, aminek a vÃ©gÃ©n egy-egy ezÃ¼st medÃ¡l dÃ-szelgett. ArcÃ¡t mindenfÃ©le festett minta dÃ-szÃ-tette.

HajnalpÃ-r lenÃ©zett magÃ¡ra. A ruhÃ¡i eltÅ±ntek. HelyettÃ¼k kapott egy vajszÃ-nÅ±, bokÃ¡ig Ã©rÅ‘ szoknyÃ¡t, ugyanolyan szÃ-nÅ± szÅ‘rmÃ©s csizmÃ¡t. FelsÅ‘nek egy vÃ¶rÃ¶s, testhez Ã¡llÃ³ pÃ³lÃ³ volt rajta. A vÃ¡llÃ¡n pedig egy fÃ©lhosszÃº, szintÃ©n vajszÃ-nÅ± kÃ¶peny pihent, szÅ‘rmÃ©vel a szÃ©lÃ©n. Kezeire felkarig Ã©rÅ‘ kesztyÅ±ket hÃºztak, Ã©s nem mellesleg, Ã¶sszekÃ¶tÃ¶ztÃ©k Å‘ket. HajÃ¡t valaki egy egyszerÅ± fonÃ¡ssal Ã¶sszefonta Ã©s egy vÃ¶rÃ¶s szalagot fÅ±zÃ¶tt bele. HajnalpÃ-r Ã©rtetlenÃ¼l a kÃ¶vÃ©r nÅ‘re nÃ©zett.

- Mi folyik itt? â€“ KÃ¶rbenÃ©zett. Egy hatalmas barlangban voltak, olyanban, amihez a lÃ¡ny mÃ©g nem lÃ¡tott foghatÃ³t. Egy egÃ©sz falu volt a fÃ¶ld alatt. Mindenhol fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt hÃ¡zak Ã¡lltak, Ã©s gyerekek rohangÃ¡ltak. A fÃ©nyt a hÃ¡zak falÃ¡n felÃ¡llÃ-tott fÃ¡klyÃ¡k biztosÃ-tottÃ¡k, de Ã-gy is fÃ©lhomÃ¡ly volt. HajnalpÃ-r egy hÃ¡z tornÃ¡cÃ¡n Ã¼lt. Szembe vele, egy tÃ©r kÃ¶zepÃ©n tÅ±z parÃ¡zslott. KÃ¶rÃ¼lÃ¶tte szÃ¡mtalan ember Ã¼lt, vagy Ã©pp Ã¡llt Ã©s egy sÃ¡mÃ¡n hablatyolÃ¡sÃ¡t hallgatta, tÃ¡tott szÃ¡jjal. A fÃ©rfi talÃ¡n egy magassÃ¡gba lehetett Aaronnal. Kopasz volt, szemei alatt vÃ¶rÃ¶s festÃ©kcsÃ-kok hÃºzÃ³dtak. SzÅ‘ke kecskeszakÃ¡llÃ¡t kettÅ‘ aprÃ³cska tincsbe fonta, vÃ©gÃ©t Ã©kszerek dÃ-szÃ-tettÃ©k, ahogy a nadrÃ¡gjÃ¡t is. FelsÅ‘ teste szabad volt. Ha az Ã©kszerek helyett

gyÃ¶ngyÃ¶k Ã©s tollak vannak rajta, akkor mÃ©g NapfÃ©ny-szigetinek is elment volna.

A kÃ¶vÃ©r nÅ‘ megfogta a kezÃ©t Ã©s felrÃ¡ntotta. ElÅ‘rehajolt, jobb kezÃ©nek mutatÃ³ujjÃ¡t a lÃ¡ny felÃ© rÃ¡zta.

- Puro minder Ã¡ vanabir sipk. Dzsromb gosza Ã¡ stap. HÃ©ndc promisÃ© bilo rÃ©jt.

HajnalpÃ-r szemei kÃ©tszeresÃ©re nÅ‘ttek. _Ha valamit nem Ã©rtesz, akkor csak mosolyogj Ã©s bÃ³logass._Ã•gy a lÃ¡ny felvette a legmegnyerÅ‘bb mosolyÃ¡t Ã©s bÃ³lintott egyet. A nÅ‘nek kiszÃ©lesedett a mosolya.

- Kocsa. â€“ Morogta Ã©s megragadta a lÃ¡ny befont copfjÃ¡t. HajnalpÃ-r felsikoltott Ã©s botladozva megindult a nÅ‘ utÃ¡n. Vastag ujjai kÃ¶zÃ¶tt szinte elveszett a vÃ©kony copf. HatÃ¡rozott Ã©s nagy lÃ©ptekkel haladt a tÃ©r kÃ¶zepe felÃ©, HajnalpÃ-r alig gyÅ‘zte maga utÃ¡n rakosgatni a lÃ¡bait.

- HÃ©, engedd el a hajamat! Ez embertelen! â€“ Ã–sszeszorÃ-totta a fogait Ã©s megprÃ³bÃ¡lta megvetni a lÃ¡bÃ¡t a barlang talajÃ¡n. A tÅ±z kÃ¶rÃ¼l lÃ©vÅ‘ emberek Ã‘t nÃ©zve felÃ¡lltak Ã©s egy kis folyosÃ³ szerÅ±t alakÃ-tottak ki, egyenesen a sÃ¡mÃ¡n felÃ©. HajnalpÃ-r felsikoltott, ahogy a nÅ‘ megrÃ¡ntotta a hajÃ¡t, gyorsabb haladÃ¡sra Ã¶sztÃ¶kÃ©lve. OdaÃ©rve az ember-folyosÃ³hoz, azok lassan Ã©nekelni kezdtek valami dallamtalan dalt. A kisgyerekek homokot dobÃ¡ltak rÃ¡, az idÅ‘sebbek meghajtottÃ¡k a fejÃ¼ket. _Mi folyik itt?_ Behunyta a szemeit Ã©s igyekezet az orrÃ¡n venni levegÅ‘t, hogy ne menjen homok se a szÃ¡jÃ¡ba sem a szemÃ©be. PÃ¡r mÃ©tert tett meg Ã-gy, mikor Ã©rezte, hogy elengedik a hajÃ¡t. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten fellÃ©legzett, Ã©s Ã³vatosan kinyitotta a szemeit. A sÃ¡mÃ¡n elÅ‘tt Ã¡llt, mellette egy fÃ©rfi. Pontosabban fiÃºâ€¦ vagy fÃ©rfiâ€¦ vagy fiÃºâ€¦ nehÃ©z lett volna megmondani, mivel HajnalpÃ-r vÃ¡llÃ¡ig sem Ã©rt. Fekete hajÃ¡t a feje tetejÃ©n teljesen leborotvÃ¡ltÃ¡k, csak kÃ©t oldalt hagytÃ¡k meg. OrrÃ¡bÃ³l egy karika Ã¡llt ki Ã©s az egÃ©sz testÃ©t fekete, festtet mintÃ¡k Ã©kesÃ-tettÃ©k. RÃ¡emelte a tekintetÃ©t, majd rÃ¡mosolygott. De bÃ¡r ne tette volna. ElÅ‘l legalÃ¡bb hÃ¡rom foga hiÃ¡nyzott, a tÃ¶bbi vagy fekete volt vagy sÃ¡rga. HajnalpÃ-r Ã¶klendezni kezdett. Az illata sem volt Ã©pp megnyerÅ‘.

A sÃ¡mÃ¡n termÃ©szetellenes hangon megszÃ³lalt, mire az emberek abba hagytÃ¡k az â€žÃ©neklÃ©st" Ã©s HajnalpÃ-r szÃ¡mÃ¡ra Ã©rtelmetlen nyelven szÃ³nokolni kezdett. HasonlÃ-tott arra, ahogy a nÅ‘ beszÃ©lt hozzÃ¡. _SÃ¡mÃ¡n, elÅ‘tte kÃ©t ember kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ nembÅ‘l, emberek, dÃ-szes ruhaâ€¦ugye nem? Jajj, nekemâ€¦EZ EGY ESKÃœVÅ•! Az enyÃ©m!_ HajnalpÃ-r a szÃ¡ja elÃ© kapta volna a kezÃ©t, ha az aprÃ³ termetÅ± fÃ©rfi nem fogja meg Ã©s nem Ã¡ll vele szembe. _Ã‰s az Ã¶vÃ©?!_AkÃ¡rkik mentettÃ©k meg, jÃ³ nagy Ã¡rat kÃ©rtek cserÃ©be.

_Nem fogok hozzÃ¡menni egy vadidegen tÃ¶rpÃ©hez!_HajnalpÃ-r kirÃ¡ntotta a kezÃ©t a fÃ©rfiÃº kezÃ©bÅ‘l Ã©s futÃ¡snak eredtâ€¦ volna. Ahogy megfordult hirtelen az Ã¶sszes embernek fegyver kerÃ¼lt a kezÃ©be. Volt, aki Ã-jat feszÃ-tett, volt, aki kardot szegezett. Ã‰s mind felÃ© irÃ¡nyult. MÃ©g a kÃ¶vÃ©r nÅ‘ is szerzet valahonnan egy dÃ¡rdÃ¡t. A hegye alig pÃ¡r centire volt a lÃ¡ny torkÃ¡tÃ³l. HajnalpÃ-r pÃ¡r mÃ¡sodpercig dÃ¶bbenten nÃ©zett kÃ¶rbe. Mindenki dÃ¼hÃ¶sen nÃ©zett rÃ¡, mÃ©g a sÃ¡mÃ¡n is elhallgatott. Nyelt egy

nagyot, majd felnevetett Ã©s megvonta a vÃ¡llÃ¡t.

- Ã“, ugye nem vettÃ©tek komolyan, hogy el akarok menekÃ¼lni? â€“ JÃ¡tÃ©kosan forgatta a szemÃ©t, mintha az egÃ©sz csak egy vicc lett volna.

- Ez nÃ¡lunk egy hagyomÃ¡ny. Egy trÃ©fa, amivel a mennyasszony azt teszteli, hogy a vÅ‘legÃ©ny tÃ©nyleg el akarja-e venni. Csak egy trÃ©fa. â€“ Felemelt kezekkel, lassan visszahÃ¡trÃ¡lt oda, ahonnan az elÅ‘bb megprÃ³bÃ¡lt meglÃ³gni. A fegyverek mÃ©g mindig felÃ© irÃ¡nyultak. Vagy nem Ã©rtettÃ©k, amit mond, vagy nem voltak valami vicces nÃ©psÃ©g.

- Mi, NapfÃ©ny- szigetiek, elÃ©ggÃ© trÃ©fÃ¡sak vagyunk. â€“ Megvonta a vÃ¡llÃ¡t Ã©s megragadta a leendÅ‘ fÃ©rje kezÃ©t. Az meg sem mozdult, mintha nem lett volna ideje felfogni mi tÃ¶rtÃ©nt.

- Csak essÃ¼nk mÃ¡r tÃºl rajta! â€“ Morogta az orra alatt HajnalpÃ-r Ã©s igyekezett nem levegÅ‘t venni. MÃ¡skÃ¼lÃ¶nben biztos megfullad a fÃ©rjÃ©nek szÃ¡nt tÃ¶rpe szagÃ¡tÃ³l. A sÃ¡mÃ¡n folytatta a beszÃ©dÃ©t, de a fegyverek maradtak. Nem akartÃ¡k kockÃ¡ztatni, hogy meglÃ³g a mennyasszony.

HajnalpÃ-r lehunyta a szemÃ©t. _Akkor inkÃ¡bb fagytam volna meg. _

A sÃ¡mÃ¡n mÃ©g elmondott pÃ¡r mondatott, majd Ã¶sszecsapta a tenyerÃ©t.

- MÃ©jÃ³tÃ¡!

HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy valaki megragadja a kÃ¶penyÃ©nek zsinÃ³rjÃ¡t Ã©s megrÃ¡ntja. Ahogy a lÃ¡ny lehajolt az aprÃ³ fÃ©rfiÃº az ajkÃ¡ra tapasztotta a szÃ¡jÃ¡t. HajnalpÃ-r szeme a duplÃ¡jÃ¡ra dagadt. Eret elÅ‘tt senki sem csÃ³kolta meg. Ã‰s az Ã¶vÃ© nem volt ilyen undorÃ-tÃ³an nyÃ¡las, bÃ¼dÃ¶s Ã©s visszataszÃ-tÃ³. Olyan volt, mintha az Ã¡rtatlansÃ¡gÃ¡t vettÃ©k volna el. A pÃ¡r mÃ¡sodpercig tartÃ³ rÃ©mÃ¡lom utÃ¡n az emberek Ã©ljenezni kezdtek. LegalÃ¡bbis HajnalpÃ-r Ãºgy gondolta, hogy ezt jeleni az, hogy â€žlÃ©j!". Ã‰jdonsÃ¼lt majdnem-fÃ©rje megragadta a kezÃ©t Ã©s vÃ©gigvezette a â€žlÃ©jezÅ‘s" ember-folyÃ³sÃ³n. Ã‰jra elÅ‘kerÃ¼lt a homok, Ã©s a kisgyerekek nem is spÃ³roltak vele. A kÃ¶vÃ©r nÅ‘ ott lÃ©pdelt mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k, HajnalpÃ-rnek nem kellett hÃ¡tranÃ©znie ahhoz, hogy tudja: a lÃ¡ndzsÃ¡t mÃ©g mindig rÃ¡szegezte. Mosolyt erÅ‘ltetett az arcÃ¡ra. Ez majdnem ugyanaz volt, mintha Saskaromhoz adtÃ¡k volna hozzÃ¡. Csak ott nem hÃºztÃ¡k volna a hajÃ¡nÃ¡l fogva Ã©s nem kÃ©nyszerÃ-tettÃ©k volna fegyverekkel. Akkor ott lettek volna a szÃ¼lei, Ã©s a nÃ©pe. Ã‰rtette volna a sÃ¡mÃ¡n szÃ³noklatÃ¡t Ã©s nem kellett volna lehajolnia ahhoz, hogy megcsÃ³kolja a vÅ‘legÃ©nyÃ©t. De mindent Ã¶sszevetve az is majdnem ilyen borzalmas lett volna.

Ahogy az emberek kÃ¶zÃ¶tt haladt a lÃ¡ny folyamatosan mosolygott Ã©s bÃ³logatott. A hÃ¡zassÃ¡g nem teljesÃ¼l a nÃ¡szÃ©jszakÃ¡ig, tehÃ¡t addig van ideje meglÃ³gni anÃ©lkÃ¼l, hogy az istenek elÃ¡tkoznÃ¡k hÃ¡zassÃ¡gtÃ¶rÃ©s miatt. Ha eleget iszik a nÃ©p, fel sem fog tÅ±nni nekik, hogy elszÃ¶kik az est mÃ¡sodik legfontosabb embere. Az elsÅ‘, termÃ©szetesen, a sÃ¡mÃ¡n volt.

VÃ©gigsÃ©tÃ¡lva a falun egy Ãºjabb tÃ©rre Ã©rkeztek. HosszÃº asztalok sora Ã¶lelte kÃ¶rbe a nagyra rakott tÃ¼zet. Az asztalokon Ã©telek sokasÃ¡ga vÃ¡rt arra, hogy elfogyasszÃ¡k. Az ifjÃº pÃ¡r a leghosszabb

asztal kÃ¶zepÃ©n foglalt helyet. Mikor Å‘k leÃ¼ltek, mindenki mÃ¡s is helyet foglalt. KezdetÃ©t vette a lakoma.

HajnalpÃ-r Ã³vatosan eszegetett az Ã©telekbÅ‘l, mikÃ¶zben nem volt rest mindig Ã°jratÃ¶lteni a tÃ¶rpe â€žfÃ©rjÃ©nek" poharÃ¡t sÃ¶rrel Ã©s borral. Amelyik Ã©pp kÃ¶zelebb volt. A fÃ©rfiÃº sokszor neki is tÃ¶ltÃ¶tt, koccintÃ¡s utÃ¡n, viszont, mikor Å‘ ivott, a lÃ¡ny gyorsan kiÃ¶ntÃ¶tte a fÃ¶ldre az italt. A NapfÃ©ny-szigeti lagzikbÃ³l tudta, hogy jobban fut az ember, ha jÃ³zan. Az arca mÃ¡r fÃ¡jt az erÅ‘ltetett mosolygÃ¡stÃ³l. Ã‰s mÃ©g fÃ¡zott is. Ez elÃ©g abszurdul hangozhatott, mivel egy hatalmas mÃ¡glya Ã©gett kÃ¶zvetlen elÅ‘tte, de HajnalpÃ-r egÃ©sz Ã©letÃ©t egy topban Ã©s egy szoknyÃ¡ban Ã©lte le. A NapfÃ©ny-szigetet nem trÃ©fÃ¡bÃ³l hÃ-vtÃ¡k NapfÃ©ny-szigetnek. Fogvacogva hÃ°zta Ã¶sszÃ©bb magÃ¡t. MÃ©gis mennyi alkohol kell ennek a nÃ©psÃ©gnek, hogy fetrengjen a fÃ¶ldÃ¶n? A hangulat mÃ¡r sokkal gÃ¶rdÃ¼lÃ©kenyebb volt, de mÃ©g mindig Ã©szrevettÃ©k volna.

Hirtelen Ã©rezte, ahogy egy vastag kÃ¶peny a hÃ¡tÃ¡ra simul. Oldalra kapta a fejÃ©t. A rÃ©gi kÃ¶penye volt, amit mÃ©g ErettÅ‘l kapott. Felpillantott. A kÃ¶vÃ©r nÅ‘ megveregette a vÃ¡llÃ¡t, majd eltÅ±nt a tÃ¶megben. HajnalpÃ-rnek ideje sem volt megkÃ¶szÃ¶ni. KissÃ© megkÃ¶nnyebbÃ¼lten burkolÃ³zott bele a ruhadarabba. Mintha csak kapott volna egy kis darabot EretbÅ‘l.

Ã“rÃ¡kon Ã¡t Ã¼lt Ã©s vÃ¡rta a megfelelÅ‘ alkalmat. PrÃ³bÃ¡lt mÃ¡r eliszkolni, de mÃ©g azelÅ‘tt meghiÃºsÃ-tottÃ¡k a tervÃ©t, hogy felÃ¡llhatott volna. MÃ©g az Å‘rÃ©gi, de mindig bevÃ¡lÃ³ â€žki kell mennem a mosdÃ³ba" trÃ¼kk sem jÃ¶tt be. Undorodva felhÃºzta az orrÃ¡t. _Ennyi alkohol utÃ¡n mÃ¡s emberek mÃ¡r Ã¶nkÃ©nt ugranÃ¡nak a tÅ±zbe azt ordÃ-tva, hogy â€žsÃ¡rkÃ¡ny vagyok"._A mÃ¡glya mÃ¡r tÃ¡bortÅ±zzÃ© csÃ¶kkentette magÃ¡t, de mÃ©g mindig beterÃ-tette a fÃ©nyÃ©vel az Ã¼nneplÅ‘ket. HajnalpÃ-r nÃ©mÃ¡n nÃ©zte, ahogy tÃ¡ncolnak a lÃ¡ngjai a tÅ±zgÃ¶dÃ¶rben. Ha Å‘ is tÅ±z lenne, felemÃ©sztenÃ© az Ã¶sszes ellensÃ©gÃ©t. Elszabadulna Ã©s elpusztÃ-tanÃ¡ ezt az egÃ©sz barlang alatti kÃ³cerÃ¡jt. MegkeresnÃ© Dragot Ã©s megsemmisÃ-tenÃ© az egÃ©sz flottÃ¡jÃ¡t. Visszamenne a szigetÃ©re Ã©s felolvasztanÃ¡ a jÃ©gtÃ¼skÃ©ket. De Å‘ csak egy fiatal lÃ¡ny volt, akit megfosztottak mindentÅ‘l Ã©s mindenkitÅ‘l, ami Ã©s aki fontos volt a szÃ¡mÃ¡ra.

Hirtelen a kÃ¶vÃ©r nÅ‘ megragadta a vÃ¡llait Ã©s felemelte a szÃ©kbÅ‘l. A tÃ¶rpe rÃ¡juk nÃ©zett Ã©s legyintett egyet.

- Singeng Ã¡ tÃ©nca! â€“ KiÃ¡ltott mire az egÃ©sz vendÃ©gsereg â€žlÃ©jezni kezdett. HajnalpÃ-rt egy kÃ¶nnyed mozdulattal a magasba emelte a nÅ‘ Ã©s Ã¡ttette az asztal tÃºloldalÃ¡ra, a tÅ±z mellÃ©. HajnalpÃ-r megszeppenve kÃ¶rbenÃ©zett. _Mit akarnak? _KÃ©t asztal szÃ©tnyÃ-lt Ã©s fÃ©lmeztelen fÃ©rfiak jelentek meg kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ hangszerekkel a kezÃ¼kben. Elhelyezkedtek az egyik sarokban. HajnalpÃ-r Ã³vatosan hÃ¡trÃ©bb lÃ©pett. Nem szeretett a figyelem kÃ¶zÃ©ppontjÃ¡ban lenni. Ahogy a zenÃ©szek zenÃ©lni kezdtek tÃ¡ncosnÅ‘k szÃ¶kkentek be mellÃ© a tÅ±zhÃ¶z. RuhÃ¡juk hasonlÃ-tott a NapfÃ©ny-szigeti kultÃºrÃ¡hoz. Top Ã©s szoknya volt rajtuk, Ã©kszerekkel dÃ-szÃ-tve, amik csÃ¶rÃ¶mpÃ¶ltek, ahogy tÃ¡ncoltak. KettÅ‘ mellÃ© lÃ©pet Ã©s mÃ-g az egyik elvÃ¡gta a kÃ¶teleket a kezÃ©n a mÃ¡sik levette mind a kÃ©t kÃ¶penyÃ©t Ã©s a szÃ©kÃ©hez hajÃ-totta. MegragadtÃ¡k a kezÃ©t Ã©s magÃ¡val hÃºztÃ¡k.

- Singeng Ã¡ tÃ©nca! â€“ KiÃ¡ltott rÃ¡ az egyik Ã©s rÃ¡zni kezdte a csÃ-pÅ‘jÃ©t. Hatan lehettek Ã©s mindegyik tÃ¡ncolt kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte.

Volt, aki felugrott a levegÅ‘ Ã©s megpÃ¶rdÃ¼lt, volt, aki kÃ©zre Ã¡llt Ã©s Ãºgy lÃ©pdelt. TÃ¶bben rÃ¡ztÃ¡k a csÃ-pÅ‘jÃ¼ket vagy a vÃ¡llukat. Csak Å‘ Ã¡ll mozdulatlanul, kÃ¶zÃ©pen. Hallotta, ahogy az emberek elÃ©gedetten tapsolnak Ã©s fÃ¼tyÃ¼lnek a tÃ¡ncosoknak. A lÃ¡ny, aki kioldozta, mellÃ© lÃ©pet Ã©s ismÃ©t megszÃ³lalt.

- Singeng Ã¡ tÃ©nca! â€“ Megragadta a vÃ¡llait Ã©s megrÃ¡zta, majd rÃ¡bÃ¶kÃ¶tt a torkÃ¡ra.

- Ã‰nekeljek Ã©s tÃ¡ncoljak? â€“ HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lta tÃºlordÃ-tani a tÃ¶meget. A lÃ¡ny mosolyogva bÃ³lintott, bÃ¡r HajnalpÃ-r kÃ©telkedett abban, hogy Ã©rtette volna, mit mond.

Idegesen nyelt egyet. Az Ã©desanyja szerint kifejezetten szÃ©p hangja volt. Itt pedig azt Ã©nekel, amit akar, Ãºgysem Ã©rtik.

MegmÃ¡sztam mÃ¡r sok hegyet

A hangja halk volt Ã©s egy kicsit remegett. A tÃ¡ncosok Ã©s a zenÃ©szek abbahagytÃ¡k, amit csinÃ¡ltak, ahogy Ã©szrevettÃ©k, hogy megszÃ³lalt. MÃ©g az Ã¼nneplÅ‘ emberek is lehalkultak. HajnalpÃ-r sÃ³hajtott.

Szembe Ãºsztam a sodrÃ¡ssal

Az emberek most mÃ¡r teljesen lehalkultak. Mindenki Å‘t nÃ©zte. Csak a zenÃ©szek prÃ³bÃ¡ltÃ¡k megtalÃ¡lni a dallamot a hangszereiken.

Napokig nem aludtam mÃ©g inni sem ittam

Mindent kibÃ-rtam

MosolygÃ³s Ã¡larcot tettem fel

Elrejtve azt, mai valÃ³jÃ¡ban vagyok

Ezt mind meg tudom ismÃ©telni

A hÃ¡tamon tartom a vilÃ¡got

Lassan megindult, az asztalok elÅ‘tt sÃ©tÃ¡lt, mikÃ¶zben a tÅ±zbe meredt. Ezt a dalt a nagyanyja Ã©nekelte mindig, miutÃ¡n elveszette a fÃ©rjÃ©t. A dallama fÃ¼lbemÃ¡szÃ³ volt, HajnalpÃ-r annyit hallotta, mikor az idÅ‘s hÃ¶lgy vigyÃ¡zott rÃ¡, hogy kÃ-vÃ¼lrÅ‘l megtanulta.

De Ã¶sszeroppantam, mikor elvesztettelek

Ã–sszeroppantam, mikor mÃ¡r nem voltÃ¡l velem.

Az illatod, az emlÃ©ked, eddig erÅ‘sebbÃ© tette, de most csak Ã¶sszeroppant

Ã‰s csak sÃ-rok

A zenÃ©sek vÃ©gre meg talÃ¡ltÃ¡k a ritmust Ã©s halkan jÃ¡tszani kezdtek HajnalpÃ-rhez igazodva. Å• csak tovÃ¡bb lÃ©pdelt. Nem nÃ©zett senkire, csak a tÃ¼zet figyelte.

Leestem a hegyrÅ‘l

SziklÃ¡nak csapott a sodrÃ¡s

Ã•lomba sÃ-rtam magam

Az alkohol volt a tÃ¡rsam

Ez mind megtÃ¶rtÃ©nt

Maga alÃ¡ temetett a vilÃ¡g

Ãšgy Ã©rzet, a dal visszarepÃ-ti abba a kis erdÅ‘ szÃ©li kunyhÃ³ba, ahol annyit jÃ¡tszott. Å•sz nagyanyja a karosszÃ©kÃ©ben Ã¼lt Ã©s ezt a dalt Ã©nekelte halkan. HajnalpÃ-r Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zte, hogy folynak a kÃ¶nnyek az arcÃ¡n. MiÃ©rt sÃ-rt? Mikor aprÃ³ kis lÃ¡baival odacsoszogott hozzÃ¡ Ã©s megrÃ¡ngatta a szoknyÃ¡ja szÃ©lÃ©t az idÅ‘s asszony mindig rÃ¡mosolygott Ã©s az Ã¶lÃ©be emelte.

- MiÃ©rt sÃ-rsz?

- Nem sÃ-rok Hajnalka. Ezek csak folyÃ©kony emlÃ©kek, amiket az ember fÃ©lig meddig el akar engedni, de kÃ¶zben olyan szorosan Ã¶leli magÃ¡hoz, mint a testÃ¼nket a bÅ‘rÃ¼nk.

A tÃ¡ncosok lassan tÃ¡ncolni kezdtek a dal ritmusÃ¡ra. HajnalpÃ-r tudta, hogy mindjÃ¡rt vÃ©ge a dalnak. MÃ¡r csak az utolsÃ³ refrÃ©n volt.

Mert te voltÃ¡l a vilÃ¡g jobbik fele

Aki segÃ-tett tartani minden sÃºlyt

SziklavÃ¡r, ez voltam Ã©n, ami rendÃ-thetetlenÃ¼l Ã¡llt

Most csak egy lÃ¡ny

MegtÃ¶rt lÃ¡ny

A hangja zengett a barlangban, visszaverÅ‘dÃ¶tt a falakrÃ³l Ã©s mÃ©g sokÃ¡ig visszhangzott. Az emberek tapsoltak Ã©s fÃ¼tyÃ¼ltek. TalÃ¡n azt hittÃ©k, hogy valami vidÃ¡m dologrÃ³l Ã©nekelt. Csak HajnalpÃ-r tÃ¶rt meg belÃ¼l egy kicsit. Sosem Ã©rzet Ã¡t annyira ezt a dalt, mint most. Szinte Ã©rezte a vÃ¡llain a sÃºlyt, ahogy a vilÃ¡g rÃ¡nehezedik. A tÃ¡ncosok odalÃ©ptek hozzÃ¡, elismerÅ‘en megveregettÃ©k a vÃ¡llÃ¡t Ã©s az asztala elÃ© vezettÃ©k. HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy az erÅ‘s karok a hÃ³na alÃ¡ nyÃºlnak Ã©s Ã¡temelik az asztal felett. KÃ¡bultan leÃ¼lt a helyÃ©re Ã©s felvette a kÃ¶penyeit. Alig figyelt arra, hogy a zenÃ©szek Ãºj dalba fogtak Ã©s a tÃ¡ncosok Ãºjra rÃ¡zni kezdtÃ©k. ElmerÃ¼lt az emlÃ©keiben.

RÃ©mÃ¼lten felsikoltott Ã©s a nyakÃ¡hoz kapta a kezÃ©t, mikor Ã©rzet, hogy valami nedves vÃ©gigsiklik rajta. _Megâ€¦megnyalt!?_Szemei tÃ¡gra nyÃ-ltak Ã©s levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott. Ãšgy meredt a mellette Ã¼lÅ‘ majdnem-fÃ©rjÃ©re mint egy szÃ¶rnyre. _MiÃ©rt nyalt meg?_A gyomorforgatÃ³an nyÃ¡las Ã©rzÃ©s mÃ©g ott bizserget a nyakÃ¡n. A fÃ©rfiÃº hangosan felnevetett a lÃ¡ny reakciÃ³jÃ¡n, majd valamit odasÃºgott a mellette Ã¼lÅ‘nek. Mind a ketten rÃ¡nÃ©ztek, majd Ãºjra felnevettek. _Å• mostâ€¦kigÃºnyolt?_HajnalpÃ-r Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a

kezÃ©t. Sok mindent elviselt, de ha gÃºnyoltÃ¡k, azt nem.

A terem elhallgatott, ahogy a pofon a fÃ©rfiÃº arcÃ¡n csattant. HajnalpÃ-r lassan leengedte a kezÃ©t. MÃ¡sik kezÃ©t mÃ©g mindig a nyakÃ¡n tartotta. Az emberek dÃ¶bbenten fordultak felÃ©jÃ¼k. A lÃ¡ny hallotta, ahogy csÃ¶rÃ¶mpÃ¶lve leesik egy pohÃ¡r. _OkÃ©, lehet, hogy ez nem volt Ã©pp a legjobb Ã¶tletem._A fÃ©rfiÃº az arcÃ¡ra tette a kezÃ©t, ahol HajnalpÃ-r pofonja Ã©rte. Lassan az egÃ©sz feje vÃ¶rÃ¶ssÃ© vÃ¡lt, kapkodva vette a levegÅ‘t.

- WELIN! â€“ VisÃ-totta, mintha csak Ã¼ldÃ¶znÃ©k. Megragadta HajnalpÃ-r kezÃ©t Ã©s felrÃ¡ntotta. Å• maga felÃ¡llt a szÃ©kÃ©re, hogy fÃ¶lÃ© kerekedjen. Hangja olyan vÃ©kony volt akÃ¡r egy kislÃ¡nyÃ©. _Nem csoda, hogy eddig nem szÃ³lalt meg._A lÃ¡ny kÃ©tsÃ©gbeesve Ã¶sszevonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. Vajon hogy mondjÃ¡k Å‘rÃ¼lt-nÃ©psÃ©g nyelven, hogy â€žsajnÃ¡lom"? A tÃ¶rpe fÃ©rfi Ãºjra felvisÃ-tott, nyÃ¡llal terÃ-tve be HajnalpÃ-r arcÃ¡t.

- WELIN!

HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy kÃ©t erÅ‘s kar ismÃ©t megragadja Ã©s elhÃºzza a majdnem-fÃ©rjÃ©tÅ‘l. A tÃ¶rpe feje mÃ¡r vÃ©rvÃ¶rÃ¶s volt Ã©s rÃ¡ mutogatva folyamatosan a â€žwelin" szÃ³t visÃ-tozta.

- SajnÃ¡lom! â€“ HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lta tÃºlordÃ-tani. A kÅ‘vÃ© vÃ¡lt vendÃ©gsereg is Ã©letre kelt, Ã©s Å‘k is mondogatni kezdtÃ©k a fÃ©rfiÃº utÃ¡na szÃ³t.

- Welin! Welin! Welin!

- Ne! VÃ¡rjatok! â€“ A lÃ¡ny rÃºgkapÃ¡lni kezdett. A kÃ©t fÃ©rfi viszont, akik megragadtÃ¡k, erÅ‘sebbek voltak. Az emberek utat adtak nekik. A tÃ¡ncosok rÃ©mÃ¼lten szaladtak el a hÃ¡zak irÃ¡nyÃ¡ba, nyomukban a zenÃ©szekkel. A kÃ©t fÃ©rfi megÃ¡llÃ-totta HajnalpÃ-rt nem sokkal a tÅ±zgÃ¶dÃ¶r elÅ‘tt. A kÃ¶vÃ©r nÅ‘ hirtelen megjelent egy hatalmas Ã¼sttel. _Ne!_ Az Ã¼st akkora volt, hogy teljesen befedte az alja a tÅ±zgÃ¶drÃ¶t. A nÅ‘ rÃ¡tette majd elÃ©gedetten Ã¼tÃ¶tte Ã¶ssze a kezÃ©t. Szemei szikrÃ¡kat szÃ³rtak, mikor rÃ¡nÃ©zett. PÃ¡r mÃ¡sodpercig csend volt, csak a szapora lÃ©legzeteket lehetett hallani. A tÃ¶rpe majdnem-fÃ©rje vÃ©gÃ¼l megadta a parancsot.

- Welin!

A kÃ©t katona felemelte a vadul kapÃ¡lÃ³zÃ³ HajnalpÃ-rt Ã©s az Ã¼st fÃ¶lÃ© emeltÃ©k. A lÃ¡ny megvette a lÃ¡bait a kondÃ©r szÃ©lÃ©n, mikÃ¶zben folyamatosan sikoltozott.

- Ne! Ne! KÃ©rlek! JÃ³ leszek, engedelmes leszek! Ne fÅ‘zz meg Ã©lve! SajnÃ¡lom! Ã‰rted? SAJNÃ•LOM! â€“ szemeibÅ‘l folyni kezdett a kÃ¶nny. Hallotta, ahogy sokan mÃ©g a â€žwelin-t" ismÃ©tlik, mÃ¡sok a kÃ-njÃ¡n nevettek. A nÅ‘ megragadta a lÃ¡bait Ã©s Ã¶sszezÃ¡rta Å‘ket. HajnalpÃ-r hiÃ¡ba rÃ¡ngatÃ³zott, a kÃ©t fÃ©rfi belenyomta az Ã¼stbe. Az aljÃ¡ban Ã¼lve Ã©rzete, hogy az mÃ¡ris felmelegedett.

- KÃ©rlekâ€¦ - MÃ¡r csak suttogÃ¡s jÃ¶tt ki a torkÃ¡n. Az Ã¼st szÃ¡jÃ¡bÃ³l lÃ¡tta, ahogy a nÅ‘ megrÃ¡zza a fejÃ©t, majd lassan rÃ¡teszi az Ã¼stre a fedelÃ©t.

* * *

><p>A dal, amit HajnalpÃ-r Ã©nekel a "Human"-ra Ã-rÃ³dott (Christina Perri) pontosabban annak a dallamÃ¡ra. Persze nem igazÃ¡n jÃ¶n ki ritmikailag, de Ã©n arra kÃ©pzeltem el. :) Ã‰n Ã-rtam a szÃ¶veget, kicsit merÃ-tve az eredeti dalszÃ¶vegbÅ‘l is.<p>

7. MÃ¡r megint te!

- Engedjenek ki! â€“ HajnalpÃ-r Ã©ppen elfÃ©rt tÃ©rdelve az Ã¼stben. MegprÃ³bÃ¡lta felnyitni a tetejÃ©t, de azt vagy lekÃ¶tÃ¶ztÃ©kâ€¦ vagy rÃ¡Ã¼lt a kÃ¶vÃ©r nÅ‘. Odabent a helyzet kezdett forrÃ³sodni, az Ã¼st alja mÃ¡r Ã©gette a lÃ¡ny bÅ‘rÃ©t. MÃ©gis mennyi idÅ‘, mire elfogy idebent a levegÅ‘? Kisebbeket kÃ©ne lÃ©legeznie. _InkÃ¡bb szaggattak volna szÃ©t a sÃ¡rkÃ¡nyok._ MÃ¡r elviselhetetlen sÃºlykÃ©nt Ã©rzett magÃ¡n minden ruhÃ¡t. Szakadt rÃ³la a vÃ-z.

- Elevenen meg akarsz fÅ‘zni? â€“ Kapkodva rÃ¡ngatta le magÃ¡rÃ³l elÅ‘szÃ¶r a kÃ©t kÃ¶penyt majd a szoknyÃ¡t is. Ã Å¡gy igazÃ-totta Ã‘ket, hogy kÃ¶zÃ© Ã©s az Ã¼st kÃ¶zÃ© kerÃ¼ljenek, hÃ¡tha Ã-gy nem Ã©geti majd a bÅ‘rÃ©t. _Rendben. Nyugodj meg! Gondolkozz! Csak van valami, amivel kijuthatok innen! _ KÃ©zfejÃ©vel megtÃ¶rÃ¶lte a homlokÃ¡t. AkÃ¡r egy katlan, ami egyre melegebb lesz. MÃ¡r a lÃ©gzÃ©s is nehÃ©z volt. HajnalpÃ-r nem tudta, hogy ez annak a jele-e, hogy fogy a levegÅ‘, vagy csak a meleg teszi. _Ez nem trÃ©fa! Innen tÃ©nyleg semmi esÃ©lyem. _CsÃ¼ggedten rogyott le a kÃ¶penyÃ©re. Megfogta a ruhadarab egyik sarkÃ¡t Ã©s az arcÃ¡hoz emelte. SÃ¶tÃ©tbarna szÅ‘rbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt, legalÃ¡bb egy ujjnyi hosszÃºakbÃ³l. Durva volt a tapintÃ¡sa is. De a belsejÃ©t nem bÅ‘r borÃ-totta, mint a legtÃ¶bbnÃ©l, hanem ott is ugyanaz a szÅ‘r csak kisebbre vÃ¡gva. Ã•gy jobb szolgÃ¡latot tett, ha arrÃ³l volt szÃ³, hogy felmelegÃ-tse az embert. RÃ¡adÃ¡sul ErettÅ‘l kapta. Ez mindennÃ©l fontosabb volt. Gyorsan letÃ¶rÃ¶lte vele a kÃ¶nnyeit. Vagy izzadsÃ¡g volt? MÃ¡r nem bÃ-rta megkÃ¼lÃ¶nbÃ¶ztetni. OdakintrÅ‘l folytattÃ¡k az Ã¼nneplÃ©st, mintha csak megfeledkeztek volna arrÃ³l, hogy Å‘ itt bent van. MegprÃ³bÃ¡lta megint felemelni a fedÅ‘t. MÃ©g mindig nem mozdult. RemÃ©ny vesztve hullatta az Ã¶lÃ©be a kezÃ©t. Nem volt tÃ¶bb dobÃ¡sa. Minden kÃ¡rtyÃ¡t kijÃ¡tszott. 19 Ã©v boldogsÃ¡got kapott a csalÃ¡djÃ¡val Ã©s egy hetet Erettel. TalÃ¡n az istenek mindÃ¶ssze ennyit tartogattak neki az Ã©letbÅ‘l. De akkor miÃ©rt nem halhat meg Ã¡lmÃ¡ban? MiÃ©rt kell neki megfÅ‘nie? EnnÃ©l mÃ©g a megfagyÃ¡s is jobb volt. A lÃ©gzÃ©s mÃ¡r fizikai fÃ¡jdalmat okozott neki, szinte fojtogatta a meleg. A szemhÃ©ja nehÃ©zzÃ© vÃ¡lt, alig bÃ-rta mÃ¡r nyitva tartani. De miÃ©rt is kÃ¼zdÃ¶tt mÃ©g? MiÃ©rt nem hagyja, hogy megtÃ¶rtÃ©njen, aminek meg kell? Feljebb igazÃ-totta a kÃ¶penye szÃ©lÃ©t az Ã¼st oldalÃ¡n Ã©s magzati pÃ³zba lefekÃ¼dt a kondÃ©r aljÃ¡ba. Ã•tÃ¶lelte a lÃ¡bait Ã©s lehunyta a szemÃ©t. JÃ¶jjÃ¶n, aminek jÃ¶nnie kell. Majd hallgatja a kinti mulatsÃ¡got, tÃ¶kÃ©letes altatÃ³ dal lesz. MÃ©lyet sÃ³hajtott, talÃ¡n az utolsÃ³t. Majdâ€¦ csend. HajnalpÃ-r Ã©rtetlenÃ¼l felÃ¼lt. Mi folyik itt? MiÃ©rt nem hallja az Ã¼nneplÃ©st? MiÃ©rt volt nÃ©ma csend?

Ã Å¡jra felnyÃºlt a tetÅ‘hÃ¶z Ã©s megnyomta. MÃ©g mindig nem mozdult. Eddig volt benne egy kis remÃ©ny, hogy egyszer csak kinyitjÃ¡k a tetÅ‘t Ã©s kiveszik, de ez a remÃ©ny most szertefoszlott. _Itt hagytak? _HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy lassan pÃ¡nikba esik. TÃ©nyleg meg fog halni. Itt hagytÃ¡k megfÅ‘ni, meghalni. A lÃ¡ny megtÃ¶rÃ¶lte az arcÃ¡t a kÃ©zfejÃ©vel Ã©s dÃ¶rÃ¶mbÃ¶lni kezdett az Ã¼st oldalÃ¡n. A hang elviselhetetlen visszhangot vert a kondÃ©rba, de HajnalpÃ-r nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele.

- Valaki!? SegÃ-tsÃ©g!

El sem akarta hinni, mikor hallotta, hogy megnyikorog a fedÃ©l. HajnalpÃ-r fÃ©lve kidugta a fejÃ©t az Ã¼stbÅ‘l. _Lehet, hogy csapda._ A kinti hideg levegÅ‘ kÃ©skÃ©nt hasÃ-totta vÃ©gig a bÅ‘rÃ©t, de nem Ã©rdekelte. Egy lelket sem lÃ¡tott sehol. A szÃ©kek mind Ã¼resek volta, pÃ¡r felborult, italok Ã©s Ã©telek maradÃ©ka hevert minden felÃ©. HajnalpÃ-r lenyÃºlt az Ã¼st aljÃ¡ba a holmiÃ¡Ã©rt, majd Ãºjra felegyenesedett.

- Szia!

HajnalpÃ-r a rÃ©mÃ¼lettÅ‘l Ãºgy hÃ¡traugrott, hogy az Ã¼st kibillent az egyensÃºlyÃ¡bÃ³l Ã©s vele egyÃ¼tt az oldalÃ¡ra dÅ‘lt. NyÃ¶szÃ¶rÃ¶gve kievickÃ©lt a kondÃ©rbÃ³l Ã©s leporolva magÃ¡t felÃ¡llt. Egy kisfiÃº Ã¡llt elÅ‘tte, talÃ¡n tÃ-z Ã©ves lehetett. VÃ©zna volt, szÅ‘ke hajÃº, Ã©s szeplÅ‘s. HajnalpÃ-r mÃ©g sosem lÃ¡tott ilyen pÃ¡rosÃ-tÃ¡st. Hirtelen leeset neki, hogy nincs rajta szoknya, Ã-gy gyorsan a teste elÃ© kapta a kezÃ©ben tartott kettÅ‘ kÃ¶penyt Ã©s a szoknyÃ¡t. Ã‰rzete, ahogy az arca vÃ¶rÃ¶ssÃ© vÃ¡lik. _Ugyan mÃ¡r, ez csak egy kisfiÃº! _MÃ©gis jobbnak lÃ¡tta, nem mutogatni magÃ¡t. A fiÃº rÃ¡mosolygott.

- Szia! â€“ IsmÃ©telte meg Ã¶nmagÃ¡t.

- Ã–mâ€¦ szia? â€“ HajnalpÃ-r az Ã¼st mÃ¶gÃ© botorkÃ¡lt Ã©s leguggolt. Vissza kell magÃ¡ra rÃ¡ngatni a ruhÃ¡kat, hacsak nem akar meghalni a hirtelen hÅ‘mÃ©rsÃ©klet vÃ¡ltozÃ¡stÃ³l. Az egÃ©sz teste vizes volt az izzadsÃ¡gtÃ³l, Ã©s nagyon nem eset jÃ³l neki a kinti idÅ‘. Nem akart megbetegedni.

- Hol vannak a tÃ¶bbiek? â€“ _Nem mintha baj lenne, hogy eltÅ±ntek. _A kisfiÃº a barlang mÃ©lyÃ©be mutatott.

- Menni megÃ¶lni nagy sÃ¡rkÃ¡ny. De nagy sÃ¡rkÃ¡ny nincs. Alvin menni Ã©s zajt csapni, hogy kiszabadÃ-tani tÃ©ged tudni. â€“ A kisfiÃº, ezek szerint Alvin, bÃ¼szkÃ©n kihÃºzta magÃ¡t Ã©s a sarkÃ¡rÃ³l a lÃ¡bujjÃ¡ra billeget. HajnalpÃ-r vÃ©gre felhÃºzta a szoknyÃ¡t, bÃ¡r arra azÃ©rt kÃ-vÃ¡ncsi lett volna, hogy a kÃ¶vÃ©r nÅ‘ hogy adta rÃ¡, Ãºgy hogy mÃ©g fel sem Ã©bredt rÃ¡. _Biztos rÃ¡m varrta. KinÃ©zem belÅ‘le._

- Te segÃ-tesz nekem? â€“HajnalpÃ-r alig akart hinni a fÃ¼lÃ©nek. Egy kisfiÃº menti meg? Alvin szÃ©les mosollyal az arcÃ¡n bÃ³lintott.

- Ã‰s hogyhogy beszÃ©led a nyelvemet?

- Anya lenni olyan, mint te. Idehurcolni, kÃ©nyszerÃ-teni hÃ¡zassÃ¡g. De Å‘ nem pofozni vÅ‘legÃ©nyt. Å• tanÃ-tani titok. Apa nem szeretni, ha beszÃ©lni nyelv. â€“ Alvinnak hirtelen sokkal fontosabb lett a szÅ‘rmÃ©s csizmÃ¡jÃ¡nak a hegye mindennÃ©l. HajnalpÃ-r a vÃ¡llÃ¡ra kanyarÃ-totta mind a kÃ©t kÃ¶penyÃ©t Ã©s letÃ©rdelve a kisfiÃº vÃ¡llaira tette a kezÃ©t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Alvin, hogy kimentettÃ©l. Ha nem jÃ¶ssz, mÃ¡r megsÃ¼ltem volna. Azt is megmutatod, hol szÃ¶khetek meg? â€“ GyengÃ©den a kisfiÃºra mosolygott, mire az lelkesen bÃ³logatott. SzÃ³ nÃ©lkÃ¼l futÃ¡snak eredt, HajnalpÃ-r pedig kÃ¶vette. VÃ©gigfutottak a falu utcÃ¡in. Egy lÃ©lek sem volt ott rajtuk kÃ-vÃ¼l. Egy kis hÃ¡zhoz Ã©rve Alvin felszÃ¶kkent a lÃ©pcsÅ‘n Ã©s befutott az ajtÃ³n. MielÅ‘tt

mÃ©g eltÅ±nt volna szem elÅ‘l, visszafordult HajnalpÃ-rhez.

- Sietni! â€“ mondta, majd bement a hÃ¡zba. A lÃ¡ny Ã³vatosan kinyitotta az ajtÃ³t. A hÃ¡z nagyon egyszerÅ± volt. MindÃ¶ssze kÃ©t helyisÃ©gbÅ‘l Ã¡llt; egy konyhÃ¡bÃ³l Ã©s egy hÃ¡lÃ³bÃ³l. RuhÃ¡k Ã©s jÃ¡tÃ©kok hevertek szanaszÃ©t, a nagy, kÃ©t szemÃ©lyes Ã¡gyon pedig Ãºgy Ã¡llt az Ã¡gynemÅ±, mintha csak most mÃ¡sztak volna ki belÅ‘le.

- Sietni! â€“ Alvin felÃ© integetett a konyha irÃ¡nyÃ¡bÃ³l. HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘ tekintettel sÃ©tÃ¡lt oda mellÃ©. A kisfiÃº kinyitott egy kemencÃ©t Ã©s belemutatott.

- KÃ©mÃ©ny menni barlang fÃ¶lÃ©. JÃ¡rat elÃ©g szÃ©les neked. Alvin mindig hasznÃ¡lni ezt a jÃ¡rat. Lenni kÃ¶tÃ©l fentrÅ‘l lÃ³gni a kÃ©mÃ©nyben. Te kimÃ¡szni Ã©s nem venni Ã©szre senki.

HajnalpÃ-r gyanakodva szemlÃ©lte meg a kemencÃ©t. Mi van, ha ez csapda? Ha a jÃ¡rat nem is elÃ©g szÃ©les neki? Ha az egÃ©sz nagy sÃ¡rkÃ¡nyos dolog csak Ã¡tverÃ©s Ã©s a tÃ¶rpe fÃ©rfi Ã©s az egÃ©sz Ã¼nneplÅ‘ sereg ott fogja vÃ¡rni a kijÃ¡ratnÃ¡l? De nem volt mÃ¡s esÃ©lye. Vagy ez, vagy szÃ©pen megvÃ¡rja, mÃ-g visszadugjÃ¡k az Ã¼stbe. HajnalpÃ-r sÃ³hajtva a kisfiÃº felÃ© fordult.

- Biztos nincs mÃ¡sik kiÃºt?

Alvin hatÃ¡rozottan megrÃ¡zta a fejÃ©t.

- Nem lenni olyan, ahol nem venni Ã©szre tÃ©ged fÃ©rj.

HajnalpÃ-r az ajkÃ¡ba harapott. Nem tolerÃ¡lta a szÅ±k helyeket valami jÃ³l. Ã‰s ez nagyon szÅ±knek nÃ©zett ki. _KÃ©pes vagy rÃ¡! Ne felejtsd el, hogy ki vagy! _MÃ©ly levegÅ‘t vett, majd elkezdett bemÃ¡szni a kemence szÃ¡jÃ¡n. Most nagyon hÃ¡lÃ¡s volt az isteneknek, hogy kicsit adtak belÅ‘le. Mikor megakadt a csÃ-pÅ‘jÃ©nÃ©l Alvin tolni kezdte hÃ¡tulrÃ³l. HajnalpÃ-r kikÃ¶pÃ¶tt a szÃ¡jÃ¡bÃ³l egy adag hamut mikÃ¶zben a fejÃ©re folyamatosan szÃ³rÃ³dott valami. A lÃ¡ny csak remÃ©nykedni mert, hogy hamu az is. A vÃ¡llai mÃ¡r a kÃ©mÃ©nynÃ©l voltak.

- OkÃ©, most vigyÃ¡zz! â€“ KiÃ¡ltott ki Alvinak, mikor elkezdett testhelyzetet vÃ¡ltani. HasrÃ³l hanyatt fekÃ¼dt a kemencÃ©be Ã©s a kÃ©mÃ©nybe hÃºzva magÃ¡t felÃ¼lt. A lÃ¡bfejÃ©n kÃ-vÃ¼l mÃ¡r semmi sem lÃ¡tszottak ki a kemencÃ©bÅ‘l. Odabent csak a kÃ©mÃ©ny tetejÃ©rÅ‘l szÅ±rÅ‘dÃ¶tt be valami fÃ©ny, fÅ‘leg most, hogy HajnalpÃ-r szinte teljesen eltakarta a bejÃ¡ratot. Igyekezett keveset lÃ©legezni. A levegÅ‘ nem volt Ã©pp frissnek nevezhetÅ‘. Ã‰rezte, ahogy lassan megÃ¼li az agyÃ¡t a szokÃ¡sos pÃ¡nik, mikor szÅ±k helyen volt.

- JÃ³l lenni? â€“ Alvin Ã³vatosan bekukucskÃ¡lt. HajnalpÃ-r a szÃ¡ja elÃ© szorÃ-totta a kezÃ©t Ã©s Ãºgy vett egy mÃ©ly levegÅ‘t. KÃ©sÅ‘n jÃ¶tt rÃ¡, hogy a keze is ugyanolyan kormos Ã©s piszkos, mint itt minden mÃ¡s.

- Ez egy elÃ©g erÅ‘s szÃ³ arra az Ã¡llapotra, amit most Ã©rzek, kishaver, de fogjuk rÃ¡, rendben? â€“ Undorodva letÃ¶rÃ¶lt az arcÃ¡rÃ³l egy adag pÃ³khÃ¡lÃ³t, amit az idevezetÅ‘ Ãºton szedett Ã¶ssze. Ha innen kijut, nagyon nagy szÃ¼ksÃ©ge lesz egy fÃ¼rdÅ‘re. EnnÃ©l koszosabb talÃ¡n csak akkor volt, mikor rÃ©gen sÃ¡rcsatÃ¡t jÃ¡tszott a tÃ¶bbi gyerekkel a faluban. A vÃ©gÃ©n rÃ¡juk szÃ¡radt a

sÃ¡r, Ã©s kÃ©t Ã³rÃ¡ig kellet sikÃ¡lniuk magukat, hogy mind lejÃ¶jjÃ¶n.

Hirtelen Ã©rezte, ahogy valami vÃ©kony vÃ©gigsimÃ-tja a karjÃ¡t. RÃ©mÃ¼lten felsikoltott Ã©s arrÃ©bb kapta a fejÃ©t. De a kÃ©mÃ©nyt nem Ã©pp arra mÃ©reteztÃ©k, hogy Å‘ megijedjen benne, Ã-gy erÅ‘sen belevÃ¡gta a fejÃ©t a falba. Sziszegve dÃ¶rzsÃ¶lte a kezÃ©vel a helyett. Alvin ismÃ©t bedugta a fejÃ©t.

- Te megtalÃ¡lni kÃ¶tÃ©l?

HajnalpÃ-r Ã³vatosan oldalra nÃ©zett arra a valamire, ami az elÅ‘bb halÃ¡lra rÃ©misztette. A halvÃ¡ny fÃ©nyben is lÃ¡tszott, hogy egy kÃ¶tÃ©l.

- Ã“, hogy a kÃ¶tÃ©l. Hamarabb is szÃ³lhattÃ¡l volna, kishaver, hogy mellettem van. â€“ Megragadta mind kÃ©t kezÃ©vel Ã©s kissÃ© rÃ¡nehezedett, hogy tesztelje a teher bÃ-rÃ¡sÃ¡t.

- MegkÃ-mÃ©ltÃ©l volna, egy kellemetlen talÃ¡lkozÃ¡stÃ³l a kÃ©mÃ©ny falÃ¡val. â€“ A kÃ¶tÃ©l erÅ‘snek lÃ¡tszott, annyira, hogy biztonsÃ¡gban felmehessen rajta. ErÅ‘sen megragadta Ã©s hÃºzni kezdte magÃ¡t felfelÃ©.

- Azt hiszem, itt elvÃ¡lnak Ãºtjaink, kishaver. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a segÃ-tsÃ©get. Ad Ã¡t Ã¼dvÃ¶zletem a â€žfÃ©rjemnek". â€“ MegkÃ¶nnyebbÃ¼lt mikor vÃ©gre kÃ©t lÃ¡bbal Ã¡llt a talajon. PÃ¡r mÃ¡sodpercre behunyta a szemÃ©t Ã©s kifÃºjta a levegÅ‘t. Igen, a jÃ¡rat nagyon szÅ±k volt. Igen, meg volt az esÃ©lye, hogy ez egy csapda. De most mÃ¡r nem lÃ¡tott sok esÃ©lyt arra, hogy vissza tudna mÃ¡szni. Ã‰s a pÃ¡nikrohama is egyre jobban fenyegette. ErÅ‘sen megragadta a kÃ¶telet Ã©s felhÃºzta magÃ¡t. Megtette az elsÅ‘ lÃ©pÃ©st.

Ã–t perce mÃ¡szhatott mikor elÃ©rt a kÃ¶zepÃ©ig. A kÃ¶nyÃ¶kÃ©t Ã©s a tÃ©rdÃ©t mindig beverte a falba, a szoknyÃ¡ja Ã©s a kÃ¶penyei pedig folyamatosan Ãºtban voltak. De legalÃ¡bb jÃ³l haladt. Most Ã¡llt meg elÅ‘szÃ¶r egy kicsit szusszanni. A pÃ¡nik, ami mindig a hatalmÃ¡ba kerÃ-ti, ha szÅ±k helyen volt, mÃ©g ott kÃ-sÃ©rtett az agyÃ¡ban. HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lt csakis kizÃ¡rÃ³lag arra koncentrÃ¡lni, hogy mÃ¡sszon.

Hirtelen kiÃ¡ltozÃ¡sra lett figyelmes. Hangos beszÃ©lgetÃ©s. Alvin hangja, ahogy vitatkozik valakivel. Egy nÅ‘i hanggal. HajnalpÃ-r nem mert lÃ©legezni. Alvin elÃ¡rulta volna?

- Alvin, drÃ¡gÃ¡m, fÃ¡zom, szeretnÃ©k begyÃºjtani!

HajnalpÃ-r egyszerre kÃ¶nnyebbÃ¼lt meg Ã©s esett pÃ¡nikba. Ez az Å‘ nyelve volt, tehÃ¡t biztos, hogy a kishaver anyja Ã©rt haza. A rossz hÃ-r, hogy be akart gyÃºjtani. A kemencÃ©be. _Ã“, magassÃ¡gos Thor!_ HajnalpÃ-r Ãºjra mÃ¡szni kezdett, ezÃºttal kissÃ© intenzÃ-vebben, mint az elÅ‘tt.

- Mama, ne! TakarÃ³zni be, ha fÃ¡zni!

A lÃ¡ny hallotta, ahogy valaki fahasÃ¡bokat dobÃ¡l be a kemencÃ©be. _Odin most segÃ-ts!_

- KicsikÃ©m, attÃ³l, hogy Ã©n betakarÃ³zom a hÃ¡z nem lesz meleg.

ApÃ¡d is mindjÃ¡rt hazaÃ©r. Lefogadom, hogy nem hagynÃ¡ ki az Ã¡fonyÃ¡s pitÃ©met. MÃ©g akkor sem, ha megszÃ¶kÃ¶tt Svend menyasszonya. Biztos valami sÃ¡mÃ¡n ivadÃ©k, hogy kibÃ-rt szÃ¶kni az Ã¼stbÅ‘l.

_MÃ©g hogy sÃ¡mÃ¡n ivadÃ©k. Ã‰n? InkÃ¡bb a fia. _HajnalpÃ-rnek Ã¼gyelnie kellett, hogy ne nagyon Ã©rjen a falhoz, nehogy hulljon rÃ³la valami, ami felkeltheti Alvin Ã©desanyjÃ¡nak a figyelmÃ©t. Mikor vÃ©letlen nekiÃ¼tÅ‘dÃ¶tt a kÃ¶nyÃ¶ke, az ajkÃ¡ba harapott. _Csak semmi jel, arra hogy itt vagyok fent. _Hallotta kÃ©t kovakÅ‘ jellegzetes Ã¶sszeÃ¼tÅ‘dÃ©sÃ©nek hangjÃ¡t. Nyelt egyet. KifÃ¼stÃ¶lik. AztÃ¡n halk sikoltÃ¡s Ã©s kisfiÃº nevetÃ©s szivÃ¡rgott be a kÃ©mÃ©nybe.

- Alvin, azonnal ad vissza a kovakÃ¶veket! Ne legyÃ©l engedetlen! â€“ A nÅ‘ hangja egyre tÃ¡volabb kerÃ¼lt, HajnalpÃ-r pedig megkÃ¶nnyebbÃ¼lten kifÃºjta a levegÅ‘t. _Egy Ã©letre lekÃ¶teleztÃ©l, kishaver. _

PÃ¡r perc mÃºlva a feje kibukkant a kÃ©mÃ©ny lyukÃ¡n. Odakint mÃ¡r estefelÃ© jÃ¡rt. NehÃ©zkesen kimÃ¡szott majd mÃ©lyet szippantott a friss levegÅ‘bÅ‘l.

- Ezaz! VÃ©gre! â€“ Ã–rÃ¶mittasan felugrott Ã©s a levegÅ‘be csapott az Ã¶klÃ©vel. Nevetve vÃ©gignÃ©zett magÃ¡n. A ruhÃ¡jÃ¡nak az eredeti szÃ-nÃ©t mÃ¡r nem lehetett volna megmondani. Az egÃ©sz testÃ©re korom Ã©s pÃ³khÃ¡lÃ³ rÃ©teg ragadt. _TalÃ¡lnom kell valahol egy helyett ahol megfÃ¼rÃ¶dhetek._

Az egÃ©sz szigetet hÃ³ lepte be, HajnalpÃ-r lÃ¡tta a tengert Ã©s a jÃ©gtÃ¡bla mozaikokat. A lÃ¡ny nagyon ritkÃ¡n lÃ¡tott havat ezelÅ‘tt, Ã-gy most igyekezett betelni a szikrÃ¡zÃ³ lÃ¡tvÃ¡nyÃ¡val. Megindult a kÃ¶zeli erdÅ‘ felÃ© a rÃ©trÅ‘l, ahol addig Ã¡llt. Nem akart nagyon szem elÅ‘tt lenni, ha a â€žfÃ©rje" itt is keresnÃ©. MÃ-g a rÃ©ten tÃ©rdig Ã©rt a hÃ³ a nagy fenyves erdÅ‘ben Ã©pp csak bokÃ¡ig. HajnalpÃ-r, ha mÃ¡sÃ©rt nem is, de a ruhÃ¡jÃ¡Ã©rt hÃ¡lÃ¡s volt ennek a fura tÃ¶rzsnek. A szÅ‘rme csizma kitÅ±nÅ‘ vÃ¡lasztÃ¡s volt.

Az erdÅ‘ben lÃ©pkedve elgondolkodott azon, hogy mi minden tÃ¶rtÃ©nt vele, alig egy hÃ©t alatt. EgÃ©sz Ã©letÃ©ben nem Ã©lt Ã¡t annyi kalandot, mint az elmÃºlt napokban, mÃ©g ha azok nem is voltak kellemesek. A gondolatra viszont rÃ¶gtÃ¶n Eret jutott az eszÃ©be. Mikor utoljÃ¡ra lÃ¡tta, a fÃ©rfi Ã©pp bÃ©kÃ©sen aludt mellette. HajnalpÃ-rnek rÃ¡ kellett jÃ¶nnie, hogy szinte sosem lÃ¡tta az elÅ‘tt aludni. Mindig Å‘ volt az, aki hamarabb elaludt Ã©s kÃ©sÅ‘bb is Ã©bredt. Egyszer fordult elÅ‘, hogy Ã©jszaka felÃ©bredt a kabinban, mikÃ¶zben Eret Ã©p hÃºzta a sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘rt. A kis ablakon bevilÃ¡gÃ-tott a Hold a fÃ©rfi pedig hÃ¡ttal fekÃ¼dt neki. Akkor mÃ©g nem izgatta a dolog. Most viszont mindent megtett volna, hogy ott legyen mellette.

Elgondolkozva lÃ©pet Ã¡t egy kidÅ‘lt fÃ¡t egy kis tisztÃ¡s szÃ©lÃ©n, mikor a talaj hirtelen kicsÃºszott a lÃ¡ba alÃ³l. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten felsikoltott, ahogy a hÃ¡lÃ³ maga kÃ¶rÃ© Ã¶lelte, Ã©s felrÃ¡ntotta, legalÃ¡bb kÃ©t mÃ©terre a fÃ¶ld fÃ¶lÃ©. _Egy csapda?_

- HÃ¡t ilyen nincs! â€“ A kezÃ©be temette az arcÃ¡t, majd kisimÃ-totta a szemÃ©be hullÃ³ tincseket. Ilyen egyszerÅ±en nincs! A hÃ¡lÃ³ lassan lengett a levegÅ‘ben, akÃ¡r egy Ã³riÃ¡s hinta.

HajnalpÃ-r bal lÃ¡ba kilÃ³gott az egyik lyukon, a mÃ¡sik behajlÃ-tva pihent mellette. Kezeivel megragadta az Å‘t kÃ¶rÃ¼l Ã¶lelÅ‘ fonott kÃ¶telet.

HÃ¡rom fÃ©rfi lÃ©pett elÅ‘ a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l. Egy kÃ¶vÃ©r, egy cingÃ¡r Ã©s egy tÃ¶rpe. Ez volt az, ami elÅ‘szÃ¶r feltÅ±nt az embernek. ZÃ¶ld Ã©s barna ruhÃ¡t viseltek, hÃ¡tukon tele tÃ¶ltÃ¶tt tegez Ã©s Ã-j pihent. Hangosan felnevettek, ahogy meglÃ¡ttÃ¡k a hÃ¡lÃ³ban. _Most fognak Ã©s visszavisznek az eskÃ¼vÅ‘re. Pedig mÃ¡r olyan jÃ³l alakult minden._ HajnalpÃ-r csÃ¼ggedten beletÃºrt a hajÃ¡ba. SzegÃ©ny Alvin hiÃ¡ba mentette meg.

- NÃ©zzÃ©tek fiÃºk! Ez aztÃ¡n a szemrevalÃ³ fogÃ¡s! â€“ A tÃ¶rpe felnevetett Ã©s belekÃ¶nyÃ¶kÃ¶lt a kÃ¶vÃ©r combjÃ¡ba. HajnalpÃ-r Ã³vatosan rÃ¡juk emelte a tekintetÃ©t.

- Ti beszÃ©litek a nyelvet? â€“ KÃ©rdezte Ã³vatosan. Nem akart elÅ‘re Ã¶rÃ¼lni a medve bÅ‘rÃ©rÃ©rt. EzÃºttal a cingÃ¡r felelt.

- MÃ©g szÃ©p, tyÃºkocska. Ezen a szigeten csak a BarlanglakÃ³ tÃ¶rzs beszÃ©l halandzsa nyelven.

- Ezek szerint ti nem hozzÃ¡juk tartoztok. â€“HajnalpÃ-r kinyÃºlt a hÃ¡ lÃ³ egyik lyukÃ¡n Ã©s rÃ¡juk mutatott. A triÃ³ ismÃ©t felnevetett.

- Ãšgy nÃ©zÃ¼nk ki, mint aki most mÃ¡sztak elÅ‘ egy fÃ¶ldalatti lyukbÃ³l? Nem, tyÃºkocska. Mi nem tartozunk semmilyen tÃ¶rzshÃ¶z. Mi a magunk emberei vagyunk. â€“ A cingÃ¡r vÃ©gigmutatott magukon, majd tarkÃ³n Ã¼tÃ¶tte a kÃ¶zÃ©pen Ã¡llÃ³ tÃ¶rpÃ©t.

- Å• itt TÃ¶rpe. Å• ott HordÃ³. â€“ RÃ¡mutatott a kÃ¶vÃ©r fÃ©rfira. Ã‰s vÃ©gÃ¼l magÃ¡r.

- Ã‰n pedig CingÃ¡r vagyok.

_Sosem talÃ¡ltam volna ki. _

- Ã‰nâ€¦

- Nem kell tudnunk a neved, tyÃºkocska! MegkeressÃ¼k a legkÃ¶zelebbi hajÃ³t Ã©s rÃ¡rakunk. Nincs szÃ¼ksÃ©gÃ¼nk plusz emberre, fÅ‘leg nem egy nÅ‘re. â€“ A triÃ³ a hasukat fogva felnevettek. HajnalpÃ-r dÃ¼hÃ¶sen Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tott a kezÃ©t. VÃ©ge. Å• ezt nem tÅ±ri tovÃ¡bb. TÃºl sokÃ¡ig jÃ¡tszotta a jÃ³l nevelt kislÃ¡ny szerepÃ©t.

- Nem! Nem adsz te oda senkinek! SÅ‘t, most azonnal kioldozol! â€“ Ã‰rzete, ahogy az arca egyre vÃ¶rÃ¶sebb lesz a dÃ¼htÅ‘l. A triÃ³ elhallgatott Ã©s rÃ¡ nÃ©zett.

- KIOLDOZOL MOST!

A hÃ¡rom fÃ©rfi Ã¶sszerezzent. HordÃ³ rÃ©mÃ¼lten vett elÅ‘ egy kÃ©st a csizmÃ¡jÃ¡bÃ³l Ã©s a hÃ¡lÃ³ tartÃ³ kÃ¶telÃ©hez rohant. Egy suhintÃ¡ssal levÃ¡gta, HajnalpÃ-r pedig talpra Ã©rkezve leporolta magÃ¡t. Mikor vÃ©gzett, dÃ¼hÃ¶sen a triÃ³ra szegezte a tekintetÃ©t. Most mindent ki fog adni magÃ¡bÃ³l! Å• nem lesz mÃ¡sok jÃ¡tÃ©kszere!

- TALÃ•N A HOMLOKOMRA VAN Ã•RVA, HOGY NESZE, TESSÃ‰K, FOGD Ã‰S VIDD!?

Mert szerintem nem! â€“ Az ujjÃ¡t rÃ¡zva megindult CingÃ¡r felÃ©. FÃ©lelmetesebb lehetett, mint egy sÃ¡rkÃ¡ny, mert a fÃ©rfi tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel hÃ¡trÃ¡lt egÃ©szen addig, mÃ-g meg nem fogta egy fa tÃ¶rzse. HajnalpÃ-r alig Ã©rt fel a vÃ¡llÃ¡ig, de olyan kÃ¶zel Ã¡llt hozzÃ¡ amennyire csak lehetsÃ©ges volt.

- ElÅ‘szÃ¶r megtÃ¡madja a falumat egy fÃ©lkezÅ± Å‘rÃ¼lt, aki fogott Ã©s odaajÃ¡ndÃ©kozott az egyik sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szÃ¡nak. A szÃ¼leimet Ã©s a nÃ©pemet minden bizonnyal eladta rabszolgÃ¡nak, a falumat pedig porig rombolta! Beleszerettem a sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szba, akinek odaadottâ€¦ - MikÃ¶zben levegÅ‘t vett, CingÃ¡r Ã³vatosan kÃ¶zbeszÃ³lt.

- Akkor mi volt a baj? â€“ A fÃ©rfi Ã¶sszÃ©bb hÃºzta a nyakÃ¡t, ahogy HajnalpÃ-r gyilkos tekintettel rÃ¡meredt.

- MÃ‰G NEM FEJEZTEM BE! SzÃ³val, mikorra Ã©pp beleszerettem a fÃ©rfiba elrabolt tÅ‘le egy tÃºlmÃ©retezett, pikkelyes bagoly!

Most TÃ¶rpe vÃ¡gott bizonytalanul kÃ¶zbe.

- Egy sÃ¡rkÃ¡ny?

- MÃ©g szÃ©p, hogy egy sÃ¡rkÃ¡ny, miÃ©rt, mit hittÃ©l, hogy egy igazi tÃºlmÃ©retezett, pikkelyes bagoly? â€“ HajnalpÃ-r szikrÃ¡kat szÃ³rva fel s alÃ¡ kezdett sÃ©tÃ¡lni a kis tisztÃ¡son. A hÃ¡rom fÃ©rfi rÃ©mÃ¼lten nÃ©zett egymÃ¡sra. MifÃ©le hÃ¡zisÃ¡rkÃ¡ny akadt a hÃ¡lÃ³jukba?

- TehÃ¡t, a sÃ¡rkÃ¡ny elvitt, de alig repÃ¼ltÃ¼nk tÃ-z percet, mikor megtÃ¡madtak mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyok. VÃ©gÃ¼l egy Ã¡tkozott jÃ©gtÃ¡blÃ¡n kÃ¶tÃ¶ttem ki, valahol a tenger kÃ¶zepÃ©n. Meg mertem volna eskÃ¼dni arra, hogy halÃ¡lra fagyok. Él is aludtam, de mikor felÃ©bredtem egy barlangban voltam egy eskÃ¼vÅ‘ kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n! AZ Ã‰N ESKÃ–VÅ•MNEK A KÃ–ZEPÃ‰N! A hajamnÃ¡l fogva rÃ¡ngattak oda az oltÃ¡rhoz ahol hozzÃ¡ kÃ©nyszerÃ-tettek egy fÃ©lig kopasz, bÅ±zlÅ‘ tÃ¶rpÃ©hez, akinek hiÃ¡nyoztak a fogai!

TÃ¶rpe elÅ‘rÃ©bb lÃ©pet.

- HÃ©, vigyÃ¡zz mit mondasz a tÃ¶rpÃ©kre!

- TÃ©ged mÃ©gis ki kÃ©rdezett?! MiutÃ¡n megcsÃ³koltam, mosolyogtam Ã©s Ã©nekeltem neki egyetlen pofon miatt belevÃ¡gott egy hatalmas Ã¼stbe, hogy elevenen megfÅ‘zzÃ¶n. EGYETLEN POFON MIATT! Ha nincs ott az a kisfiÃº, az istenekre eskÃ¼szÃ¶m, hogy sikerÃ¼l neki. Ezek utÃ¡n be kellet mÃ¡sznom egy kemencÃ©be Ã©s majdnem kifÃ¼stÃ¶ltek egy kÃ©mÃ©nybÅ‘l! Ã‰s mikor azt hihetnÃ©m, hogy rosszabb mÃ¡r nem lehet, jÃ¶ttÃ¶k ti, Ã©s mÃ¡ris el akartok adni! Elegem van! â€“ HajnalpÃ-r a karjaival hadonÃ¡szva leÃ¼lt a kidÅ‘lt fa tÃ¶rzsÃ©re. A hÃ¡rom fÃ©rfi Ã¶sszenÃ©zett. VÃ©gÃ¼l HordÃ³ cammogva megindult Ã©s levÃ¡gta magÃ¡t a lÃ¡ny mellÃ©. HajnalpÃ-r addigra mÃ¡r halkan szipogott. A fÃ©rfi hatalmas tenyerÃ©t a lÃ¡ny vÃ¡llÃ¡ra tette. AkÃ¡r mÃ©g a feje is elfÃ©rt volna abban kÃ©zben.

- Nincs a homlokodra Ã-rva.

HajnalpÃ-r megtÃ¶rÃ¶lte a kÃ©zfejÃ©vel az orrÃ¡t Ã©s hÃ¡lÃ¡san rÃ¡mosolygott. HordÃ³ illet volna ahhoz a kÃ¶vÃ©r nÅ‘hÃ¶z, akivel a barlangban talÃ¡lkozott. Szinte ugyanolyan testes volt, csak sokkal

kedvesebb volt a tekintete. FÅ‘leg, hogy kopasz volt Ã©s nem volt tele festve az arca.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

Erre mÃ¡r CingÃ¡r Ã©s TÃ¶rpe is mellÃ©jÃ¼k lÃ©pet. PÃ¡r percig nÃ©mÃ¡n Ã¡lltak vagy Ã©pp Ã¼ltek egymÃ¡ssal szemben. VÃ©gÃ¼l CingÃ¡r tÃ¶rte meg a csendet.

- Tudod, tyÃºkocska, mi sem vagyunk valami szerencsÃ©sek. Az igazsÃ¡g az, hogy szÃ¡mÅ±zÃ¶ttek vagyunk. â€“ A fÃ©rfi nagyot sÃ³hajtva levÃ¡gta magÃ¡t a lÃ¡ny mellÃ©. Most hogy Ã-gy kÃ¶zelebbrÅ‘l lÃ¡tta, HajnalpÃ-r rÃ¡jÃ¶tt, hogy talÃ¡n Erettel lehet egy idÅ‘s. HordÃ³ biztos idÅ‘sebb volt, ahogy TÃ¶rpe is, mÃ©gis CingÃ¡r lÃ¡tszott vezetÅ‘nek.

- NekÃ¼nk hÃ¡la, a falunk fele elpusztult egy sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡sban. Mert fÃ©ltÃ¼nk tÅ‘lÃ¼k. Ã‰n a tÅ±ztÅ‘l, TÃ¶rpe magÃ¡tÃ³l a sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l, HordÃ³ megâ€¦ hÃ¡tâ€¦ Å‘ mindentÅ‘l fÃ©l. Ã•gy szÃ¡mÅ±ztek minket addig, amÃ-g el nem fogunk egy sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã©s nem visszÃ¼k el a faluba. â€“ Mind a hÃ¡rman egyszerre felsÃ³hajtottak. PÃ¡r percig ismÃ©t hallgatÃ¡sban merÃ¼ltek, mÃ©g TÃ¶rpe is leÃ¼lt a fÃ¶ldre, velÃ¼k szembe. HajnalpÃ-r vÃ©gignÃ©zett rajtuk. HordÃ³ ugye kopasz volt, CingÃ¡rral ellentÃ©tben, akinek hosszÃº vÃ¶rÃ¶s haja lÃ³farokba volt kÃ¶tve. TÃ¶rpÃ©nek egÃ©sz kicsire le volt vÃ¡gva, csak egy tincset hagytak meg a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt, befonva.

- Nem ordibÃ¡lt veletek mÃ©g nÅ‘, nem igaz? â€“ HajnalpÃ-r jÃ¡tÃ©kosan oldalba bÃ¶kte HordÃ³t, mire a fÃ©rfi Ã¶blÃ¶sen felnevetett. CingÃ¡r is halkan kuncogott.

- Nem sÅ±rÅ±n. A mi falunkban a nÅ‘k inkÃ¡bb meghÃºztÃ¡k magukat Ã©s engedelmeskedtek a fÃ©rjeiknek vagy az apjuknak. Te viszontâ€¦ egy igazi harcos vagy, tyÃºkocska.

- HajnalpÃ-r. â€“ A lÃ¡ny rÃ¡villantott egy fÃ©lmosolyt mire CingÃ¡r rÃ¡kacsintott.

- Maradjunk a tyÃºkocskÃ¡nÃ¡l.

- Ã‰hes vagy? â€“ HordÃ³ nehÃ©zkesen felÃ¡llt, HajnalpÃ-r viszont csak megrÃ¡zta a fejÃ©t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, de ettem az eskÃ¼vÅ‘mÃ¶n. Csak pÃ¡r kÃ©rdÃ©sem lenne hozzÃ¡tok.

A hÃ¡rom fÃ©rfi Ã©rdeklÅ‘dve felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. HajnalpÃ-r mÃ©lyet sÃ³hajtott Ã©s az ajkÃ¡ba harapott.

- Ismeritek Dragot? Egy sÃ¶tÃ©t bÅ‘rÅ±, rasztÃ¡s alak, akinek a bal karja hiÃ¡nyzik, Ã©s sÃ¡rkÃ¡nybÅ‘r kÃ¶penye van. Egy hatalmas seregnek parancsol kÃ¶ztÃ¼k sÃ¡rkÃ¡nyoknak is. De fÅ‘leg egy hatalmas, gigÃ¡szi mÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡nynak, aki jeget lÅ‘ tÅ±z helyett. Ja, Ã©s Å‘rÃ¼lt. â€“ HajnalpÃ-r az ujjaival jÃ¡tszott Ã©s lopva a fÃ©rfiakra nÃ©zett. A triÃ³ gondolkodva Ã¶sszenÃ©zett.

- Azt hiszem, tudjuk, kirÅ‘l beszÃ©lsz. BÃ¡r nem tudtunk rÃ³la, hogy van egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡nya. â€“ CingÃ¡r gondolkodva dobolt az ujjÃ¡val az Ã¡llÃ¡n. TÃ¶rpe felÃ¡llt Ã©s elkezdte Ã¶sszeszedni a hÃ¡lÃ³t, amibe HajnalpÃ-r csapdÃ¡ba esett. HordÃ³ visszaÃ¼lt a lÃ¡ny

mellÃ© Ã©s bÃ¡gyadt tekintettel meredt a semmibe, mintha elbambult volna. HajnalpÃ-r megnyalta az ajkÃ¡t. MÃ©g mindig kormos volt, de nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele.

- Ã‰s tudjÃ¡tok merre van a tÃ¡bora?

CingÃ¡r felnevetett Ã©s gyengÃ©den hÃ¡tba Ã¼tÃ¶tte.

- HÃ¡t hogyne! A sziget tÃºloldalÃ¡n. SzerencsÃ©d, hogy ez a kis fÃ¶lddarab nem Ã©ppen nagy. EstÃ©re akÃ¡r ott is lehetsz. â€“ Itt a tekintette hirtelen elhomÃ¡lyosult Ã©s mÃ©lyen a lÃ¡ny szemeibe nÃ©zett.

- De nem ajÃ¡nlom, hogy odamenj. Nem barÃ¡tsÃ¡gos Ã¼dvÃ¶zlÃ©ssel kÃ¶szÃ¶ntik az embert. FÅ‘leg, ha el akarnak lopni pÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nyt. â€“ Az emlÃ©k hallatÃ¡n HordÃ³ halkan felszisszent, majd folytatta a semmibe bÃ¡mulÃ¡st. HajnalpÃ-r fellelkesÃ¼lt.

- MindenkÃ©pp el kell jutnom hozzÃ¡! Merre kell mennem? â€“ HajnalpÃ-r felpattant a helyÃ©rÅ‘l Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Most az egyszer hasznÃ¡t lÃ¡tta annak, hogy erre a szigetre kerÃ¼lt. CingÃ¡r mellÃ© lÃ©pet Ã©s az erdÅ‘ felÃ© fordÃ-tott a testÃ©t.

- Ha arra elindulsz, pÃ¡r mÃ©ter utÃ¡n egy kis Ã¶svÃ©nyre Ã©rsz. Az egyenesen oda vezet, tyÃºkocska. â€“ CingÃ¡r halvÃ¡nyan rÃ¡mosolygott. HordÃ³ Ã©s TÃ¶rpe mellÃ©lÃ©pett.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, fiÃºk. Mindent. RemÃ©lem, mÃ©g talÃ¡lkozunk. â€“ Mosolyogva megindult abba az irÃ¡nyba ahova CingÃ¡r mutatta. A hÃ¡rom fÃ©rfi utÃ¡na intett. AztÃ¡n HajnalpÃ-r hirtelen megtorpant Ã©s ismÃ©t rÃ¡juk nÃ©zett.

- Majdnem elfelejtettem! Nem tudjÃ¡tok, hogy van-e itt a kÃ¶zelben meleg vizÅ± forrÃ¡s?

0

HajnalpÃ-r szaporÃ¡n lÃ©pdelt az Ã¶svÃ©nyen, amit a triÃ³ mutatott neki. Ã“vatosan elhajolt az belÃ³gÃ³ Ã¡gaktÃ³l Ã©s kÃ¶nnyedÃ©n Ã¡tugrotta a hÃ³ alatt megbÃºvÃ³ gyÃ¶kereket. Egyik kezÃ©vel a kÃ¶penyÃ©t fogta Ã¶ssze, a mÃ¡sikkal felemelte a szoknyÃ¡jÃ¡t, hogy ne lÃ©pjen rÃ¡. Lassan kezdett ritkulni a fenyÅ‘erdÅ‘. _MÃ¡r nem lehetek messze._ Boldognak Ã©rezte magÃ¡t. Meg volt az Ã³t Dragohoz, Ã©s mÃ©g fÃ¼rÃ¶dni is tud. Egyetlen egy tÃ¼ske volt a szÃ-vÃ©ben. Eret. A fÃ©rfi hiÃ¡nyÃ¡t nehezebb volt elviselni most, hogy semmi sem kÃ¶tÃ¶tte le a figyelmÃ©t.

Mindig is prÃ³bÃ¡lta megtalÃ¡lni a helyes utat. AmÃ-g Erettel volt, addig a csalÃ¡djÃ¡t hagyta hÃ¡tra. Most pedig, mikor a szerettei nyomÃ¡t kÃ¶vette, Ã³gy Ã©rezte, hogy elÃ¡rulta a fÃ©rfit, akit szeret. TalÃ¡n, ha megtalÃ¡lja a szÃ¼leit, akkor utÃ¡na megkeresheti Eretet. TalÃ¡n. Az apja biztos nem fogja szÃ-velni az Ã¶tletet, ahogy azt sem fogja eleinte megÃ©rteni, hogy szereti. Å• csak a barbÃ¡rt fogja lÃ¡tni Eretben, aki elvÃ¡lasztotta a lÃ¡nyÃ¡tÃ³l. MÃ©g ha nem is Å‘ volt a hibÃ¡s. Ã–sszÃ©bb hÃºzta magÃ¡n a kÃ¶penyt. Ã•gy egy kicsit olyan Ã©rzÃ©se tÃ¡madt, mintha Eret Ã¶lelnÃ© Ãºjra Ã¡t. _EzÃ©rt volt nÃ¡lunk ritka a szerelem. Olyan Ã©lvezet, ami csak a bajt hozz. _Az Å‘ nÃ©pÃ©nÃ©l megszokott volt a kÃ©nyszer hÃ¡zassÃ¡g. Volt, hogy a pÃ¡r egÃ©szen az eskÃ¼vÅ‘ig nem is lÃ¡tta egymÃ¡st. Akik viszont megtehettÃ©k, mÃ¡r akkor megbeszÃ©ltÃ©k a hÃ¡zassÃ¡got, mikor

a kiszemeltek kicsik voltak. Ã•gy Ã¶sszeszoktattÃ¡k Å‘ket, mÃ©g a hÃ¡zassÃ¡g beteljesÃ¼lÃ©se elÅ‘tt. A szÃ¼lei is Ã-gy hÃ¡zasodtak.

KÃ©t fajta szerelem van: ami jÃ¶n, Ã©s ami kialakul. HajnalpÃ-r most az elÅ‘bbit, a szÃ¼lei pedig az utÃ³bbit Ã©ltÃ©k meg. Ã‰s az Å‘ nÃ©pe az utÃ³bbit tÃ¡mogatta.

HajnalpÃ-r a gondolataiba mÃ©lyedve egyszer csak azon kapta magÃ¡t, hogy nem halad tovÃ¡bb. EgyszerÅ±enâ€¦ megÃ¡llt. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©zett le a lÃ¡baira. TÃ©rdig sÃ¼llyedt valami fÃ©le sÅ±rÅ±, fekete sÃ¡rszerÅ±sÃ©gbe. _Ã“, nagyszerÅ±! _MegprÃ³bÃ¡lta megemelni a lÃ¡bait, de azok nem mozdultak. RÃ¡adÃ¡sul mÃ©g lejjebb sÃ¼llyedt. A lÃ¡ny megijedt Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. A fehÃ©r hÃ³takarÃ³ helyett nagy foltokban olyan fekete â€žtÃ³csÃ¡k" voltak, amibe Å‘ is Ã©pp sÃ¼llyedt. Egy mocsÃ¡r. Ã‰s Å‘ belesÃ©tÃ¡lt a kÃ¶zepÃ©be.

- Odin szellemÃ©re, ez nem lehet! â€“ MegmenekÃ¼lt az eskÃ¼vÅ‘jÃ©rÅ‘l, megmenekÃ¼lt hÃ¡rom szÃ¡mÅ±zÃ¶tt fÃ©rfitÃ³lâ€¦ Ã©s erre beleragad egy mocsÃ¡rba, ahonnan kÃ¶ztudottan nincs menekvÃ©s. A legkÃ¶zelebbi stabilnak lÃ¡tszÃ³ fÃ¶lddarab legalÃ¡bb hÃ¡rom mÃ©terre volt tÅ‘le, Ã©s lassan, de biztosan sÃ¼llyedt lefelÃ©. HatÃ¡rozottan hÃºzta magÃ¡ba a fÃ¶ld. A sÃ¡r mÃ¡r a combja felÃ©nÃ©l tartott. BeszivÃ¡rgott a csizmÃ¡jÃ¡ba Ã©s Ã¡tÃ¡ztatta a szoknyÃ¡jÃ¡t. HajnalpÃ-r ismÃ©t kÃ¶rÃ¼l nÃ©zett.

- SEGÃ•TSÃ‰G! â€“ MegprÃ³bÃ¡lt olyan hangosan kiÃ¡llta, amennyire csak tÅ‘le telt. Az sem Ã©rdekelte, ha a BarlanglakÃ³k talÃ¡ljÃ¡k meg. Majd Ãºjra megszÃ¶kik. Innen viszont nem tud egyedÃ¼l. LevegÅ‘ utÃ¡n kapkodva emelte a magasba a kezÃ©t, hogy az legalÃ¡bb ne ragadjon bele a mocsÃ¡rba. MÃ¡r nem tudta eldÃ¶nteni, hogy nevessen-e vagy sÃ-rjon. Ezen a napon mÃ¡r legalÃ¡bb hÃ¡romszor volt halÃ¡l kÃ¶zeli Ã©lmÃ©nyben Ã©s most mÃ©g ez is. _Az istenek egyszerÅ±en el akarnak tenni lÃ¡b alÃ³l. De ha egyszer csinÃ¡ljÃ¡k, akkor csinÃ¡ljÃ¡k mÃ¡r jÃ³l! _

- VALAKI! SEGÃ•TSÃ‰G! â€“ PÃ¡r percig nÃ©mÃ¡n hallgatÃ³zott majd reflexbÅ‘l dÃ¼hÃ¶sen belecsapott a sÃ¡rba. Mikor rÃ¡dÃ¶bbent mit tett, mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt. Mind a kÃ©t keze beleragadt a mocsÃ¡rba. RÃ¡adÃ¡sul mÃ¡r derÃ©kig merÃ¼lt benne. KÃ©tsÃ©gbeesve kapkodta a fejÃ©t minden irÃ¡nyba, hÃ¡tha feltÅ±nik valamifÃ©le segÃ-tsÃ©g. Nem jÃ¶tt.

- Odin szerelmÃ©re! Mit vÃ©tettem? EnnÃ©l rosszabb mÃ¡r nem lehet. â€“ FÃ¡radtan dÃ¶ntÃ¶tte hÃ¡tra a fejÃ©t Ã©s bÃ¡multa az eget. Hamarosan be fog sÃ¶tÃ©tedni, Å‘ pedig itt marad egyedÃ¼l, kiszolgÃ¡ltatva a mocsÃ¡rnak, ami hamarosan elnyeli Ã©s megfutja. Milyen nagyszerÅ± kilÃ¡tÃ¡sok.

Lehunyta a szemÃ©t. Vajon mi lett volna, ha Drago nem jÃ¶n a szigetÃ©re? MÃ¡r biztos hozzÃ¡adtÃ¡k volna Saskaromhoz. BÃ©kÃ©sen Ã©ldegÃ©lne a hÃ¡zukban, csinÃ¡lnÃ¡ a hÃ¡zimunkÃ¡t, de persze nem egyedÃ¼l. Az Ã©desanyja minden nap Ã¡tjÃ¶nne, Ã©s segÃ-teni neki, Ã©s az apja is mindig meglÃ¡togatnÃ¡. Saskarom korÃ¡n menne, Ã©s kÃ©sÅ‘n jÃ¶nne haza, Ã-gy HajnalpÃ-rnek mindig lenne ideje egy kicsit sÃ©tÃ¡lni az erdÅ‘ben Ã©s Ã-jÃ¡szkodni. Nyugodt jÃ¶vÅ‘ lett volna. TÃºl nyugodt. De akkor nem ismeri meg Eretet Ã©s nem lesz szerelmes. Nem Ã©li Ã¡t Ã©lete leghajmeresztÅ‘bb hetÃ©t, ami minden bizonnyal az utolsÃ³ is lesz.

Ã‰rezte, hogy valami az arcÃ¡ra csÃ¶ppen. Majd Ãºjra Ã©s Ãºjra. HajnalpÃ-r Ã³vatosan kinyitotta a szemÃ©t. Az Ã©g elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt, hatalmas fekete felhÅ‘k takartÃ¡k el. Az esÅ‘ minden pillanatban egyre sÅ±rÅ±bbÃ© vÃ¡lt.

- Ã“, tÃ©vedtem. ENNÃ‰L nem lehet rosszaâ€¦ - De mÃ©g ki sem mondta teljesen, mikor egy villÃ¡m cikÃ¡zott Ã¡t az Ã©gen Ã©s hatalmas durranÃ¡ssal csapÃ³dott bele egy fÃ¡baâ€¦ egy, HajnalpÃ-rtÅ‘l alig tÃ-z mÃ©terre lÃ©vÅ‘ fÃ¡ba. A mennydÃ¶rgÃ©s szinte vele egy idÅ‘ben Ã©rkezett. A lÃ¡ny felsikoltott Ã©s behunyta a szemÃ©t.

- Ã‰rtettem, befogom! â€“ VisÃ-tozta, remÃ©lve, hogy Thor meghallja Ã©s nem kÃ¼ld rÃ¡ mÃ©g tÃ¶bb villÃ¡mot. A fa, amit a villÃ¡m eltalÃ¡lt hatalmas fÃ¡klyakÃ©nt lobbant lÃ¡ngra. Recsegve kettÃ©tÃ¶rt Ã©s a felsÅ‘ rÃ©sze belezuhant a mocsÃ¡rba. A lÃ¡ngok sziszegve kialudtak, a fadarab pedig lassan merÃ¼lni kezdett a sÃ¡rban. HajnalpÃ-r leeset Ã¡llal figyelte. Ez most egy utalÃ¡s akart lenni az Å‘ sorsÃ¡sra? Az Å‘ Ã©letÃ©nek lÃ¡ngja is csak Ã¶gy kialszik majd, amikor ellepi a sÃ¡r, mint annak a fÃ¡nak? Az elejÃ©tÅ‘l sejtette, de Ã-gy, szimbolikusan lÃ¡tniâ€¦ enyhÃ©n szÃ³lva sokkolÃ³ volt. A fonat, amit mÃ©g a kÃ¶vÃ©r nÅ‘ font neki mÃ¡r szinte teljesen szÃ©tjÃ¶tt. A tincsek Ã¡tÃ¡ztak Ã©s az arcÃ¡ra tapadtak. A nyakÃ¡n kis csermelyekben fojt le rÃ³la az esÅ‘vÃ-z a pÃ³lÃ³jÃ¡ra. MÃ¡r teljesen besÃ¶tÃ©tedett, csak a villÃ¡msÃºjtotta fa lÃ¡ngja vilÃ¡gÃ-totta meg a kÃ¶rnyÃ©ket. HajnalpÃ-r lenyalta a szÃ¡jÃ¡ra folyt esÅ‘vizet. Valakit szidnia kÃ©ne. Ãšgy illik, nem? Ha az ember bajba kerÃ¼l, mindig jÃ³ valakit szidni, elÃ¡tkozni, akire rÃ¡kenjÃ¼k az egÃ©szet. Lehetne Drago. Esetleg a stormcutter. Vagy ami a mÃ©g jobbâ€¦ a ronda fogÃº, â€želevenen megfÅ‘zlek, mert megsimÃ-tottad az arcomat", tÃ¶rpe â€žfÃ©rjecskÃ©je".

MielÅ‘tt viszont vÃ¡laszthatott volna, hirtelen mozgÃ¡st hallott a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l. RÃ©mÃ¼lten oda kapta a fejÃ©t. _TalÃ¡n CingÃ¡rÃ©k._ Az egy Ã¡ldÃ¡s lenne. _Vagy a BarlanglakÃ³k._ Na, az csak negyed rÃ©szben lenne Ã¡ldÃ¡s. MÃ©gis, az lÃ©pet ki a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l, akire nem igazÃ¡n szÃ¡mÃ-tott.

- Odin szakÃ¡llÃ¡ra, mÃ¡r megint te?! â€“ HajnalpÃ-r dÃ¶bbenten nÃ©zte, ahogy a hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡tkukucskÃ¡l a fÃ¡k fÃ¶lÃ¶tt Ã©s rÃ¡nÃ©z azokkal a hatalmas sÃ¡rga szemeivel. A stormcutter felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, ahogy meglÃ¡tta, Ã©s sietve kilÃ©pett a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l. Mintha csak Å‘t kereste volna eddig. LeÃ¼lt HajnalpÃ-r elÃ©, a mocsÃ¡r szÃ©lÃ©re Ã©s oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t. A lÃ¡ny kÃ©t mennydÃ¶rgÃ©s kÃ¶zÃ¶tt hallotta, ahogy dorombol.

- Mit akarsz, felfalni? â€“ HajnalpÃ-r megvonta a vÃ¡llÃ¡t, mire ismÃ©t sÃ¼llyedt egy kicsit. Lassan mÃ¡r a mellÃ©ig eltÅ±nt a mocsÃ¡rban.

- Mert ha igen, akkor gyorsabb legyen, mint a mocsÃ¡r Ã¡ltali fulladÃ¡s, hogy megÃ©rje.

A sÃ¡rkÃ¡ny erre felÃ¡llt Ã©s megrÃ¡zta magÃ¡t. Hatalmas, dupla szÃ¡rnyÃ¡t kitÃ¡rta, mintha csak nyÃºjtÃ³zkodna, majd olyan kÃ¶zel csÃºszott a mocsÃ¡r szÃ©lÃ©hez, amennyire csak tudott. Bal felsÅ‘ szÃ¡rnyÃ¡t lassan felÃ© nyÃºjtotta. A nagy karom a szÃ¡rnya hajlatÃ¡nÃ¡l, ami akkora volt, mint HajnalpÃ-r karja, lassan a hÃ³na alÃ¡ nyÃºlt. A lÃ¡ny visszatartott lÃ©legzettel figyelte a mÅ±veletet. A sÃ¡rkÃ¡ny kissÃ© megcsÃºszott, mire hatalmas farkÃ¡t az egyik vastagabb fa tÃ¶rzse kÃ¶rÃ© csavarta. Ekkor mÃ¡r a mÃ¡sik

szÃ¡rnyÃ¡t is oda nyÃºjtotta hozzÃ¡ Ã©s annak a karma is a hÃ³na alÃ¡ kerÃ¼lt. HajnalpÃ-r szÃ-ve vadul vert a mellkasÃ¡ban, ahogy a sÃ¡rkÃ¡ny lassan megprÃ³bÃ¡lta kihÃºzni. A stormcutter megvetette az alsÃ³ szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s a lÃ¡bÃ¡t a fÃ¶ldÃ¶n. A fa, amibe a farkÃ¡val kapaszkodott vÃ©szjÃ³slÃ³an megreccsent. HajnalpÃ-r Ã©rezte, ahogy a mocsÃ¡r erÅ‘sen tartja Ã©s megprÃ³bÃ¡lja visszahÃºzni a mÃ©lybe, de a sÃ¡rkÃ¡ny erÅ‘sebb volt. A lÃ¡ny lassan kezdett kiemelkedni a sÃ¡rbÃ³l.

- Ezaz! Ne hagyd abba! â€“ Mikor kiszabadultak a kezei, HajnalpÃ-r gyorsan megragadta a sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnyÃ¡t, hogy kapaszkodjon valamibe. Az utolsÃ³ rÃ¡ntÃ¡ssal HajnalpÃ-r lÃ¡bÃ¡rÃ³l lecsÃºszott a cipÅ‘ Ã©s kiszabadult. A lendÃ¼lettÅ‘l a stormcutter hÃ¡traesett, be a fÃ¡k kÃ¶zÃ©, HajnalpÃ-r pedig a hasÃ¡n landolt.

- HÅ±Å±ha! Te aztÃ¡n nem vagy semmi! â€“ HajnalpÃ-r ujjongva felÃ¼lt Ã©s megsimogatta a sÃ¡rkÃ¡ny nagy hasÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m!

A stormcutter rÃ¡emelte a tekintetÃ©t Ã©s Ãºjra dorombolni kezdett. A lÃ¡ny Ãºgy Ã©rezte, hogy azok a hatalmas szemek szinte kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gnek, hogy megÃ©rintse a pofÃ¡jÃ¡t. Ã“vatosan kinyÃºjtotta a jobb karjÃ¡t Ã©s lassan rÃ¡helyezte a sÃ¡rkÃ¡ny orrÃ¡ra. Mind a ketten lehunytÃ¡k a szemÃ¼ket. HajnalpÃ-r mÃ©lyet sÃ³hajtott. TalÃ¡n fÃ©lreismerte ezt a sÃ¡rkÃ¡nyt. Egy esÃ©lyt mindenkÃ©pp megÃ©rdemel, hiszen megmentette.

- TalÃ¡n lehetnÃ©nk barÃ¡tok, mint Hablaty Ã©s Fogatlan. â€“ Suttogta Ã©s Ã³vatosan, nehogy rÃ¡lÃ©pjen a szÃ¡rnyÃ¡ra, elkezdett lemÃ¡szni a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l.

- SzÃ³val, mit mondasz? MegmentettÃ©l, Ã©s mÃ©g mindig nem ettÃ©l meg. MegkockÃ¡ztathatnÃ¡nk azt a barÃ¡tsÃ¡got, nem gondolod?

A sÃ¡rkÃ¡ny nehÃ©zkesen felÃ¡llt Ã©s lerÃ¡zta magÃ¡rÃ³l a havat, beterÃ-tve ezzel HajnalpÃ-rt. A lÃ¡ny prÃ¼szkÃ¶lve seperte le magÃ¡rÃ³l mikÃ¶zben prÃ³bÃ¡lt nem arra koncentrÃ¡lni, hogy a mezÃ-telen lÃ¡bÃ¡t szinte Ã©geti a hÃ³.

- Phfuj, rendben, akkor ezt egy igennek veszem. â€“ Hangosan felnevetett Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pett az Ã¡llathoz. Sosem fÃ©lt a sÃ¡rkÃ¡nyoktÃ³l. MÃ©g Drago sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t is megsimogatta mikor kiÃ¡llt a nÃ©pÃ©Ã©rt. Ã‰s ebbÅ‘l a pÃ©ldÃ¡nybÃ³l csak Ãºgy Ã¡radt a nyugodtsÃ¡g, a kedvessÃ©g Ã©s a bÃ¶lcsessÃ©g. MegprÃ³bÃ¡lt visszaemlÃ©kezni, hogy mit mesÃ©lt neki Hablaty a sÃ¡rkÃ¡nyidomÃ-tÃ¡srÃ³l. A kÃ©zrÃ¡tÃ©teles bizalomprÃ³ba megvoltâ€¦ talÃ¡n egy nÃ©v nem Ã¡rtana.

Az eget egy mÃ¡sodpercre beragyogta egy villÃ¡m. Nem sokkal utÃ¡na jÃ¶tt a mennydÃ¶rgÃ©s is. HajnalpÃ-r szinte mÃ¡r teljesen elfeledkezett a viharrÃ³l. Mindene Ã¡tÃ¡zott, Ã-gy az esÅ‘ mÃ¡r nem zavarta, Ã©s az utolsÃ³ pÃ¡r percben fontosabb dolga volt, mint Thor teremtmÃ©nyei.

- ViharfelhÅ‘! â€“ KiÃ¡ltott fel diadalmasan Ã©s Ã³vatosan megsimÃ-totta a stormcutter szÃ¡rnyÃ¡t.

- Mi a vÃ©lemÃ©nyed? Tetszik? ViharfelhÅ‘.

A sÃ¡rkÃ¡ny odahajolt hozzÃ¡ Ã©s kedvesen megbÃ¶kdÃ¶ste. _Ezt igennek veszem._ Elgondolkodva vÃ©gignÃ©zett magÃ¡n. LegalÃ¡bb mÃ¡r egy hete nem fÃ¼rdÃ¶tt, kormos volt Ã©s saras. A haja csimbÃ³kokba Ã¶sszeÃ¡llt, gallyak Ã©s levelek meredtek ki belÅ‘le. Ã–sszessÃ©gÃ©ben Ãºgy nÃ©zett ki, hogy a sajÃ¡t Ã©desanyja sem ismernÃ© fel.

- Nos, ViharfelhÅ‘. HajnalpÃ-rnek nagyon nagy szÅ±ksÃ©ge van egy meleg vizÅ± fÃ¼rdÅ‘re.

8. TalÃ¡lkozÃ¡sok

ViharfelhÅ‘ elÃ©gedetlenÃ¼l felmordult, mikor beverte a fejÃ©t a barlang tetejÃ©be. Ãšgy lÃ¡tszott nem szereti a szÅ±k helyeket. Ebben hasonlÃ-tottak HajnalpÃ-rrel. A lÃ¡ny elÅ‘tte lÃ©pdelt, kezÃ©ben egy sajÃ¡t kÃ©szÃ-tÃ©sÅ± fÃ¡klyÃ¡val. Odakint hÃ³vihar tombolt, a pÃ¡ros alig bÃ-rt rÃ¡talÃ¡lni a barlang szÃ¡jÃ¡ra a sÅ±rÅ± hÃ³esÃ©sben. Odabent lerÃ¡ztÃ¡k magukrÃ³l a hÃ³rÃ©teget, ami rÃ¡juk rakÃ³dott, majd Vihar tÃ¼zÃ©vel meggyÃºjtottak egy vastagabb botot. A barlangban HajnalpÃ-r kÃ©nyelmesen elfÃ©rt, a stormcutternek viszont le kellett hajolnia Ã©s Ã¶sszÃ©bb hÃºznia magÃ¡t. Ha nincs kint hÃ³vihar Ã©s vÃ©rfagyasztÃ³ hideg, biztos, hogy nem jÃ¶n be a lÃ¡ny utÃ¡n. Most viszont itt volt Ã©s folyamatos morgÃ¡ssal adta tudtÃ¡ra a lÃ¡nynak, hogy nem tetszik neki a helyzet.

- Nyugodj meg, mÃ¡r nincs sok hÃ¡tra.

Percek Ã³ta sÃ©tÃ¡ltak a sÃ¶tÃ©tben, a fÃ¡klya fÃ©nyÃ©ben. A triÃ³ azt mondta HajnalpÃ-rnek, hogy a barlang vÃ©gÃ©ben van a forrÃ¡s. Å•pedig mÃ¡r hallotta a vÃ-z csobogÃ¡sÃ¡t. EgÃ©sz Ã©jszaka haladtak, csak nÃ©ha Ã¡lltak meg egy kicsit pihenni. HajnalpÃ-r csupasz lÃ¡bai mÃ¡r Ã©rzÃ©ketlennÃ© fagytak. A lÃ¡ny Ãºgy Ã©rezte, hogy kÃ¶nnyedÃ©n levÃ¡ghatnÃ¡k Å‘ket anÃ©lkÃ¼l, hogy Å‘ Ã©reznÃ©.

A fÃ¶ld hirtelen eltÅ±nt alÃ³la, Å‘ pedig zuhanni kezdett lefelÃ© a sÃ¶tÃ©tsÃ©gbe. A fÃ¡klya kiesett a kezÃ©bÅ‘l, a sikolya hangosan visszhangzott a barlangban. Alig tartott pÃ¡r mÃ¡sodpercig a zuhanÃ¡s Ã©s HajnalpÃ-r hangos puffanÃ¡ssal Ã©rkezett a kemÃ©ny talajra. A lÃ¡ny fÃ¡jdalmasan felszisszent, a hÃ¡tÃ¡val Ã©rkezett elÅ‘szÃ¶r.

Vihar idegesen felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. A lÃ¡ny hallotta, ahogy fel s alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡l a szakadÃ©k szÃ©lÃ©n.

- Meâ€¦ megvagyok! - Ã“vatosan felevickÃ©lt a lÃ¡bÃ¡ra Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. A dÃ¶bbenettÅ‘l leesett az Ã¡lla.

- Elkezdhetsz lemÃ¡szni, ViharfelhÅ‘! Meg van a fÃ¼rdÅ‘kÃ¡d!

Olyan volt, mintha csak egy kisebb vulkÃ¡nba estek volna. A csÃºcsos, kÃ¶r alakÃº helynek, majdnem az egÃ©sz aljÃ¡t egy gÅ‘zÃ¶lgÅ‘ tÃ³ borÃ-totta, aminek a vize a kristÃ¡ly tiszta volt. A csÃºcs teteje lyukas volt, Ã-gy beÃ¡ramlott a felkelÅ‘ Nap fÃ©nye. MÃ©g pÃ¡r hÃ³pehely is behullott, de rÃ¶gtÃ¶n elolvadt a vÃ-z gÅ‘zÃ©nek melegÃ©ben.

HajnalpÃ-r elkezdte levetni a ruhÃ¡it Ã©s a kis tÃ³ partjÃ¡ra tette Å‘ket. MÃ¶gÃ¶tte ViharfelhÅ‘ hangos puffanÃ¡ssal leereszkedett Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. A kis tÃ³ mellett volt akkora hely, hogy kÃ©nyelmesen

elfÃ©rjen, Ã-gy Å‘ oda cammogott Ã©s lefekÃ¼dt. ElÃ©gedetten kifÃºjta a levegÅ‘t, lehunyta a szemÃ©t majd dorombolni kezdett. Mintha csak horkolna. HajnalpÃ-r leszedte magÃ¡rÃ³l az utolsÃ³ ruhadarabot is Ã©s Ã³vatosan beleereszkedett a vÃ-zbe. A kis tÃ³ aprÃ³ kavicsokkal volt tele, Ã©s nem lehetett mÃ©lyebb mÃ¡sfÃ©l mÃ©ternÃ©l. A szÃ©lÃ©n viszont volt egy kis fÃ¶ldkiugrÃ¡s, kÃ¶rbe, mint egy pad. HajnalpÃ-r arra Ã¼lt rÃ¡ Ã©s a tÃ³ szÃ©lÃ©re hajtotta a fejÃ©t. A vÃ-z forrÃ³ volt, de nem elviselhetetlenÃ¼l.

- Odin szerelmÃ©re, Vihar! Ez fantasztikus. - A lÃ¡ny nagy levegÅ‘t vett Ã©s lemerÃ¼lt a vÃ-z alÃ¡. A forrÃ³ vÃ-z Ãºgy Ã¶lelte kÃ¶rbe, mint az Ã©desanyja rÃ©gen, vagy mintâ€¦ Eret. HajnalpÃ-r lÃ¡gyan beletÃºrt a hajÃ¡ba Ã©s dÃ¶rzsÃ¶lni kezdte a fejbÅ‘rÃ©t. Mikor elfogyott a levegÅ‘je, felemelkedett Ã©s letÃ¶rÃ¶lte az arcÃ¡rÃ³l a vizet. ViharfelhÅ‘ kinyitotta az egyik szemÃ©t Ã©s rÃ¡nÃ©zett. HajnalpÃ-r jÃ¡tÃ©kosan rÃ¡frÃ¶cskÃ¶lt egy kis vizet, mire a sÃ¡rkÃ¡ny mogorvÃ¡n megrÃ¡zta a fejÃ©t. A lÃ¡ny felnevetett. ViharfelhÅ‘ morcosan prÃ¼szkÃ¶lt, majd Ãºjra lehunyta a szemÃ©t, de ezÃºttal kissÃ© elfordÃ-totta a lÃ¡nytÃ³l. HajnalpÃ-r odaÃºszott a tÃ³ szÃ©lÃ©re Ã©s oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t.

- Csak nem duzzogni fogsz itt nekem? â€“ Ãšjabb adag vizet frÃ¶cskÃ¶lt rÃ¡, de ViharfelhÅ‘ nem mozdult.

- HÃ¡t jÃ³, ahogy gondolod. â€“ HajnalpÃ-r beÃºszott a tÃ³ kÃ¶zepÃ©re Ã©s elkezdte magÃ¡t megmosni. Mikor a korom Ã©s a kosz szinte teljesen eltÅ±nt a bÅ‘rÃ©rÅ‘l, ismÃ©t lemerÃ¼lt a vÃ-z alÃ¡ Ã©s beletÃºrt a hajÃ¡ba.

TÃ¶bb mint fÃ©l Ã³rÃ¡ig Ã¡zott a forrÃ³ vÃ-zben, kizÃ¡rva a fejÃ©bÅ‘l minden gondolatot. Mintha a felszÃ¡llÃ³ gÅ‘z kitisztÃ-totta volna a fejÃ©t. Lassan kimÃ¡szott Ã©s megragadta az eldobott ruhÃ¡it. Mind koszos volt, tÃºlsÃ¡gosan is ahhoz, hogy felvegye. Ã•gy csak a fehÃ©rnemÅ±jÃ©t vette magÃ¡ra, a tÃ¶bbi darabbal ismÃ©t a tÃ³hoz lÃ©pet Ã©s elkezdte megmosni Å‘ket. Leguggolt a tÃ³ szÃ©lÃ©re Ã©s belenyomta elÅ‘szÃ¶r a kÃ¶penyÃ©t a vÃ-zbe. Halkan dÃºdolni kezdett. ViharfelhÅ‘ kinyitotta a szemÃ©t Ã©s rÃ¡emelte a tekintetÃ©t. Ã“vatosan odakÃºszott a lÃ¡ny mÃ¶gÃ©, majd egyszerÅ±en meglÃ¶kte. HajnalpÃ-r sikoltva borult bele a tÃ³ba, magÃ¡val rÃ¡ntva az Ã¶sszes ruhÃ¡jÃ¡t. LevegÅ‘ utÃ¡n kapkodva bukott fel a felszÃ-nre. TÃ¡tott szÃ¡jjal simÃ-totta ki a hajÃ¡t az arcÃ¡bÃ³l, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyra nÃ©zett. ViharfelhÅ‘ olyan hangot adott ki, mintha nevetne. HajnalpÃ-r csÃ-pÅ‘re vÃ¡gta a kezÃ©t Ã©s felnevetett.

- Komolyan? Csak mert lefrÃ¶cskÃ¶ltelek? Egy csomÃ³ idÅ‘be telik majd, mire mind megszÃ¡rad ebben a gÅ‘zben. â€“ A vizes ruhÃ¡it maga utÃ¡n hÃºzva kikecmergett a forrÃ³ vÃ-zbÅ‘l. ViharfelhÅ‘ tÃ¡mogatÃ³an a kezÃ©hez dugta a fejÃ©t, HajnalpÃ-r pedig hÃ¡lÃ¡san rÃ¡tÃ¡maszkodott a sÃ¡rkÃ¡ny szarvÃ¡ra.

- Nem tudok sokÃ¡ig haragot tartani, gondolom ezt mÃ¡r Ã©szrevetted. â€“ Kedvesen megsimogatta a sÃ¡rkÃ¡ny pofÃ¡jÃ¡t majd a barlang fÃ©lreesÅ‘bb rÃ©szÃ©be kiterÃ-tette a ruhÃ¡it szÃ¡radni.

- Ha minden megszÃ¡rad, elindulunk Dragohoz. - LeÃ¼lt ViharfelhÅ‘ mellÃ© Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyra dÅ‘lt. A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zvetlen a lÃ¡ny teste mellÃ© tette a fejÃ©t. HajnalpÃ-r gyengÃ©den simogatni kezdte.

- Minden helyrejÃ¶n. Tudom.

HajnalpÃ-r Ã³vatosan kikukkantott a szikla mÃ¶gÃ¼l. Egy hegy alatt a vÃ-z akkora barlangot vÃ¡jt ki, hogy Drago egÃ©sz flottÃ¡ja elfÃ©rt alatta. A hajÃ³k mind egy kÃ¶r kÃ¶zepe felÃ© nÃ©ztek, ahol fenyegetÅ‘en bugyogott a vÃ-z. KiabÃ¡lÃ¡sok Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyhangok szÅ±rÅ‘dtek fel oda ahol a pÃ¡ros Ã¡llt. HajnalpÃ-r megveregette ViharfelhÅ‘ nyakÃ¡t majd visszahÃºzÃ³dott a hÃ³val borÃ-tott szikla mÃ¶gÃ©. A tervet mÃ©g az ide vezetÅ‘ Ãºton talÃ¡lta ki Ã©s minden megvolt hozzÃ¡. MÃ¡r csak egy szerencsÃ©tlen katonÃ¡t kellett talÃ¡lniuk.

- Maradj itt, ViharfelhÅ‘! Ã•llj kÃ©szen, ha hallod, hogy jÃ¶vÃ¶k! â€“ MÃ©g utoljÃ¡ra megsimogatta a sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s megindult a tÃ¡bor felÃ©. NegyedÃ³rÃ¡nkÃ©nt volt Å‘rsÃ©g, itt a flottÃ¡k felett, ezt mÃ¡r megfigyelte. Most mÃ¡r csak meg kell vÃ¡rnia Å‘ket. HajnalpÃ-r megbÃºjt egy hÃ³kupac mÃ¶gÃ¶tt ami kÃ¶zvetlen a jÃ¡rÅ‘rÃ¶k Ãºtvonala mellett volt, kezÃ©ben egy vastag bottal.

Hamarosan meg is jelent egy katona. Majdnem egy magas lehetett HajnalpÃ-rrel, de testesebb. Egy vajszÃ-nÅ±, piros mintÃ¡s tunika volt rajta, kÃ©k nadrÃ¡ggal Ã©s csizmÃ¡val. FejÃ©re vastag, szÅ‘rmÃ©s kapucnit hÃºzott. KezÃ©ben egy fejszÃ©t tartva a fÃ¶ldre szegezte a tekintetÃ©t. HajnalpÃ-r mÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s szorosabban markolta a botot. MÃ¡r csak pÃ¡r lÃ©pÃ©s Ã©s mellÃ© Ã©r. NÃ©gyâ€¦ hÃ¡româ€¦ kettÅ‘â€¦ egy. MielÅ‘tt a katona bÃ¡rmit csinÃ¡lhatott volna, a lÃ¡ny elÃ© ugrott Ã©s rÃ¡vÃ¡gott egyet a bottal. A vÃ©ge vastagabb volt, mint a tÃ¶bbi rÃ©sze, akÃ¡rcsak egy buzogÃ¡ny, Ã-gy a fÃ©rfinak Ã©pp csak egy nyÃ¶gÃ©s jutott, mielÅ‘tt elterÃ¼lt a fÃ¶ldÃ¶n. HajnalpÃ-r Ã¶rÃ¶mÃ©ben felsikoltott volna. VÃ©gÃ¼l is, ez az elsÅ‘ fÃ©rfi, akit leÃ¼tÃ¶tt. MÃ©ghozzÃ¡ sikeresen. MÃ©g ingyen arcÃ¡tformÃ¡lÃ¡st is biztosÃ-tott neki. MÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s egyik kezÃ©vel megragadta a fÃ©rfi kapucniÃ©t. MÃ¡r csak el kell vontatnia ViharfelhÅ‘hÃ¶z. Ã–sszeszorÃ-totta a fogÃ¡t Ã©s elkezdte hÃºzni a katonÃ¡t. Nehezebb volt, mint gondolta. Mire az utolsÃ³ mÃ©terekhez Ã©rt, leizzadt Ã©s szaporÃ¡n vette a levegÅ‘t. ViharfelhÅ‘ segÃ-tett neki a szikla mÃ¶gÃ© vonszolni a szerencsÃ©tlen Ã¡ldozatot.

- JÃ³l van, Vihar. Sosem vetkÅ‘ztettem mÃ©g pasit, de mindent el kell kezdeni egyszer. â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© nyÃºjtotta a bunkÃ³s botot, az pedig engedelmesen a szÃ¡jÃ¡ba vette.

- Ha felÃ©bredne, csak verd fejbe. â€“ Ã–sszedÃ¶rzsÃ¶lte a tenyerÃ©t Ã©s a pirosra fagyott ujjaira lehelt. Egy Ã©lmÃ©ny lesz ebben a hidegben ruhÃ¡t cserÃ©lni.

FÃ©l Ã³ra mÃºlva HajnalpÃ-r mÃ¡r teljes sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz szerelÃ©sben Ã¡llt ViharfelhÅ‘ elÅ‘tt. A szerencsÃ©tlen katonÃ¡t betakartÃ¡k a lÃ¡ny eskÃ¼vÅ‘i ruhÃ¡ival. Nem bÃ-rtÃ¡k belerÃ¡ngatni. A sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz ruha, bÃ¡r hosszra jÃ³ volt, szÃ©lessÃ©gre nem igazÃ¡n. Ã•gy a kÃ¶penyt, amit ErettÅ‘l kapott mÃ©g magÃ¡ra tekerte a ruha alatt. Meleg volt, de legalÃ¡bb kÃ©tszer akkorÃ¡nak nÃ©zhetett ki, mint valÃ³jÃ¡ban. A fejÃ©re hÃºzta a kapucnit Ã©s a kezÃ©be vette a fejszÃ©t. KÃ©szen Ã¡llt.

- Ã‰gyelj rÃ¡! â€“ Mutatott az eszmÃ©letlen katonÃ¡ra ViharfelhÅ‘ pedig bÃ³lintott. SzÃ¡jÃ¡ban a bottal leÃ¼lt a vÃ©rzÅ‘ arcÃº, betakart fÃ©rfi mellÃ© Ã©s halkan felmordult. HajnalpÃ-r bÃ³lintott, majd hÃ¡tat fordÃ-tva nekik megindult az Å‘rsÃ©g szokÃ¡sos Ã¶svÃ©nyÃ©n. MÃ¡r biztos feltÅ±nt a tÃ¶bbi katonÃ¡nak, hogy a

szokÃ¡sos Å‘rsÃ©g nem jelent meg. SzaporÃ¡bban vette a lÃ©pteit, mikÃ¶zben prÃ³bÃ¡lt egy hihetÅ‘ magyarÃ¡zatot talÃ¡lni a kÃ©sÃ©sÃ©re.

- HÃ©, te!

HajnalpÃ-r megdermedt a fÃ©rfihang hallatÃ¡ra. A szÃ-ve vadul lÃ¼ktetni kezdett, hirtelen tÃºlsÃ¡gosan meleg volt a ruhÃ¡ja. Egy medvefej kÃ¶penyes alak lÃ©pett mellÃ©, kezÃ©ben egy kÃ¶pÅ‘ csÅ‘vel. A lÃ¡ny a fÃ¶ldre szegezte a tekintetÃ©t Ã©s szinte elveszett a kapucnija Ã¡rnyÃ©kÃ¡ban.

- Hol voltÃ¡l? â€“ Faggatta Ã©s mellÃ© lÃ©pet. HajnalpÃ-r pÃ¡rszor megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t.

- Maga alÃ¡ temetett egy kisebb lavina. IdÃ¡ig tartott kievickÃ©lni alÃ³la. â€“ MegprÃ³bÃ¡lta olyan fÃ©rfiassÃ¡ tenni a hangjÃ¡t amennyire csak tudta. MÃ©gis, Ã©rezte, ahogy a fÃ©rfi gyanakodva vÃ©migmÃ©ri.

- MiÃ©rt ilyen a hangod, Donar?

Ã“, nagyszerÅ±, szÃ³val, Donarnak hÃ-vjÃ¡k! HajnalpÃ-r Ãºjra megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t.

â€“ MegfÃ¡ztam.

A fÃ©rfi Ãºjra vÃ©migmÃ©rte, majd megragadta a kÃ¶nyÃ¶kÃ©t.

â€“ Gyere, szÃ¼ksÃ©g lehet rÃ¡nk. â€“ NÃ©mÃ¡n lÃ©pdeltek egymÃ¡s mellett pÃ¡r percig, minden lÃ©pÃ©ssel egyre kÃ¶zelebb Ã©rve a hajÃ³khoz. _Meg kell kÃ©rdeznem, gyerÃ¼nk, menni fog!_

- Ã–mâ€¦ mi is tÃ¶rtÃ©nt azokkal az emberekkel, akiket elfogtunk azon a szigeten? â€“ A tekintettÃ©t mÃ©g mindig a fÃ¶ldre szegezte. Idegesen nyelt egyet. Ha lebukik, neki annyi.

â€“ Mi tÃ¶rtÃ©nt veled? TÃ¶nkre ment a memÃ³riÃ¡d? â€“ A fÃ©rfi nevetve belekÃ¶nyÃ¶kÃ¶lt a bordÃ¡i kÃ¶zÃ©. HajnalpÃ-r felnyÃ¶gÃ¶tt, hiÃ¡ba tompÃ-totta a vastag ruha az Ã¼tÃ©st. Komolyan, a fÃ©rfiak miÃ©rt Ã©lvezik ezt?

â€“ Valami olyasmi. â€“ Morogta halkan Ã©s erÅ‘sebben markolta a fejsze nyelÃ©t. _Ki kell szednem belÅ‘le, mielÅ‘tt a tÃ¡borhoz Ã©rÃ¼nk. _Ahogy lassan haladtak lefelÃ© egy lejtÅ‘n egy fÃ¡bÃ³l tÃ¡kolt mÃ³lÃ³szerÅ±sÃ©ghez Ã©rtek. A hatalmas hajÃ³k kÃ¶zÃ¶tt alig volt hely, olyan sok volt belÅ‘lÃ¼k. HajnalpÃ-r idegesen nyelt egyet. Ha sok ember veszi kÃ¶rÃ¼l, nagyobb az esÃ©lye, hogy lebukik. Hirtelen megtorpant Ã©s kirÃ¡ntotta a kÃ¶nyÃ¶kÃ©t a fÃ©rfi kezÃ©bÅ‘l. Az Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡.

- Neked meg mi bajod van? - SzÃ©ttÃ¡rta a karjait, majd lazÃ¡n visszaengedte maga mellÃ©. HajnalpÃ-r idegesen az ajkÃ¡ba harapott.

- MÃ©...mÃ©g el kell intÃ©znem valamit...de...de muszÃ¡j megtudnom mi tÃ¶rtÃ©nt velÃ¼k... a szigetlakÃ³kkal... A...Aaron kÃ©rte. - HajnalpÃ-r mindig is pocsÃ©k hazudozÃ³ volt. HÃ¡lÃ¡s volt az isteneknek, hogy a kapucni eltakarja az arca nagy rÃ©szÃ©t, Ã-gy a fÃ©rfi nem lÃ¡tta, ahogy elpirul. A fÃ©rfi gyanakodva vÃ©migmÃ©rte,

Ã©s Ã¶sszefonta a mellÃ©n a kezeit. Å• mÃ¡r a mÃ³lÃ³n Ã¡llt, mÃ-g a lÃ¡ny csizmÃ¡ja mÃ©g mindig a hÃ³ba sÃ¼ppedt.

- Ki az az Aaron? - Hangja mÃ¡r nem volt annyira barÃ¡tsÃ¡gos mint eddig, sokkal inkÃ¡bb gyanakvÃ³. _Thor szakÃ¡llÃ¡ra, le fogok bukni! _HajnalpÃ-r nyelt egyet. Vajon milyen gyorsan tud futni ez a pasas? ElÅ‘tte elÃ©rnÃ© ViharfelhÅ‘t? Valami azt sÃºgta neki, hogy a vÃ¡lasz a nem.

- Egy Ãºj tag. - _Ã“, anyÃ¡m, ugye ezt a szÃ³t szoktÃ¡k hasznÃ¡lni a fÃ©rfiak? Vagy nem? Odin segÃ-ts, mibe kerÃ¼ltem?_

- ElÃ©ggÃ©...elvarÃ¡zsolt, igen... Ã©s... megtetszett neki az egyik lÃ¡...nÅ‘cske a szigetiek kÃ¶zÃ¼l. - A tenyere izzadt, az arca Ã©gett. NÅ‘cske? Komolyan? LegszÃ-vesebben arcon Ã¼tÃ¶tte volna magÃ¡t.

- Ã‰s... nem emlÃ©kszik, hogy mi lett vele...a nÅ‘cskÃ©vel.

A fÃ©rfi pÃ¡r mÃ¡sodpercig nÃ©mÃ¡n mÃ©regette. HajnalpÃ-r igyekezett lenyugtatni a szÃ-vverÃ©sÃ©t Ã©s a lÃ©legzetÃ©t. Semmi szÃ¼ksÃ©g nem volt arra, hogy lÃ¡tszÃ³djon az idegessÃ©ge.

- Egy nÅ‘cske? - A fÃ©rfi hangja kÃ©rkedÅ‘ volt Ã©s kissÃ© gÃºnyos. Ãšgy Ã-zlelgette meg a szÃ³t, mintha csak egy poÃ©n csattanÃ³ja lenne. HajnalpÃ-r csak biccentett.

- Aki megtetszett ennek az Aaron tagnak. - Megint ugyanÃºgy mondta ki a lÃ¡ny Ã¡ltal hasznÃ¡lt szÃ³t, mint a "nÅ‘cskÃ©t". HajnalpÃ-r ismÃ©t bÃ³lintott. Legnagyobb meglepetÃ©sÃ©re a fÃ©rfi felnevetett Ã©s megvonta a vÃ¡llÃ¡t.

- Drago eladta az Ã¶sszeset Gunnar Erikson-nak. Csak azt ne mond, hogy a te Aaron tagod Å‘t sem ismeri. - A fÃ©rfi erre mÃ¡r a hasÃ¡t fogva nevetett. A biztonsÃ¡g kedvÃ©Ã©rt HajnalpÃ-r is eleresztett egy, remÃ©lhetÅ‘leg fÃ©rfias kacagÃ¡st.

A fÃ©rfi hirtelen abbahagyta nevetÃ©st Ã©s lassÃº lÃ©ptekkel megindult a lÃ¡ny felÃ©. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten hÃ¡trÃ¡lni kezdett, de a lÃ¡ba tÃºlsÃ¡gosan belesÃ¼ppedt a hÃ³ba, Ã-gy pÃ¡r pillanat alatt a fÃ¶ldÃ¶n talÃ¡lta magÃ¡t. MegprÃ³bÃ¡lt mindent elkÃ¶vetni, hogy az arca ne lÃ¡tszÃ³djon, ahogy a fÃ©rfi egyre kÃ¶zelebb Ã©rt hozzÃ¡. FÃ¶lÃ© hajolt, Ã¡radt a kisugÃ¡rzÃ¡sÃ¡bÃ³l a gÃºny Ã©s a gyÅ‘zelem. _RÃ¡jÃ¶tt! _A lÃ¡ny ereiben megfagyott a vÃ©r. VÃ©ge, ennyi volt.

- De vajon a mindig felszegett Ã¡llÃº Doran most miÃ©rt csak a csizmÃ¡ja orrÃ¡t bÃ¡mulja? - HajnalpÃ-r halÃ¡l sÃ¡padttÃ¡ vÃ¡lva Ã©rezte ahogy a fÃ©rfi keze megragadja a kapucnijÃ¡t.

- MiÃ©rt nem nÃ©z rÃ¡ a legjobb barÃ¡tjÃ¡ra, hogyha az hozzÃ¡ beszÃ©l?

A lÃ¡ny lehunyta a szemÃ©t vÃ¡rva, hogy lerÃ¡ntsÃ¡k rÃ³la a leplet. Minden bizonnyal elviszik Dragohoz, aki szintÃ©n oda adja ennek a Gunnar Erikson-nak. Abban remÃ©nykedni sem mert, hogy visszaadja Eretnek. Ã‰rezte, ahogy a kapucni megindul a fejÃ©rÅ‘l...

- Ez meg mi? - A fÃ©rfi elengedte a kapucnijÃ¡t Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. KÃ¼rtÃ¶k harsogtak, emberek kiÃ¡ltoztak, sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttek.

- BEHATOLÃ“K! - KiÃ¡ltott valaki a tÃ¡volbÃ³l.

A fÃ©rfi hirtelen megragadta a kezÃ©t Ã©s felrÃ¡ntotta a fÃ¶ldrÅ‘l. A lendÃ¼lettÅ‘l a kapucnija kÃ¶nnyedÃ©n a vÃ¡llaira zuhant felfedve az arcÃ¡t. A fÃ©rfi olyan kÃ¶zel hÃºzta magÃ¡hoz, hogy az arcuk szinte Ã¶sszeÃ©rt.

- Ezt a csevejt majd kÃ©sÅ‘bb folytatjuk... HajnalpÃ-r, Eret fia Eretnek kis jÃ¡tÃ©kszere. - A fÃ©rfi halkan kuncogott a lÃ¡nynak pedig a kÃ©tszeresÃ©re nÅ‘ttek a szemei. _EmlÃ©kszik rÃ¡m?_

- Most viszont...irÃ¡ny a fÅ‘hajÃ³. NÃ©zzÃ¼k meg azokat a behatolÃ³kat. - Mondta Ã©s visszahÃºzta HajnalpÃ-r fejÃ©re a kapucnit.

0

A fÃ©rfi, kÃ©sÅ‘bbi ordÃ-tozÃ¡sokbÃ³l kiderÃ¼lt, hogy Assar, egÃ©szen a fÅ‘hajÃ³ig vonszolta HajnalpÃ-rt, ott pedig megÃ¡llÃ-totta egy sÃ¡rkÃ¡nycsapda mellett. TÃ¶kÃ©letes rÃ¡lÃ¡tÃ¡s volt Dragora Ã©s a hajÃ³ fedÃ©lzetÃ©re. Drago... HajnalpÃ-rnek Ã¶kÃ¶lbe szorult a keze a fÃ©rfi lÃ¡ttÃ¡n. LegszÃ-vesebben odament volna, hogy visszaadja neki, amit Å‘ tett vele a szigetÃ©n. De Assar megragadta a karjÃ¡t Ã©s egy kicsit megrÃ¡zta.

- Maradj itt, amÃ-g vissza nem jÃ¶vÃ¶k. KÃ¼lÃ¶nben megtalÃ¡llak Ã©s olyat teszek veled amit nagyon, de nagyon nem akarsz. - A mondat utolsÃ³ rÃ©szÃ©t mÃ¡r a fÃ¼lÃ©be suttogta. HajnalpÃ-r undorodva elhÃºzta a szÃ¡jÃ¡t, ahogy a fÃ©rfi szÅ‘ke kecskeszakÃ¡lla vÃ©gigsimÃ-totta az Ã¡llÃ¡t. Assar halkan kuncogott ahogy elengedte Ã©s eltÅ±nt a csapdÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. HajnalpÃ-r nem volt ostoba. Nem fog tudni meglÃ©pni Ãºgy innen, hogy Assar ne vennÃ© Ã©szre. El kell valamivel terelni a fÃ©rfi gondolatait. TalÃ¡n, ha meghozzÃ¡k a betolakodÃ³kat akkor...

- Drago!

HajnalpÃ-r megdermedt. Ez a hang... de az nem lehet... vagy mÃ©gis? ElÅ‘rÃ©bb lÃ©pet, hogy jobban lÃ¡ssa az Ã©rkezÅ‘ket. Ã‰s ott volt. Eret, teljes Ã©letnagysÃ¡gban. A lÃ¡ny szÃ-vÃ©t egyszerre Ã¶ntÃ¶tt el a megkÃ¶nnyebbÃ¼lÃ©s Ã©s a pÃ¡nik. Semmire sem vÃ¡gyott abban a pillanatban jobban, mint arra, hogy most odafuthasson Erethez Ã©s Ã¡tÃ¶lelhesse. Szerette volna, ha Ã¡tÃ¶leli Ã©s egy puszit nyom a feje tetejÃ©re. Ha visszamennÃ©nek a hajÃ³jÃ¡n lÃ©vÅ‘ kabinba, ahol csak Å‘k ketten voltak, elszigetelve a vilÃ¡g Ã¼gyes bajos dolgai elÅ‘l. Annyira akarta, hogy az mÃ¡r fizikai fÃ¡jdalmat okozott... de nem tehette. Azzal nem csak Ã¶nmagÃ¡t, de Eretet is veszÃ©lybe sodornÃ¡. EzÃ©rt csak Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t Ã©s tovÃ¡bb figyelte a fÃ©rfit.

Drago mogorvÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz felÃ© fordult. HajnalpÃ-r ekkor vette Ã©szre, hogy Eret nem egyedÃ¼l jÃ¶tt. Ã–t, megkÃ¶tÃ¶zÃ¶tt szemÃ©ly lÃ©pdelt mÃ¶gÃ¶tte, kettÅ‘ nÅ‘ Ã©s hÃ¡rom fÃ©rfi. MellettÃ¼k kÃ©t pÃ¡ncÃ©lba Ã¶ltÃ¶zÃ¶tt sÃ¡rkÃ¡ny egy szekÃ©rnyi sÃ¡rkÃ¡nyt hÃºzott Drago felÃ©. Mind a kettÅ‘ fÃ©lve meghajolt ahogy a parancsolÃ³juk ellÃ©pdelt mellettÃ¼k.

- Mint lÃ¡thatod meghoztam a szÃ¡llÃ-tmÃ¡nyt. Pont idÅ‘ben. - Eret a sÃ¡rkÃ¡nyokra mutatott, mikÃ¶zben elhessegette a katonÃ¡t, aki kÃ©t

kardot szegezett felÃ©. Az egyik sÃ¡rkÃ¡ny a szekÃ©rrÅ‘l hirtelen kiszabadÃ-totta a fejÃ©t Ã©s az egyik medvefej kÃ¶penyes alakra tÃ¡madt.

- HagyjÃ¡tok! - SzÃ³lt rÃ¡juk Drago, Ã©s mosolyogva a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© lÃ©pdelt. Az elhajtotta maga mellÅ‘l a katonÃ¡kat, majd dÃ¼hÃ¶sen a fÃ©lkarÃº fÃ©rfira meredt. Hirtelen egy hatalmas tÅ±zcsÃ³vÃ¡t lehelt rÃ¡ Drago viszont maga elÃ© rÃ¡ntotta a kÃ¶penyÃ©t Ã©s Ãºgy lÃ©pdelt tovÃ¡bb a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©. Mintha a tÅ±z ott sem lenne. HajnalpÃ-r szemei tÃ¡gra nyÃ-ltak Ã©s lÃ©legzet visszafojtva nÃ©zte a jelenetet, ahogy Eret Ã©s az Ã¶t megkÃ¶tÃ¶zÃ¶tt szemÃ©ly is. Ahogy a sÃ¡rkÃ¡nynak elfogyott a tÃ¼ze Eret erÅ‘ltetetten nevetve a mellÃ©hez nyÃºlt. _A sebe_. ElmesÃ©lte HajnalpÃ-rnek egyik Ã©jszaka a kabin falÃ¡nak dÅ‘lve, hogy hogyan szerezte DragotÃ³l, mikor Ã¼res kÃ©zzel jelent meg elÅ‘tte.

A lÃ¡ny idegesen nyelt egyet. Assar egy kissÃ© oldalt Ã¡llt a sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ¶gÃ¶tt, mikÃ¶zben meredten bÃ¡multa Dragot. _El tudnÃ©k szÃ¶kni... el kell tÅ±nnÃ¶m innen!_ De a lÃ¡bai nem mozdultak. A szÃ-ve nehÃ©zzÃ© vÃ¡lt, ahogy belegondolt, hogy elhagyja Eretet... megint. Csak most Ã¶nszÃ¡ntÃ¡bÃ³l. MegvÃ¡rhatta volna, mÃ-g vÃ©gez itt Ã©s kÃ¶vethetnÃ©. Ã‰s mikor elÃ©g tÃ¡vol kerÃ¼lt a hajÃ³ktÃ³l, akkor hirtelen megjelenne Ã©s Ãºjra egyÃ¼tt lehetnÃ©nek. De ez kÃ©ptelensÃ©gnek tÅ±nt. Ahogy Eret vÃ©gez, Assar is felszabadulna, Ã©s rÃ¶gtÃ¶n elkapnÃ¡. Hacsak el nem felejti Å‘t addigra. De erre mÃ©gis mennyi esÃ©ly volt? Hisz a nevÃ©t is tudta mÃ©g egy hÃ©t utÃ¡n. Most viszont nem figyelt rÃ¡.

Eret mondott valamit, amit a lÃ¡ny nem Ã©rtett, mire az Ã¶t megkÃ¶tÃ¶zÃ¶tt szemÃ©ly kÃ¶zÃ¼l egy szÅ‘ke lÃ¡ny dÃ¼hÃ¶sen rÃ¡Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt a fÃ©rfira. A szavai nem jutottak el HajnalpÃ-r tudatÃ¡ig. Idegesen megnyalta az ajkait. _Ã“, az istenekre! _Meg kell tennie. Nincs tÃ¶bb esÃ©lye. ViharfelhÅ‘ vÃ¡rja. A csalÃ¡dja vÃ¡rja. Meg volt az informÃ¡ciÃ³ amire szÃ¼ksÃ©ge volt. Ha megtalÃ¡lta a szeretteit megtalÃ¡lhatja utÃ¡na Eretet is. Meg fogja Ã©rteni a dÃ¶ntÃ©sÃ©t.

Ã‰rezte, ahogy a szemÃ©t csÃ-pni kezdik a kÃ¶nnyek, mikor mÃ©g egyszer rÃ¡nÃ©zett Eretre. Dragonak magyarÃ¡zott valamit. HajnalpÃ-r Ã³vatosan tett egy lÃ©pÃ©st hÃ¡tra le nem vÃ©ve a szemÃ©t arrÃ³l a fÃ©rfirÃ³l akit szeretett Ã©s szeret azÃ³ta is. A szÃ-vÃ©n mintha tÃ¶bb szÃ¡z vad sÃ¡rkÃ¡ny acsarkodott volna Ã©s minden egyes lÃ©pÃ©sÃ©nÃ©l kitÃ©pettek volna belÅ‘le egy darabot. A kÃ¶nnyei kibuggyantak a szemÃ©bÅ‘l.

- Annyira sajnÃ¡lom. - Suttogta elfojtott hangon, ahogy utoljÃ¡ra rÃ¡nÃ©zett Eretre majd megfordult Ã©s futÃ¡snak eredt. _Ne fordulj meg! _FutÃ¡s kÃ¶zben letÃ¶rÃ¶lte a kÃ©zfejÃ©vel a kÃ¶nnyeit, de rÃ¶gtÃ¶n Ãºjak jelentek meg. Szinte nem is nÃ©zte merre fut, prÃ³bÃ¡lt kitalÃ¡lni a hajÃ³k labirintusÃ¡bÃ³l. A nagy csatabÃ¡rkÃ¡k egy-egy pallÃ³val voltak Ã¶sszekÃ¶tve, hogy Ã¡tlehessen jÃ¡rni. HajnalpÃ-r hallotta, ahogy tÃ¶bben utÃ¡na kiÃ¡ltanak, de nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt velÃ¼k. _Ne fordulj meg!_ MegprÃ³bÃ¡lt mÃ¡sra koncentrÃ¡lni Eret helyett, de a fÃ©rfi arca Ãºgy tÃ¶ltÃ¶tte ki a gondolatai egÃ©szÃ©t, mint egy megkelt tÃ©szta a tÃºl kicsi edÃ©nyt. A kÃ¶nnyei miatt homÃ¡lyosan lÃ¡tott. Tudta, hogy a katonÃ¡k kÃ©rdÅ‘nÃ©znek rÃ¡, egy fejszÃ©vel szaladgÃ¡lÃ³ fÃ©rfira. LegalÃ¡bbis remÃ©lte, hogy annak lÃ¡tjÃ¡k. Ã‰rezte, ahogy valakibe belerohan, Ã©s az hangosan kÃ¡romkodik, de nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele. Ã‰jra megtÃ¶rÃ¶lte a szemeit a kÃ¶nnyektÅ‘l Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. MÃ¡r csak egy hajÃ³ Ã©s a

parton lesz. SzaporÃ¡bbra vette a lÃ©pteit.

Ahogy lelÃ©pett a mÃ³lÃ³rÃ³l, megkÃ¶nnyebbÃ¼lt. MÃ¡r csak pÃ¡r mÃ©ter Ã©s ott van ViharnÃ¡l Ã©s eltÅ±nnek innen. NehÃ©zkesen futotta mÃ©ly hÃ³ban, szaporÃ¡n kapkodta a levegÅ‘t. A szikla, ami mÃ¶gÃ¶tt az eszmÃ©letlen katona Ã©s Vihar bÃºjt meg, egyre kÃ¶zelebb kerÃ¼lt hozzÃ¡.

Hirtelen valami nehÃ©z rÃ¡esett Ã©s arccal elÅ‘re a hÃ³ba zuhant. Ã‰rezte, ahogy egy erÅ‘s kÃ©z, megragadja a csuklÃ³jÃ¡t Ã©s hÃ¡tracsavarja. A lÃ¡ny fÃ¡jdalmasan felszisszent. _MiÃ©rt mindig a csuklÃ³m?! _DÃ¼hÃ¶sen kikÃ¶pte a szÃ¡jÃ¡ba tÃ¶mÅ‘dÃ¶tt havat Ã©s Ã¡tnÃ©zett a vÃ¡lla felett. Assar vicsorgÃ³ arca nÃ©zett rÃ¡ vissza.

Megmondtam, hogy elkaplak. - A hÃ¡tÃ¡n Ã¼lt, a kezÃ©t, mÃ©g mindig hÃ¡trafeszÃtette. HajnalpÃ-r megprÃ³bÃ¡lt Ã¡tfordulni, vagy kiszabadulnia fÃ©rfi alÃ³l, de az erÅ‘sebb volt nÃ¡la. A fÃ©rfi felnevetett Ã©s a fÃ¼lÃ©hez hajolt.

â€“ Ha mozogsz, rosszabb lesz.

HajnalpÃ-r gyomra a torkÃ¡ba szaladt a fÃ©rfi leheletÃ©tÅ‘l. Nyelt egy nagyot, hogy a kellemetlen Ã©rzÃ©s eltÅ±njÃ¶n. Volt egy terve. Nem a legbiztosabb, de legalÃ¡bb terv. Ã‰rezte, ahogy a fÃ©rfi lassan felÃ¡ll rÃ³la, de mÃ©g mindig lefelÃ© nyomja a hÃ³ba. HajnalpÃ-r mÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s elordÃ-totta magÃ¡t.

- VIHAR! - Assar dÃ¼hÃ¶sen belenyomta a fejÃ©t a hÃ³ba. A lÃ¡ny a hÃ³ alatt nem kapott levegÅ‘t, rÃ¡adÃ¡sul a hideg kÃ©skÃ©nt vÃ¡gott bele az arcÃ¡ba.

- Mit Ã¼vÃ¶ltÃ¶zÃ¶l itt, â€žnÅ‘cske"!? - De alig kimondta a mondatott HajnalpÃ-r kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡ra egy ismerÅ‘s Ã¼vÃ¶ltÃ©s vÃ¡laszolt. Assar kÃ©rdÅ‘n kÃ¶rbenÃ©zett, elengedte a lÃ¡ny fejÃ©t. HajnalpÃ-r megrÃ¡zta a fejÃ©t, hogy lejÃ¶jjÃ¶n rÃ³la a hÃ³, majd a szikla felÃ© nÃ©zett. A hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny hirtelen kirÃ¶ppent mÃ¶gÃ¼le. PÃ¡r mÃ©terrel a fÃ¶ld felett lebegve kÃ¶rbenÃ©zett. Ahogy Ã©szrevette a csapdÃ¡ba esett lÃ¡ny dÃ¼hÃ¶sen felordÃ-tott Ã©s odarÃ¶ppent hozzÃ¡juk. Assar dÃ¶bbenten leugrott HajnalpÃ-rrÅ‘l, mire az gyorsan felpattant Ã©s odafutott Viharhoz. A sÃ¡rkÃ¡ny fenyegetÅ‘en a kÃ¼lsÅ‘ szÃ¡rnyÃ¡ra tÃ¡maszkodott, Ã-gy a feje egy vonalba kerÃ¼lt AssarÃ©val.

- Te is...kÃ¶zÃ©jÃ¼k tartozol? - Assar lassan a kardjÃ¡Ã©rt nyÃºlt, de Vihar megelÅ‘zte. Egy dÃ¼hÃ¶s morgÃ¡ssal elÅ‘reugrott Ã©s maga alÃ¡ temette a fÃ©rfit. Karmaival a fÃ¶ldre szegezte Assart, aki rÃ©mÃ¼lten prÃ³bÃ¡lt kiszabadulni, hasztalan. HajnalpÃ-r vÃ©gigsimÃ-tva a stormcutter szÃ¡rnyÃ¡t a fÃ©rfira nÃ©zett.

- Nem. Ã‰n a szeretteimhez tartozom. A csalÃ¡domhoz tartozom. Erethez tartozom. Most pedig, mi szÃ©pen elmegyÃ¼nk, te pedig nem teszel ellenne semmit. KÃ¼lÃ¶nben gyors vÃ©get Ã©r az Ã©leted. - Mondta Ã©s megsimogatta Vihar hasÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny most mÃ¡r egÃ©szen kÃ¶zel hajolt Assarhoz aki kapkodva vÃ©ve a levegÅ‘t prÃ³bÃ¡lt elmozdulni a fenyegetÅ‘ fogaktÃ³l.

- MenjÃ¼nk, Vihar. - HajnalpÃ-r hÃ¡tat fordÃ-tott a fÃ©rfinak Ã©s megindult arra, amerre jÃ¶ttek. Vihar mÃ©g egyszer rÃ¡mordult a fÃ©rfira, majd a lÃ¡ny utÃ¡n eredt. HajnalpÃ-r hallotta, ahogy Assar

nehÃ©zkesen felÃ¡ll.

- MÃ¡rpedig te innen nem mÃ©sz sehova. - Morogta Ã©s kirÃ¡ntva a kardjÃ¡t HajnalpÃ-rÃ©k felÃ© hajÃ-totta. A lÃ¡ny reflexszerÅ±en lebukott, kikerÃ¼lve Ã-gy a kardot, de Assar addigra mÃ¡r dÃ¼hÃ¶sen rohant felÃ©jÃ¼k. Vihar felordÃ-tott Ã©s kitÃ¡rva a szÃ¡rnyait, felrepÃ¼lt. Karmaival megragadta HajnalpÃ-r vÃ¡llait, pont Ãºgy, mint mikor ErettÅ‘l vitte el. Assar felugrott, mire a lÃ¡ny Ã¶sszÃ©bb hÃºzta a lÃ¡bait. A fÃ©rfi dÃ¼hÃ¶sen zuhant vissza a fÃ¶ldre, Ã¼res kÃ©zzel, mikÃ¶zben Å‘k egyre tÃ¡volabb kerÃ¼ltek tÅ‘le, a hegy alatti barlangtÃ³l, Ã©s a flottÃ¡tÃ³l.

Nem futhatsz el Drago elÅ‘l! Minden sÃ¡rkÃ¡ny a birtokÃ¡ba kerÃ¼l majd!

HajanlpÃ-r Ã¡tpillantott a vÃ¡lla felett. Assar egyre kisebb Ã©s kisebb lett, mÃ-g vÃ©gÃ¼l teljesen eltÅ±nt a szeme elÅ‘tt. A fejszÃ©t mÃ©g mindig a kezÃ©ben szorongatta. Ki tudja, nagy valÃ³szÃ-nÅ±sÃ©ggel mÃ©g szÃ¼ksÃ©ge lehet rÃ¡. Az ott maradt ruhÃ¡it nem sajnÃ¡lta. Sokkal vastagabbat Ã¡s melegebbet szerzett helyettÃ¼k. RÃ¡adÃ¡sul vele volt Eret kÃ¶penye, Ã©s csak az szÃ¡mÃ-tott. Eret... a lÃ¡nynak ismÃ©t Ã¶sszeszorult a szÃ-ve. Vihar mintha megÃ©rezte volna a szomorÃºsÃ¡gÃ¡t. Hirtelen megbillentette HajnalpÃ-rt Ã©s felhajÃ-totta a levegÅ‘be. A lÃ¡nynak sikoltani sem volt ideje, mert Vihar alÃ¡ repÃ¼lt Ã©s Ã-gy az Ã¡llat nyakÃ¡n landolt. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten Ã¶lelte Ã¡t a lÃ¡baival Ã©s a kezeivel a sÃ¡rkÃ¡ny vastag nyakÃ¡t. FejÃ©t nekinyomta Ã©s szaporÃ¡n vette a levegÅ‘t.

- Odin szakÃ¡llÃ¡ra! - Ã œvÃ¶ltÃ¶tte, mikÃ¶zben megprÃ³bÃ¡lta lenyugtatni a szÃ-vverÃ©sÃ©t. ViharfelhÅ‘ kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã-gy csak siklottak a levegÅ‘ben. Ã“vatosan felegyenesedett, kezeit mÃ©g mindig a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡n tartotta. A lÃ¡baival Ãºgy Ã¶lelte a nyakÃ¡t, mintha az Ã©lete mÃºlna rajta. â€žMintha" nÃ©lkÃ¼l. Lassan kÃ¶rbenÃ©zett. Az Ã©g kÃ©k volt, egyetlen felhÅ‘ sem tarkÃ-totta. Alattuk a tenger lÃ¡gyan hullÃ¡mzott. A menetszÃ©l a vÃ¡llaira lÃ¶kte HajnalpÃ-r kapucnijÃ¡t, a haja kiszabadult alÃ³la. MÃ©lyet lÃ©legzett Ã©s elmosolyodott. Fantasztikus Ã©rzÃ©s volt. Vihar rÃ¡fordÃ-totta a tekintetÃ©t Ã©s biztatÃ³an dorombolt. A lÃ¡ny megsimÃ-totta a nyakÃ¡t. Hihetetlennek tÅ±nt, de biztonsÃ¡gban Ã©rezte magÃ¡t. BiztonsÃ¡gban, egy sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n repÃ¼lve a tenger felett. Abszurdnak tÅ±nt, de az Ã©rzelmeknek nem lehet parancsolni.

- KeressÃ¼k meg ezt a Gunnar Erikson-t, Vihar.

Vihar helyeslÅ‘en felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s gyorsabbra vette a tempÃ³t. TalÃ¡lniuk kell egy kikÃ¶tÅ‘t.

9. Mindnekit elvesztve

HajnalpÃ-r combjai gÃ¶rcsÃ¶ltek, ujjai vÃ¶rÃ¶sek voltak a hidegtÅ‘l. Arca mintha megfagyott volna. A repÃ¼lÃ©s valÃ³ban csodÃ¡latos dolog volt, olyan, amit nem lehet szavakkal kifejezni. De az elÃ©ggÃ© hÃ¡trÃ¡ny, hogy az ember megfagy kÃ¶zben. ViharfelhÅ‘ egyÃ¼ttÃ©rzÅ‘en felÃ© fordÃ-totta a tekintettÃ©t, a lÃ¡ny pedig az arcÃ¡ra erÅ‘ltetett egy halvÃ¡ny mosolyt. Ember feletti feladat volt. TÃ¶bb, mint egy Ã³rÃ¡ja repÃ¼ltek, de csak az Ã³ceÃ¡nt lÃ¡ttÃ¡k. Sehol egy sziget, kikÃ¶tÅ‘ pedig mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l sem. HajnalpÃ-r lepillantott a tengerre. VÃ©gtelen feketesÃ©g, nÃ©hol egy- egy jÃ©gtÃ¡blÃ¡val dÃ-szÃ-tve. Ha nagyon figyelt az ember akkor lÃ¡thatott pÃ¡r,

pillanatokra kiemelkedÅ‘ uszonyt. _Biztos vÃ-zi sÃ¡rkÃ¡nyok.
_

Hirtelen megakadt a szeme egy kis, oda nem illÅ‘ ponton.

- Vihar! HajÃ³! - Izgatottan elÅ‘rehajolt, de rÃ¶gtÃ¶n vissza is mÃ¡szott az eredeti testhelyzetÃ©be, mikor Ã©rezte, hogy megbillen. Nem volt tÃ©riszonyos, de azÃ©rt nem szeretett volna leesni. Vihar felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s kÃ©rdÅ‘n rÃ¡nÃ©zett.

- Tudom. De meg kell prÃ³bÃ¡lnunk. - GyengÃ©den megveregette a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t, mire az megrÃ¡zta a fejÃ©t. MÃ©g mindig nem tÃ¡mogatta az Ã¶tletet.

- Ne makacskodj! GyerÃ¼nk!

ViharfelhÅ‘ felmordult de engedelmesen lebukott a hajÃ³ felÃ©. HajnalpÃ-r kÃ©tsÃ©gbeesve simult rÃ¡ a nyakÃ¡ra. A sima siklÃ¡shoz mÃ¡r egÃ©szen hozzÃ¡szokott, de a zuhanÃ³repÃ¼lÃ©s mÃ©g magasiskola volt neki. PÃ¡r pillanat mÃºlva azonban Vihar kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã©s a hajÃ³tÃ³l pÃ¡r mÃ©terre lefÃ©kezett. A hajÃ³ egy halÃ¡sz hajÃ³ volt, kÃ©t fÃ©rfival a fedÃ©lzeten. Amint meglÃ¡ttÃ¡k Å‘ket kardot rÃ¡ntottak Ã©s kÃ©rdÅ‘n vÃ©gigmÃ©rtÃ©k a pÃ¡rost.

- Nem Ã¡rtÃ³ szÃ¡ndÃ©kkal jÃ¶ttÃ¼nk. - HajnalpÃ-r megadÃ³an felemelte mindkÃ©t kezÃ©t.

- Csak pÃ¡r kÃ©rdÃ©sem lenne.

Erre a kÃ©t fÃ©rfi Ã¶sszenÃ©zett Ã©s leengedtÃ©k maguk mellÃ© a fegyvereket. Az egyik alacsony volt Ã©s dagi, barna, bozontos szakÃ¡llal. A jobb keze hiÃ¡nyzott, zÃ¶ld felsÅ‘ Ã©s vÃ¶rÃ¶s nadrÃ¡g volt rajta. A mÃ¡sik egy magas, a mÃ¡sikhoz kÃ©pest vÃ©kony fÃ©rfi volt. HosszÃº, szÅ‘ke szakÃ¡llÃ¡t nÃ©gy copfba fogta, kettÅ‘ hosszÃºba Ã©s kettÅ‘ rÃ¶videbbe. Olyan hosszÃº volt, hogy a fÃ©rfi tÃ©rdÃ©ig Ã©rt a vÃ©gÃ¼k. Neki is hiÃ¡nyzott a jobb keze Ã©s...egy vÃ¶dÃ¶r volt a fejÃ©n. Mind a ketten vÃ©gigmÃ©rtÃ©k a repÃ¼lÅ‘ pÃ¡rost tetÅ‘tÅ‘l talpig, majd ismÃ©t Ã¶sszenÃ©ztek. Az alacsonyabb elÅ‘re lÃ©pett.

- Mit tehetÃ¼nk Ã¶nÃ©rt, ifjÃº hÃ¶lgy?

ViharfelhÅ‘ halkan felmordult. HajnalpÃ-r nyugtatÃ³an megveregette a nyakÃ¡t, majd kihÃºzta magÃ¡t. MinÃ©l hatÃ¡rozottabbnak lÃ¡tszik, annÃ¡l tÃ¶bb esÃ©ly van arra, hogy komolyan veszik.

- Gunnar Erikson-t keresem. TudjÃ¡k esetleg hol talÃ¡lom?

A nÃ©v hallatÃ¡n a kÃ©t fÃ©rfi ismÃ©t Ã¶sszenÃ©zett de ezÃºttal mÃ¡r gyanakodva nÃ©ztek vissza rÃ¡.

- Mi dolga van egy ifjÃº hÃ¶lgynek egy rabszolga-kereskedÅ‘vel?

HajnalpÃ-r mÃ©lyen az alacsony fÃ©rfi szemÃ©be nÃ©zett. Arca komoly volt, Ãºgy Ã©rezte magÃ¡t, mint az apja, mikor meggyÅ‘zte a tanÃ¡csot a sajÃ¡t maga vÃ©lemÃ©nyÃ©rÅ‘l. Magabiztos volt, erÅ‘s, Ã©s mindenre kÃ©pes.

- NÃ¡la van a csalÃ¡dom.

Erre a kÃ©t halÃ¡sznak megenyhÃ¼lt a tekintette, de egyben szomorÃºvÃ¡ vÃ¡lt. _Jaj, ne, csak nem...?_

- SajnÃ¡lom, ifjÃº hÃ¶lgy. Az utolsÃ³ informÃ¡ciÃ³nk GunnarrÃ³l, hogy elsÃ¼llyedt a hajÃ³ja. Csak a hajÃ³ roncsait talÃ¡ltÃ¡k meg.

HajnalpÃ-r dÃ¶bbenettÅ‘l levegÅ‘t sem kapott. A szÃ¼lei..meghaltak? Az nem lehet! A fÃ©rfiak szomorÃºan rÃ¡mosolyogtak.

- RÃ©szvÃ©tÃ¼nk.

HajnalpÃ-r bÃ³lintott, Ã©s nyelt egyet. Ã“vatosan megveregette Vihar nyakÃ¡t jelezve, hogy indulhatnak. A sÃ¡rkÃ¡ny elÃ©gedetten felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. HajnalpÃ-r rÃ¡pillantott a kÃ©t halÃ¡szra.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

- IgazÃ¡n nincs mit. - KiÃ¡ltottÃ¡k utÃ¡na. A lÃ¡ny mÃ©g hallotta, ahogy a magasabb hozzÃ¡teszi:

- Mit kÃ¶szÃ¶nt?

ViharfelhÅ‘ felemelkedett, egÃ©szen a felhÅ‘k fÃ¶lÃ©. A Nap magasan jÃ¡rt, talÃ¡n mÃ¡r dÃ©l is elmÃºlt. HajnalpÃ-r maga elÃ© bÃ¡mult prÃ³bÃ¡lta felfogni amit megtudott. ElsÃ¼llyedt... a hajÃ³ elsÃ¼llyedt... de talÃ¡n a szÃ¼lei nem is voltak rajta. TalÃ¡n sikerÃ¼lt megszÃ¶kniÃ¼k. TalÃ¡n visszamentek a szigetÃ¼kre. TalÃ¡n mÃ¡r ott vÃ¡rjÃ¡k. TalÃ¡n...

HajnalpÃ-r hirtelen Ã©rezte, hogy nem bÃ-rja tovÃ¡bb. Az ajkai remegni kezdtek, a lÃ¡tÃ¡sa homÃ¡lyossÃ¡ vÃ¡lt. Olyan sokÃ¡ig remÃ©nykedett, a remÃ©ny pedig egyre nehezebbÃ© vÃ¡lt a vÃ¡llÃ¡n. Ã‰s most maga alÃ¡ temette. Nem volt tÃ¶bb â€žtalÃ¡n". A szÃ¼lei meghaltak. Elnyelte Å‘ket a tenger. RÃ¡borult Vihar nyakÃ¡ra Ã©s hagyta, hogy folyjanak a kÃ¶nnyei. _Az Ã©n hibÃ¡m! Csakis az enyÃ©m._ Ã‰rezte a bÅ‘rÃ©n keresztÃ¼l, hogy Vihar vigasztalÃ³an dorombol. HajnalpÃ-r monoton mÃ³don simogatni kezdte az Ã¡llat nyakÃ¡t. Mintha kitÃ©ptek volna szÃ-vÃ©bÅ‘l egy jÃ³ nagy darabot. MagÃ¡ba rÃ¡ntotta a fÃ¡jdalom sÃ¶tÃ©tsÃ©ge, Ã©s nem kapott benne levegÅ‘t. Olyan sokÃ¡ig kÃ¼zdÃ¶tt, futott, hogy kijusson a sÃ¶tÃ©t folyosÃ³rÃ³l, aminek a vÃ©gÃ©ben ott vÃ¡rt rÃ¡ a csalÃ¡dja. De most Ãºgy Ã©rezte, hogy megfordult a kocka Ã©s egyre csak halad Ã©s halad a vÃ©gtelen sÃ¶tÃ©tsÃ©g felÃ©. A folyosÃ³ megfordult. Soha tÃ¶bbÃ©. Soha tÃ¶bbÃ© nem lÃ¡thatja Å‘ket. Nem fogja Ã¡tÃ¶lelni Å‘ket. Az apja nem fogja becÃ©zgetni. Az anya nem fog rÃ¡pirÃ-tani, mikor szÃ©jjel hagyja a vesszÅ‘it. Nem fognak kÃ¶zÃ¶sen enni a hÃ¡zukban, Ã©s nem fognak viccelÅ‘dni egymÃ¡ssal. Nem fogja azt mondani, hogy â€žde anya!" mikor Å‘ a szerelemrÅ‘l Ã©s az ifjÃºkori problÃ©mÃ¡krÃ³l beszÃ©l. Nem fog az apja mellett Ã¼lni a TanÃ¡csban aki minden Ã¶tÃ¶dik percben rÃ¡nÃ©zz, hogy elaludt-e. Nem fognak nyaranta kimenni a kertbe Ã©s leÃ¼lve egy pokrÃ³cra a csillagokat nÃ©zni. Soha tÃ¶bbÃ©.

Nem tudta meddig sÃ-rt. A kÃ¶nnyek lassan elapadtak. Az arcbÅ‘re ragacsos volt, a szÃ-ve pedig Ãºgy fÃ¡jt, hogy legszÃ-vesebben kitÃ©pte volna a mellkasÃ¡bÃ³l. Vihar kedvesen hÃ¡trafordult hozzÃ¡ Ã©s rÃ¡villantott egy sÃ¡rkÃ¡ny mosolyt. HajnalpÃ-r halkan felnevetett.

- KÃ¶sz, kislÃ¡ny. De ez most nem segÃ-t. - SÃ³hajtott. PÃ¡r percig csak nÃ©mÃ¡n siklottak a levegÅ‘ben. HajnalpÃ-r mÃ©lyen a gondolataiba mÃ©lyedt, ahol a bÃ¡nat keserÅ± Ã¶lelÃ©se vÃ¡rta, Vihar pedig hagyta gyÃ¡szolni. Ilyenkor csak ennyit tehet egy sÃ¡rkÃ¡ny. TalÃ¡n egy Ã³ra is letelhetett Ã-gy, mikor a lÃ¡ny hirtelen megszÃ³lalt.

- VigyÃ©l az erÅ‘dhÃ¶z... - Olyan halkan mondta, hogy mÃ©g Vihar sem Ã©rtette. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l felÃ© fordÃ-totta a fejÃ©t. HajnalpÃ-r a szemeiben nÃ©zett.

- VigyÃ©l az erÅ‘dhÃ¶z! - Mondta ismÃ©t, Ã©rthetÅ‘bben. Vihar aggÃ³dva felnyÃ¶gÃ¶tt. HajnalpÃ-r lehajtotta a fejÃ©t.

- Eret erÅ‘djÃ©be. Ne DragoÃ©ba. - A lÃ¡ny megsimogatta a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t Ã©s Ãºjra rÃ¡hajolt. Ã•tÃ¶lelte, Ã©s lehunyta a szemÃ©t. Vihar megÃ©rtÅ‘en dorombolt, majd Ã³vatosan balra fordult Ã©s fel is gyorsult kissÃ©. HajnalpÃ-r szemÃ©be Ãºjra kÃ¶nnyek gyÅ±ltek. Halkan szipogott, elengedte megfeszÃ¼lt izmait Ã©s hagyta, hogy a bÃ¡nat lehÃºzza az alvÃ¡s nyugattÃ³ Ã¼ressÃ©gÃ©be.

0

_HajnalpÃ-r nevetve rohant vÃ©gig a sÃ¡rga pitypangoktÃ³l dÃ-szelgÅ‘ mezÅ‘n. A NapfÃ©ny- szigeten volt, a rÃ©gi ruhÃ¡iban. MÃ¶gÃ¶tte pedig Eret rohant. UgyanÃºgy nevetett ahogy Å‘. _

_- Ãšgysem kapsz el! - KiÃ¡ltott Ã©s tovÃ¡bb futott a mezÅ‘n, ami, mintha vÃ©gtelen lett volna. A lÃ¡ny egyszer csak felemelkedett a fÃ¶ldrÅ‘l. Eret megfogta a derekÃ¡nÃ¡l Ã©s a magasba tartva megpÃ¶rgette. HajnalpÃ-r visÃ-tott Ã©s kapÃ¡lÃ³zott. Eret letette maga elÃ©, Ã©s megfordÃ-totta, hogy szemtÅ‘l szembe kerÃ¼ljenek. HajnalpÃ-r Ã¡tÃ¶lelte a nyakÃ¡t Eret pedig a derekÃ¡t. _

_- Elkaptalak. - Suttogta Eret, szemei lassan a lÃ¡ny ajkaira vÃ¡ndoroltak. HajnalpÃ-r felkuncogott. _

- Ã‰s most mÃ¡r nem is engedsz el, nem igaz? - Ahogy az ajkuk Ã¶sszeÃ©rt, megremegett alattuk a fÃ¶ld. RÃ©mÃ¼lten szÃ©tvÃ¡ltak Ã©s kÃ¶rbenÃ©ztek. A Napot egy fekete felhÅ‘ takarta el, a pitypangok eltÅ±ntek. A szÃ©l felerÅ‘sÃ¶dÃ¶tt. HajnalpÃ-r kÃ¶zelebb hÃºzÃ³dott Erethez, aki szorosan magÃ¡hoz Ã¶lelte.

_- Mi folyik itt? - HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten kÃ¶rbekÃ©mlelt. Egy hatalmas Ã¡rnyÃ©k emelkedett fel a semmibÅ‘l, pÃ¡r mÃ©terre elÅ‘ttÃ¼k. A lÃ¡ny felsikoltott Ã©s rohanni kezdett. Eret viszont nem mozdult. Mintha kÅ‘vÃ© vÃ¡lt volna. HajnalpÃ-r megtorpant Ã©s felsikoltott. _

_- ERET! FUSS! _

De a fÃ©rfi mintha meg sem hallotta volna. Csak Ã¡llt Ã©s bÃ¡multa a hatalmas Ã¡rnyat. HajnalpÃ-r nem tudta kivenni, hogy mi lehet. A lÃ¡ny rohanni kezdett, visszafelÃ©, Erethez, de ahogy futott, a tÃ¡volsÃ¡g egyre csak nÅ‘t kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k. Ã‰rezte, ahogy a kÃ¶nnyei elÅ‘jÃ¶nnek a kÃ©tsÃ©gbeesÃ©stÅ‘l.

_- ERET! - Abban a pillanatban az Ã¡rnyÃ©k felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s jeget lÃ¶vellt ki a szÃ¡jÃ¡bÃ³l. A hatalmas jÃ©gtÃ¼skÃ©k szÃ¡z felÃ© meredeztek ott, ahol eddig Eret Ã¡llt. A fÃ©rfi most viszont nem volt

sehol. _

_- NEEE! - HajnalpÃ-r a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t Ã©s Ã¶sszecsuklott. Egy pillanatra lehunyt a szemÃ©t. De mikor Ãºjra kinyitotta mÃ¡r nem a rÃ©ten volt. Egy viharos tenger kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n egy hajÃ³ az Ã©letÃ©Ã©rt kÃ¼zdÃ¶tt. A fedÃ©lzeten emberek rohangÃ¡ltak fel s alÃ¡, egymÃ¡snak ordÃ-tozva. HajnalpÃ-r Ã³vatosan felÃ¡llt, de az egyensÃºlya rÃ¶gtÃ¶n kibillent a vizes, folyamatosan mozgÃ³ fedÃ©lzeten. Egy fÃ©rfi hirtelen megjelent a semmibÅ‘l Ã©s... Ã¡trohant rajta. Mintha csak egy szellem lenne. Egy pillanatra villÃ¡m hasÃ-totta kettÃ© a fekete, csillagtalan eget. HajnalpÃ-r ekkor lÃ¡tta meg Å‘ket. EgymÃ¡s karjÃ¡ba bÃºjva Ã¼ltek, szorosan, tekintetÃ¼kkel kÃ©tsÃ©gbeesve figyelve a kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k zajlÃ³ esemÃ©nyeket. HajnalpÃ-r levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott. _

- ANYA! APA! - Oda akart rohanni hozzÃ¡juk, de a lÃ¡bai nem engedelmeskedtek. A fedÃ©lzet, ahol Ã¡llt, mocsÃ¡rrÃ¡ vÃ¡ltozott, Ã©s Å‘ egyre csak sÃ¼llyedt benne.

- Ne! Anya! KÃ©rlek! NÃ©zz rÃ¡m! Itt vagyok! Apaaa! - De nem nÃ©ztek rÃ¡. RÃ©mÃ¼lt tekintettel figyeltÃ©k, ahogy a hullÃ¡mok egyre nagyobbak Ã©s vadabbak lesznek a hajÃ³ kÃ¶rÃ¼l. NÃ©ztÃ©k, ahogy az emberek egyre kÃ©tsÃ©gbeesetten prÃ³bÃ¡ljÃ¡k menteni a menthetÅ‘t. De nem lÃ¡ttÃ¡k a lÃ¡nyukat. HajnalpÃ-r kinyÃºjtotta a kezÃ©t felÃ©jÃ¼k, de nem Ã©rte el Å‘ket.

_- Anya? Apu... - Ã‰szre sem vette, hogy mÃ¡r a nyakÃ¡ig sÃ¼llyedt a mocsÃ¡rrÃ¡ vÃ¡ltozÃ³ fedÃ©lzeten. _

_- NE HAGYJATOK EGYEDÃŒL! FÃ‰LEK! - KirÃ¡ntotta az egyik kezÃ©t a sÃ¡rbÃ³l Ã©s ismÃ©t felÃ©jÃ¼k nyÃºlt. _

- FÃ‰LEK! KÃ‰RLEK! MARADJATOK VELEM! - A kÃ¶nnyei hulltak. A sÃ¡r beÃ¶mlÃ¶tt a szÃ¡jÃ¡ba, ahogy ordÃ-tott. MÃ¡r mozdulni sem bÃ-rt. MÃ©g Ã©ppen lÃ¡tta ahogy egy hatalmas hullÃ¡m beterÃ-ti a szÃ¼leit, mikor a mocsÃ¡r teljesen elnyelte.

0

HajnalpÃ-r sikoltozva Ã©bredt fel. Beletelt pÃ¡r percbe mire felfogta, hogy hol is van. Vihar aggÃ³dva emelte rÃ¡ a tekintetÃ©t. A lÃ¡ny levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott, szemei tÃ¡gra nyÃ-ltak. Igyekezet megemÃ©szteni az elÅ‘bb lÃ¡tottakat. _Csak egy Ã¡lom. _

- Csak egy Ã¡lom._ -_ Mondta hangosan, hÃ¡tha az elhiteti vele, hogy ez az igazsÃ¡g. NyugtatÃ³an megveregette Vihar nyakÃ¡t, aki halkan dorombolt.

- Egy tÃ¶lsÃ¡gosan Ã©lethÅ± Ã¡lom. - Suttogta, de aztÃ¡n belÃ© hasÃ-tott a felismerÃ©s. _Ez tÃ©nyleg megtÃ¶rtÃ©nt. Meghaltak. _Ãšjra gombÃ³c nÅ‘tt a torkÃ¡ban. A kÃ¶nnyei mÃ¡r elfogytak, hiÃ¡ba Ã©rezte a sÃ-rÃ¡s hatÃ¡sait. Remegett a teste. Kapkodta a levegÅ‘t. De kÃ¶nnyei mÃ¡r nem voltak. Mintha csak elfogytak volna. HajnalpÃ-r vett pÃ¡r mÃ©ly levegÅ‘t. TalÃ¡n ez annak a jele, hogy abba kÃ©ne hagynia. _De hogy, ha ennyire fÃ¡j? _IsmÃ©t rÃ¡tÃ¶rt a kÃ¶nny nÃ©lkÃ¼li sÃ-rÃ¡s. IsmÃ©t lebukott Vihar nyakÃ¡ra, Ã©s a kezÃ©be tettemet az arcÃ¡t. SzÃ¼ksÃ©ge van Eretre. Nagyon. Annyira szeretett volna, egyszerÅ±en csak a karjaiba omlani, hogy aztÃ¡n megtartsÃ¡k a sÃºlyÃ¡t. Sorosabbra hÃºzta magÃ¡t a kÃ¶penyÃ©t.

- KÃ©rlek, siess Vihar! - Suttogta Ã©s monoton mÃ³don simogatta tovÃ¡bb a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡t.

0

- Mi...mi tÃ¶rtÃ©nt itt? - HajnalpÃ-r dÃ¶bbenten bÃ¡multa a hatalmas jÃ©gdÃ¡rdÃ¡kat. Ahol egykor az erÅ‘d Ã¡llt, most csak a tÃºlsÃ¡gosan ismerÅ‘s jÃ©gtÃ¼skÃ©k meredtek mindenfelÃ©. HajÃ³kat, fadarabokat, fegyvereket Ã¶lelt Ã¡t a kÃ©ken csillogÃ³ jÃ©g. Halkan csettintett Viharnak, mire a sÃ¡rkÃ¡ny lassan repÃ¼lni kezdett az egykori erÅ‘d kÃ¶rÃ¼l. HajnalpÃ-r tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©zte. _Drago. _Ez csakis az Å‘ mÅ±ve hÃ¡t miÃ©rt pusztÃ-totta el? Eret jÃ³l szolgÃ¡lta. Vihar kÃ¶nnyedÃ©n Ã¡tsiklott egy jÃ©gdÃ¡rda alatt Ã©s egy kicsit kÃ¶zelebb ment a fÃ¶ldhÃ¶z. KisebbtÅ‘l az egÃ©szen hatalmasokig tele volt a fÃ¶ld sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡bnyomokkal.

HajnalpÃ-r tÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡lt a kezÃ©bÅ‘l Ã©s elkiÃ¡ltotta magÃ¡t.

- VAN ITT VALAKI? - A hangja tÃ¶bbszÃ¶r visszhangzott a jÃ©gfelÃ¼letrÅ‘l de vÃ¡lasz nem Ã©rkezett. A lÃ¡ny megveregette Vihar nyakÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡emelte a tekintetÃ©t.

- KÃ¶rÃ¶zz kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte! Lassan.

Vihar vÃ¡laszkÃ©pp felmordult Ã©s engedelmesen megindult. HajnalpÃ-r visszatartott lÃ©legzettel figyelt. _Kell lennie itt valaminek. Vagy valakinek. _

MÃ¡r kÃ©t kÃ¶rt is mentek mikor HajnalpÃ-r kiszÃºrt valamit az egyik jÃ©gdÃ¡rda Ã¡rnyÃ©kÃ¡ba bÃºjva.

- Ott lent, Vihar! - A sÃ¡rkÃ¡ny Ã³vatosan a legkÃ¶zelebb Ã©s legalacsonyabb jÃ©gtÃ¼skÃ©hez repÃ¼lt Ã©s lassan rÃ¡ereszkedett, mint egy Ã¼lÅ‘rÃºdra. HajnalpÃ-r csak ekkor tudta kivenni, hogy a valami, amit Ã©szrevett, egy fÃ©rfi. Ugyanaz volt, akinek rÃ¡harapott az ujjÃ¡ra, mikor Eret elvitte a NapfÃ©ny-szigetrÅ‘l. Lehunyt szemmel fekÃ¼dt, a lÃ¡ny kezdett attÃ³l fÃ©lni, hogy meghalt. Vihar, mintha csak megÃ©rezte volna az aggodalmÃ¡t nemes egyszerÅ±sÃ©ggel rÃ¡ordÃ-tott a fÃ©rfira, de olyan hangosan, hogy mÃ©g HajnalpÃ-rnek is be kellett fognia a fÃ¼lÃ©t. A katonÃ¡naknak rÃ©mÃ¼lten felpattant a szeme Ã©s kapkodÃ³ lÃ©legzettel nÃ©zett kÃ¶rbe. Mikor Ã©szrevette ViharfelhÅ‘t, rajta pedig HajnalpÃ-rt rÃ©mÃ¼lten felkiÃ¡ltott Ã©s megprÃ³bÃ¡lt mÃ©g jobban eltÅ±nni az Ã¡rnyÃ©kban.

- KÃ©rlek, ne bÃ¡nts! - KiÃ¡ltott, bÃ¡r a hangja rekedtes volt, mint aki mÃ¡r rÃ©g nem ivott. HajnalpÃ-r vÃ©gigsimÃ-totta Vihar nyakÃ¡t, mire a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¶sszecsukta a szÃ¡jÃ¡t, elrejtve a fogait. Ã•gy mÃ¡r biztosan bizalom gerjesztÅ‘bb lÃ¡tvÃ¡nyt nyÃºjtottak.

- Nem fogunk bÃ¡ntani. Mi tÃ¶rtÃ©nt itt? - HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n kÃ¶rbemutatott. A fÃ©rfi lassan kimÃ¡szott az Ã¡rnyÃ©kbÃ³l Ã©s a lÃ¡nyt fÃ¼rkÃ©szte.

- Tollacska? Te vagy az?- KÃ©rdezte halkan Ã©s mÃ©g kÃ¶zelebb merÃ©szkedettet hozzÃ¡ HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. _Tollacska?_

- Hogy mi?

- Eret nem volt hajlandÃ³ megmondani a neved. Ã•gy hÃ¡t a katonÃ¡k elneveztek TollacskÃ¡nak, mert kicsi vagy, tÃ¶rÃ©keny, Ã©s a ruhÃ¡d tele volt velÃ¼k. BÃ¡r szerintem a HarapÃ³s jobban illik rÃ¡d. - Itt halkan felnevetett a sajÃ¡t viccÃ©n. HajnalpÃ-r kezdte kÃ©nyelmetlenebbÃ¼l Ã©rezni magÃ¡t. A fÃ©rfi viszont egyre kÃ¶zelebb Ã©rt hozzÃ¡juk, Vihar pedig egyre idegesebb lett.

- Eret nagyon dÃ¼hÃ¶s volt mikor eltÅ±ntÃ©l. Most lÃ¡tom, hogy ez a sÃ¡rkÃ¡ny, ugyanaz a sÃ¡rkÃ¡ny. - Lassan felegyenesedett Ã©s ViharfelhÅ‘re mutatott. A sÃ¡rkÃ¡ny fenyegetÅ‘en felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait.

- SzÃ³val te is kÃ¶zÃ©jÃ¼k tartozol. Nem is elrabolt ez a sÃ¡rkÃ¡ny, hanem elÅ‘re kitervelt szÃ¶ktetÃ©s volt, nem igaz? - HangjÃ¡ban gÃºny csengett. HajnalpÃ-r dÃ¼hÃ¶sen meredt rÃ¡. Szemei szikrÃ¡kat szÃ³rtak. Hogy meri Å‘t ilyennel meggyanÃºsÃ-tani? Hogy Å‘ direkt hagyta el Eretet.

- Nem! Nem igaz!

- Akkor miÃ©rt tÃ¡madt rÃ¡nk a kis barÃ¡tod Ã©s a hatalmas jÃ©gkÃ¶pÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nya az â€želrablÃ¡sod" utÃ¡ni Ã©jjel? TalÃ¡n csak vÃ©letlen?

HajnalpÃ-r Ã¶sszerÃ¡ncolta a homlokÃ¡t. Kis barÃ¡tja? JÃ©gkÃ¶pÅ‘ sÃ¡rkÃ¡ny? Akkor ezt nem Drago tette?

- Igen, vÃ©letlen. Engem tÃ©nyleg elrabolt Vihar, de...utÃ¡na megvÃ¡ltoztak a kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek.

A fÃ©rfi erre idegtÃ©pÅ‘en felkacagott.

- MegvÃ¡ltoztak a kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek, mi? HÃ¡t kÃ©pzeld, Tollacska, itt is. Az erÅ‘dÃ¶t tÃ¶nkretettÃ©k, Eretet pedig elraboltÃ¡k. Szerintem mÃ¡r nem is Ã©l. - A fÃ©rfi lemondÃ³an legyintett, majd visszamÃ¡szott az Ã¡rnyÃ©kba. HajnalpÃ-r dÃ¶bbenten figyelte.

- Eretet elraboltÃ¡k? - KÃ©rdezte, mintha csak nem hallotta volna jÃ³l. A fÃ©rfi nyÃ¶gve visszafekÃ¼dt a jÃ©gdÃ¡rda alÃ¡ Ã©s lehunyta a szemÃ©t.

- JÃ³l hallottad. Egy csapat sÃ¡rkÃ¡ny, emberekkel a hÃ¡tukon fogtÃ¡k Ã©s huss, elragadtÃ¡k fedÃ©lzetrÅ‘l. Vagy mÃ¡r meghalt, vagy meg fog. Ebben a vad vilÃ¡gban, amit most Ã©lÃ¼nk, Tollacska, senki sem marad Ã©letben sokÃ¡ig. - A fÃ©rfi sÃ³hajtott, majd megfordult, Ã-gy hÃ¡tat fordÃ-tva HajnalpÃ-rnek.

- Ã‰s most menj. Nincs kedvem a tÃ¡rsasÃ¡godhoz. - Morogta Ã©s intett egyet a kezÃ©vel. HajnalpÃ-r nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, hogy valamit mondjon, de aztÃ¡n becsukta. SÃ³hajtott Ã©s megveregette Vihar nyakÃ¡t.

- MenjÃ¼nk. - Suttogta, a sÃ¡rkÃ¡ny pedig engedelmesen a magasba emelkedett. Ahogy egyre tÃ¡volabb kerÃ¼lt az egykori erÅ‘dtÅ‘l HajnalpÃ-r hirtelen rÃ¡eszmÃ©lt. Nincs hovÃ¡ mennie. A szÃ¼lei meghaltak, Eret eltÅ±nt, minden bizonnyal Å‘ is meghalt. Csak Vihar maradt neki. A gondolatra Ãºjra elviselhetetlen fÃ¡jdalmon Ã¶lelte Ã¡t a szÃ-vÃ©t. _MiÃ©rt nem haltam meg? MiÃ©rt nem fagytam meg a jÃ©gtÃ¡blÃ¡n? MiÃ©rt mÃ¡sztam ki az Ã¼stbÅ‘l? _A fÃ¡jdalom, amit most Ã©rzett, rosszabb volt mint a halÃ¡l. _Minden mulandÃ³._ Mondta

egyszer neki egy bÃ¶lcs, Ã¶reg hÃ¶lgy. _MÃ©g az is, amirÅ‘l gyermeki naivitÃ¡ssal azt hisszÃ¼k, Ã¶rÃ¶k. _Å• most mindent elvesztett. Nem volt otthona, csalÃ¡dja, szerelme. Csak Vihar, egy kÃ¶peny Ã©s az emlÃ©kek. Ennyi maradt neki. Annyira szeretett volna sÃ-rni. Hagyni, hogy a kÃ¶nnyekkel egyÃ¼tt kifolyjon belÅ‘le a gyÃ¡sz Ã©s a szomorÃºsÃ¡g, ez az istenverte nehÃ©z fÃ¡jdalom. De a kÃ¶nnyek nem jÃ¶ttek. Az istenek mÃ©g ezt a fajta megvÃ¡ltÃ¡st is megtagadtÃ¡k tÅ‘le.

Nem is figyelte merre repÃ¼lnek. Azt sem vette Ã©szre, hogy szakadni kezdett az esÅ‘. Nem vergÅ‘dÃ¶tt azzal, hogy a fejÃ©re hÃºzza a kapucnijÃ¡t. Bal kezÃ©ben szorongatta a fejszÃ©t, a mÃ¡sikat Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tva a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡n pihentettet. A hideg esÅ‘vÃ-z befolyt a ruhÃ¡ja alÃ¡, Ã¡tÃ¡ztatta belÃ¼l Ã©s kÃ-vÃ¼l egyarÃ¡nt. Nem vette Ã©szre, nem tÃ¶rÅ‘dÃ¶tt vele. SzÃ³tlanul bÃ¡mult maga elÃ©, olyan volt mint egy Ã©lÅ‘ halott. Semmire sem reagÃ¡lt. Az esÅ‘vÃ-z, Ãºgy folyt az arcÃ¡n, mintha csak sÃ-rt volna. De HajnalpÃ-r nem sÃ-rt. Csak megtÃ¶rt. Teljesen, Ã¶sszeroppant. Maga alÃ¡ temette a vÃ¡llÃ¡ra nehezedÅ‘ sÃºly. Az Ã©g lassan elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt. LeszÃ¡llt az Ã©jszaka. ViharfelhÅ‘ Ã³vatosan leereszkedett valamifÃ©le barlang bejÃ¡ratÃ¡nÃ¡l. A bejÃ¡ratott eltakarta a rengeteg bokor Ã©s vastag tÃ¶rzsÅ± fa, de volt egy kis â€žtornÃ¡ca", ahova a sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©nyelmesen le bÃ-rt szÃ¡llni. A barlang elÃ©g tÃ¡gas volt Ã©s magas ahhoz, hogy a stormcutter is elfÃ©rjen, HajnalpÃ-r is, Ã©s mÃ©g maradjon hely. LegalÃ¡bb mÃ©g egy Vihar mÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡nynak.

HajnalpÃ-r kÃ¡bÃ¡n lemÃ¡szott a sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l. Minden vÃ©gtagja fÃ¡jt, meg mert volna eskÃ¼dni, hogy Ã©vekig nem bÃ-rja majd normÃ¡lisan Ã¶sszezÃ¡rni a lÃ¡bait. Vihar dÃ¶bbenten kapta fel a fejÃ©t, mikor Ã©szrevette, hogy a lÃ¡ny folyamatosan mond valamit, bÃ¡r Ãºgy motyogott, hogy nem lehetett Ã©rteni. A sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©delmezÅ‘en a lÃ¡ny fÃ¶lÃ© tartotta a szÃ¡rnyÃ¡t, de szinte mÃ¡r felesleges volt. HajnalpÃ-r akkor sem lehetett volna vizesebb, ha fejest ugrik az Ã³ceÃ¡nba.

MegmÃ¡sztam mÃ¡r sok hegyet

Szembe Ãºsztam a sodrÃ¡ssal

HajnalpÃ-r szinte hÃºzta a lÃ¡bait a fÃ¶ldÃ¶n, alig emelte meg Å‘ket. A karjai Ã©lettelenÃ¼l lÃ³gtak a teste mellett. Hangja rekedtes volt, ahogy Ã©nekelt

A Hold halvÃ¡nyan bevilÃ¡gÃ-totta a barlangot. A lÃ¡ny az egyik sarok felÃ© vette az irÃ¡nyt.

__Napokig nem aludtam mÃ©g inni sem ittam__

__Mindent kibÃ-rtam__

_Monoton mozgÃ¡ssal, mintha nem is Å‘ csinÃ¡lnÃ¡, hanem kÃ¼lsÅ‘leg irÃ¡nyÃ-tanÃ¡k, benyÃºlt a ruhÃ¡ja alÃ¡ Ã©s nagy nehezen kihalÃ¡szta az ErettÅ‘l kapott kÃ¶penyt. _

__MosolygÃ³s Ã¡larcot tettem fel__

__Elrejtve azt, mai valÃ³jÃ¡ban vagyok__

__Ezt mind meg tudom ismÃ©telni__

__A hÃ¡tamon tartom a vilÃ¡got__

_UgyanÃºgy terÃ-tette le a fÃ¶ldre, mint mikor az elsÅ‘ Ã©jszakÃ¡jÃ¡t tÃ¶ltÃ¶tte a Eret hajÃ³jÃ¡nak kabinjÃ¡ban. Vihar a barlang szÃ¡jÃ¡ba fekÃ¼dt le, hogy megvÃ©dje a lÃ¡nyt a ragadozÃ³ktÃ³l Ã©s kissÃ© a hidegtÅ‘l is. Ã•gy nem jÃ¡rt be annyira a szÃ©l. De Ã-gy a Hold fÃ©nyÃ©t is eltakarta, HajnalpÃ-r vakon tapogatÃ³zva fekÃ¼dt le a kÃ¶penyre Ã©s hÃºzta magÃ¡ra a mÃ¡sik felÃ©t. _

__De Ã¶sszeroppantam, mikor elvesztettelek__

__Ã–sszeroppantam, mikor mÃ¡r nem voltÃ¡l velem.__

__Az illatod, az emlÃ©ked, eddig erÅ‘sebbÃ© tette, de most csak Ã¶sszeroppant__

__Ã‰s csak sÃ-rok__

_HajnalpÃ-r halkan szipogott. EgÃ©szen az arcÃ¡ig hÃºzta a kÃ¶penyt. MÃ¡r nem volt meg benne Eret illata. Mintha ez is csak egy jelkÃ©p lett volna, hogy elvesztette. Vihar felÃ© fordÃ-totta a tekintetÃ©t. Hatalmas, sÃ¡rga szemei lÃ¡pmÃ¡skÃ©nt vilÃ¡gÃ-tottak. _

__Leestem a hegyrÅ‘l__

__SziklÃ¡nak csapott a sodrÃ¡s__

__Ã•lomba sÃ-rtam magam__

__Az alkohol volt a tÃ¡rsam__

__Ez mind megtÃ¶rtÃ©nt__

__Maga alÃ¡ temetett a vilÃ¡g__

Nem bÃ-rta folytatni. Hangja elcsuklott, arcÃ¡t a kÃ¶penybe fÃºrta. Vihar szomorÃºan figyelte, ahogy a vÃ¡llai remegni kezdenek. Kapkodva vette a levegÅ‘t. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rezte a tÃºl erÅ‘s Ã©rzelmeket, amik hatalmÃ¡ba kerÃ-tettÃ©k a lÃ¡nyt. Ã‰rezte, hogy ez szinte megfolytja. De nem tehetett ellene semmit. VÃ¡rt pÃ¡r percig. HajnalpÃ-r lÃ©gzÃ©se lassan lelassult, a zokogÃ¡s elmÃºlt. Vihar halkan nyÃ¼szÃ-tett, de a lÃ¡ny meg sem mozdult. ViharfelhÅ‘ halkan dorombolva a barlang talajÃ¡ra fektette a fejÃ©t. VigyÃ¡zni fog rÃ¡.

0

Eret nÃ©mÃ¡n figyelte, ahogy a Nap lassan elÅ‘bukik a vÃ-z alÃ³l, Ã©s megkezdi az ÃºtjÃ¡t az Ã©gen. Arany sugarait elÅ‘remeresztve tolta el magÃ¡tÃ³l Ã©s kÃ©nyszerÃ-tette tÃ©rdre a sÃ¶tÃ©tsÃ©get. A fÃ©rfi egy szirt szÃ©lÃ©n Ã¼lt, lÃ¡bait lazÃ¡n lelÃ³gatta rÃ³la. A tenger hullÃ¡mai vadul csapÃ³dtak neki alatta a sziklÃ¡knak, mintha csak az erejÃ¼ket fitogtatnÃ¡k.

Eretnek nem kellett hÃ¡ranÃ©znie ahhoz, hogy tudja, ki tart felÃ©. Hablaty halkan felnyÃ¶gÃ¶tt, ahogy levetette magÃ¡t mellÃ© Ã©s Å‘ is lelÃ³gatta a lÃ¡bait.

- HÃ¡rom napja, hogy itt vagy, Ã©s mindig megnÃ©zed a hajnalokat. -

Hablaty most rÃ¡nÃ©zett.

- MiÃ©rt?

Eret sÃ³hajtott. KitÃ©pett egy adag fÅ±szÃ¡lat Ã©s a tenger felÃ© hajÃ-totta. A szÃ¡llak lassan ringtak a szÃ©lben, ahogy alÃ¡hulltak. Tudta, hogy elÅ‘bb utÃ³bb az ifjÃº fÅ‘nÃ¶k rÃ¡ fog jÃ¶nni. KivÃ©telesen jÃ³ esze volt Ã©s sokkal Ã©rettebbnek is lÃ¡tszott, hiÃ¡ba volt EretnÃ©l Ã¶t Ã©vvel fiatalabb. _Majdnem annyi idÅ‘s, mint Hajnal. _Eret megint sÃ³hajtott. AmiÃ³ta a lÃ¡nyt elvitte az a sÃ¡rkÃ¡ny, ez elÃ©g gyakori szokÃ¡sÃ¡vÃ¡ vÃ¡lt. FÅ‘leg most, hogy nem kÃ¶tÃ¶tte le a figyelmÃ©t semmi. A lÃ¡ny szinte megjelent elÅ‘tte, a Nap felkelÅ‘ sugaraiban. Ha a napfelkeltÃ©t nÃ©zte, mintha Hajnal is megidÃ©zÅ‘dÃ¶tt volna pÃ¡r pillanatra. A pirkadati szÃ©l lÃ¡gy suhogÃ¡sa az Å‘ kacajÃ¡t utÃ¡nozta. Ahol a Nap sugarai visszavetÃ¼ltek a tengerrÅ‘l, ott olyan volt, mint Hajnal haja, mikor kÃ¶nnyedÃ©n szÃ©terÃ¼lt a hÃ¡tÃ¡n. Eret ezÃ©rt szerette a napfelkeltÃ©ket nÃ©zni. Minden egyes alkotÃ³ rÃ©sz, ami lÃ©trehozta ezt a csodÃ¡t segÃ-tett emlÃ©kezni egy mÃ¡sik csodÃ¡ra. Egy gyÃ¶nyÃ¶rÅ±, kedves Ã©s tÃºl hamar elvesztett csodÃ¡ra. Eretnek a hajnalok egyszerre okoztak Ã¶rÃ¶mÃ¶t Ã©s fÃ¡jdalmat.

VÃ©gÃ¼l egy pillanatra Hablatyra nÃ©zett. A fiÃº bÃ-zott benne, befogadta a tÃ¶rzsÃ©be. SÃ¡rkÃ¡nyt adott neki, rÃ¡adÃ¡sul egy szÃ¡mÃ¡ra igen fontos sÃ¡rkÃ¡nyt. Sok mindenben kikÃ©rte a vÃ©lemÃ©nyÃ©t. Eret ezt Ã©rtÃ©kelte. Megszerette ezt a helyet. Nem akart elmenni. Nem csak azÃ©rt, mert nem volt hova. Az erÅ‘djÃ©t elpusztÃ-tottÃ¡k, a sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz karrierjÃ©nek annyi. A legviccesebb az egÃ©szben, hogy nem is bÃ¡nta. Az emberek itt rendesek voltak, befogadtÃ¡k. Ha mÃ©g az a rendkÃ-vÃ¼l idegesÃ-tÅ‘, szÅ‘ke lÃ¡ny sem flÃ¶rtÃ¶lne vele folyamatosan akkor mondhatnÃ¡, hogy igazÃ¡n, majdnem minden tÃ¶kÃ©letes. Majdnem. HajnalpÃ-r nÃ©lkÃ¼l mÃ¡r semmi sem lesz tÃ¶kÃ©letesen tÃ¶kÃ©letes.

- EmlÃ©keztet valakire. - Mondta vÃ©gÃ¼l. Hablaty halkan hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt.

- Egy lÃ¡ny? - Az ifjÃº tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k arcÃ¡ra vigyor hÃºzÃ³dott, de Eret mÃ©g mindig nem nÃ©zett rÃ¡. Meredten figyelte a Napot. Az utÃ³bbi napokban ritkÃ¡n lÃ¡tta Hablatyot ilyen Ã¶nfeledtnek. Maga alÃ¡ temette a falu dolgai Ã©s a gyÃ¡sz.

- Egy lÃ¡ny.

Egy nÅ‘i kiÃ¡ltÃ¡s szakÃ-totta fÃ©lbe Å‘ket. Mind a ketten hÃ¡trafordultak. Valka, Hablaty anyja lÃ©pdelt felÃ©jÃ¼k.

- Hablaty, kÃ©ne a segÃ-tsÃ©ged a Nagy TeremnÃ©l. - Mondta Ã©s a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© mutatott. Hablaty fÃ¡radtan bÃ³lintott Ã©s nehÃ©zkesen felÃ¡llt. De mielÅ‘tt mÃ©g tovÃ¡bb ment volna, mindentudÃ³ mosollyal nÃ©zett Eretre.

- Ez a beszÃ©lgetÃ©s mÃ©g nincs lezÃ¡rva. - Hablaty futÃ¡snak eredt, Fogatlan pedig hÅ±sÃ©gesen kÃ¶vette. Eret Ã©szre sem vette addig, hogy ott van az Ã©jfÃºria. Mikor eltÅ±ntek a lÃ¡tÃ³mezÅ‘bÅ‘l, Valka Ã©s Eret egyedÃ¼l maradt. Ilyen mÃ©g nem fordult elÅ‘. Eret tudta, hogy Valka volt az, aki mindig megprÃ³bÃ¡lta szabotÃ¡lni a vadÃ¡szatait. Valka is tudta, hogy a fÃ©rfi tudja. Ã‰s mÃ©g nem beszÃ©ltÃ©k meg a dolgokat.

Valka idegesen fÃ©szkelÅ‘dÃ¶tt, majd lassÃº lÃ©ptekkel a fia utÃ¡n indult.

VÃ¡rj! - Valka megtorpant Eret hangjÃ¡ra. MÃ©g maga Eret is meglepÅ‘dÃ¶tt sajÃ¡t magÃ¡n.

- KÃ©rdezni szeretnÃ©k egy- kÃ©t dolgot. - MegprÃ³bÃ¡lt nem fenyegetÅ‘en hangzani. BÃ¡r nem tudta, hogy lehet Ãºgy kÃ¶zÃ¶lni ezt a mondatott, hogy a cÃ©lszemÃ©lynek ne kezdjen el szaporÃ¡bban verni a szÃ-ve. De ha mÃ©g Ã-gy is volt, ValkÃ¡n nem lÃ¡tszott. KihÃºzta magÃ¡t Ã©s hatÃ¡rozottan a fÃ©rfira nÃ©zett. VÃ¡rta a kÃ©rdÃ©seket.

- Egy Ã©jjel az elÅ‘tt, hogy a jÃ©gkÃ¶pÅ‘vel...

- Nagy gnÃºvad. - JavÃ-totta ki Valka. Nem gÃºnnyal a hangjÃ¡ban, mindÃ¶ssze Ã-gy lÃ¡tta jÃ³nak.

- ...a nagy gnÃºvaddal megtÃ¡madtÃ¡tok volna az erÅ‘dÃ¶t, te szabadÃ-tottad ki azt a stormcuttert a ketrecÃ©bÅ‘l? - Eret legnagyobb megdÃ¶bbenÃ©sÃ©re Valka... megdÃ¶bbent. TÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©zett a fÃ©rfira Ã©s egy kicsit kÃ¶zelebbi is ment hozzÃ¡.

- A stormcutter... kiszabadult?

- Ã–m...igen... hiszen, te szabadÃ-tottad ki. - Eret nem Ã©rtette, mint nem Ã©rt Valka, vagy miÃ©rt volt megdÃ¶bbenve. Most kiszabadÃ-totta vagy nem?

- MegprÃ³bÃ¡ltam, valÃ³ban, de nem sikerÃ¼lt. Csak a lakatott babrÃ¡ltam meg mikor valaki fÃ©lbeszakÃ-tott. Elmentem onnan, de a stormcutter nem kÃ¶vetett. SÅ‘t, sosem jÃ¡rt mÃ©g a fÃ©szeknÃ©l sem. Pedig a kiszabadÃ-tott sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¡ltalÃ¡ban oda mentek elÅ‘szÃ¶r. - Valka kÃ¶rbenÃ©zett. Mintha csak kezdene neki kÃ-nos lenni ez a beszÃ©lgetÃ©s. Eret viszont nem tudta hovÃ¡ tenni ezt az informÃ¡ciÃ³t. ValÃ³ban, miÃ©rt nem ment a fÃ©szekhez? Ã‰s ami a legfontosabb...mit csinÃ¡lt Hajnallal, miutÃ¡n a lÃ¡ny a karmai kÃ¶zÃ© kerÃ¼lt?

* * *

><p>Na, hÃ¡t ez lenne a 9. fejezet. SajnÃ¡lom, de hiÃ¡ba Ã©ltem mÃ¡r Ã¡t tÃ¶bbszÃ¶r a gyÃ¡szt Ã©s a szomorÃºsÃ¡got, leÃ-rni egyszerÅ±en nem tudom olyan jÃ³l. RemÃ©lem megbocsÃ¡jtjÃ¡tok Ã©s azÃ©rt tetszett a fejezet. Ã‰s azt is remÃ©lem, hogy mindenki felismerte a kÃ©t halÃ¡szt a leÃ-rÃ¡som alapjÃ¡n.
;)

Hamarosan talÃ¡lkozunk, sziasztok! :)

10. Ãœdv Hibbant-szigeten!

Eret kÃ©nyelmetlenÃ¼l fÃ©szkelÅ‘dÃ¶tt FejtÃ¶rÅ‘ nyergÃ©ben. MÃ©g nem volt teljesen hozzÃ¡szokva a sÃ¡rkÃ¡ny lovaglÃ¡shoz. Mellette TakonypÃ³c rendÃ¼letlenÃ¼l figyelte a szigetet. Ã•k voltak a reggeli jÃ¡rÅ‘rÃ¶k.

Eret igyekezte magÃ¡t lefoglalni egÃ©sz napra, de Ã©jszaka, mikor

minden lecsendesÃ¼lt HajnalpÃ-r szabÃ¡lyosan megszÃ¡llta a gondolatait. SokÃ¡ig nem bÃ-rt elaludni, Ã©s tÃºl korÃ¡n Ã©bredt fel. Ã‰s ahÃ¡nyszor ez megtÃ¶rtÃ©nt, mindig szembesÃ¼lt azzal, hogy a lÃ¡ny nincs ott vele. Olyan sokat agyalt azon, hogy hogyan viseli majd, ha valamiÃ©rt elkeverednek egymÃ¡stÃ³l. Ã‰s most megvolt a vÃ¡lasz a kÃ©rdÃ©sÃ©re. Az Ã±r, amit Hajnal hagyott maga utÃ¡n nem csak a szÃ-vÃ©ben tÃ¡tongott, hanem a szobÃ¡ban is. Mindig.

Hablaty vÃ©gÃ¼l nem hozta fel Ãºjra a beszÃ©lgetÃ©sÃ¼ket, aminek a fÃ©rfi kifejezetten Ã¶rÃ¼lt. MÃ©g nem Ã©rezte annak szÃ¼ksÃ©gÃ©t, hogy bÃ¡rkinek is elmondja ezt a rÃ©szletet a mÃºltjÃ¡bÃ³l.

- Thor mennydÃ¶rgÅ‘ viharÃ¡ra, azok meg kik?! - TakonypÃ³c lefÃ©kezte a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t, KampÃ³t Ã©s Eret is ugyanÃ-gy tett. A sziget nyugati oldalÃ¡n voltak, ahol a tenger jelentÅ‘sen vadabb volt. Itt nem homokos part, hanem sziklÃ¡s, gyakran meredek partszakaszok Ã¶veztÃ©k a szigetet. Eret tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©zett le a partra. ValÃ³ban emberek sorakoztak a partjukon, de nem egy- kettÅ‘, hanem legalÃ¡bb negyven. Szorosan egy kÃ¶rt alkottak Ã©s annak a kÃ¶zepÃ©n beszÃ©lÅ‘ embert hallgattÃ¡k. TakonypÃ³c Ã©s Eret Ã¶sszenÃ©ztek, majd az emberek felÃ© irÃ¡nyÃ-tottÃ¡k a sÃ¡rkÃ¡nyokat. A kÃ©t Ã¡llat kÃ¶nnyedÃ©n leszÃ¡llt a kis strandra, a legtÃ¡volabb az emberektÅ‘l. A â€žkis" csapatbÃ³l tÃ¶bben rÃ©mÃ¼lten felsikoltottak, ahogy Ã©szrevettÃ©k Å‘ket, mÃ¡sok, tÃ¶bbsÃ©gÃ©ben fÃ©rfiak, vÃ©delmezÅ‘en a nÅ‘k elÃ© Ã¡lltak. Eret lecsÃºszott FejtÃ¶rÅ‘ hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s intett neki, hogy maradjon. A sÃ¡rkÃ¡ny halkan mordult egyet, de engedelmeskedett. MÃ¡r Ã©pp TakonypÃ³c is jÃ¶tt volna, mikor Eret megÃ¡llÃ-totta.

- Te menj vissza HablatyÃ©rt. Ã‰n beszÃ©lek velÃ¼k. - Nem kellett tÃ¶bbet mondania, TakonypÃ³c bÃ³lintott Ã©s az Ã©gre utasÃ-totta KampÃ³t. Eret mÃ¡r nem is figyelt rÃ¡, hanem megindult az emberek felÃ©. Az aprÃ³ kavicsok hangosan csikorogtak a talpa alatt. Az eddig kÃ¶zÃ©pen beszÃ©lÅ‘ fÃ©rfi, most a csapat Ã©lÃ©re Ã¡llt. Eretnek borzasztÃ³ ismerÅ‘s volt az arca, de egyszerÅ±en nem bÃ-rta beazonosÃ-tani.

- BarÃ¡t vagy ellensÃ©g? - KÃ©rdezte Eret Ã©s megtorpant. Ã•gy legalÃ¡bb hÃ¡rom mÃ©ter vÃ¡lasztotta el Å‘ket egymÃ¡stÃ³l. A csapat minden egyes tagja egy-egy vÃ©kony, tÃºlhasznÃ¡lt kÃ¶penybe burkolÃ³zott. MindenfÃ©le korosztÃ¡ly megmutatkozott kÃ¶ztÃ¼k, bÃ¡r a legtÃ¶bbjÃ¼k fÃ©rfi volt. A vezetÅ‘jÃ¼k, legalÃ¡bbis Eret Ãºgy gondolta, hogy az, kihÃºzta magÃ¡t. Ekkor tÃ¶rtÃ©nt, hogy a kÃ©t fÃ©rfi pontosan egy idÅ‘ben ismerte fel a mÃ¡sikat.

- TE?!

- Maga?! - Eretbe tÃ¶bb tisztelet szorult annÃ¡l, mintsem letegezze HajnalpÃ-r apjÃ¡t. Mind a kettÅ‘jÃ¼k szeme tÃ¡gra nyÃ-lt a dÃ¶bbenettÅ‘l. A csapatbÃ³l tÃ¶bben felmorajlottak, biztos Å‘k is felismertÃ©k.

- Hogy kerÃ¼lnek magu... - Eretbe szÃ³ szerint belÃ© fojtottÃ¡k a szÃ³t. Hajnal apja, mint egy megvadult sÃ¡rkÃ¡ny elÅ‘re lendÃ¼lt Ã©s kÃ©t kÃ©zzel megragadta Eret torkÃ¡t. FejtÃ¶rÅ‘ dÃ¼hÃ¶sen felordÃ-tott Ã©s mÃ¡r kÃ©szÃ¼lt volna megvÃ©deni a lovasÃ¡t, mikor Eret leintette az egyik kezÃ©vel. A mÃ¡sikkal megprÃ³bÃ¡lta lefejteni a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k ujjait a torkÃ¡rÃ³l, de az nem engedett. A feje vÃ¶rÃ¶ssÃ© vÃ¡lt a dÃ¼htÅ‘l, szeme szikrÃ¡kat szÃ³rtak, ahogy a torkÃ¡nÃ¡l fogva egy kissÃ© felemelte. Eret levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott.

Ki bÃ-rt volna szabadulni, de csak az Ã¡ltal, hogy Hajnal apja megsÃ©rÃ¼l. MÃ¡rpedig Å‘ a lÃ¡ny szeretteit egy ujjal sem fogja bÃ¡ntani. Sajnos, Ã°gy lÃ¡tszott ez fordÃ-tva nem mÅ±kÃ¶dÃ¶tt. MÃ¶gÃ¶ttÃ¼k a csapat susmogni kezdtek, tÃ¶bben rÃ©mÃ¼lten figyeltÃ©k, ahogy a fÅ‘nÃ¶kÃ¼k Ã©ppen kÃ©szÃ¼l kiszorÃ-tani a lelket EretbÅ‘l. Felismerte Hajnal anyjÃ¡t abban a nÅ‘ben aki Ã³vatosan elÅ‘rÃ©bb lÃ©pett. Å• nem lÃ¡tszott dÃ¼hÃ¶snek, inkÃ¡bb aggodalom sugÃ¡rzott belÅ‘le, ahogy a fÃ©rjÃ©t Ã©s Å‘t nÃ©zte. _KÃ¶nyÃ¶rgÃ¶m, Ã¡llÃ-tsa le! _Eret Ã©rezte, ahogy a fejÃ©be szorul a vÃ©r. MÃ¡r csak minimÃ¡lis levegÅ‘hÃ¶z volt kÃ©pes jutni a szervezete.

- Hol van? - Hajnal apja Ã¶ssze szorÃ-tott fogakkal nÃ©zte Eretet, de egy kicsit lazÃ-tott a szorÃ-tÃ¡son, hogy tudjon vÃ¡laszolni. _HajnalpÃ-r._ HÃ¡t persze, hisz honnan is tudhatnÃ¡k, hogy elvittÃ©k tÅ‘le?!

- Nem tudom. - PrÃ©selte ki vÃ©gÃ¼l, mire a tÃ¶rzsfÅ‘ dÃ¼hÃ¶sen felmordult Ã©s addig tolta maga elÅ‘tt Eretet mÃ-g annak a hÃ¡ta neki nem csapÃ³dott egy sziklÃ¡nak. A szorÃ-tÃ¡s a torkÃ¡n lazult, Ã-gy tudott levegÅ‘t venni, de a kezek mÃ©g mindig ott voltak. FenyegetÅ‘jel. Nem Ã©pp a legkellemesebb talÃ¡lkozÃ¡s az ember szerelmÃ©nek apjÃ¡val.

- Mit csinÃ¡ltÃ¡l vele? - Szegezte neki az Ã°jabb kÃ©rdÃ©st. Eret nyelt egyet.

- Semmi olyat, amit Å‘ nem akart volna. - Mondta vÃ©gÃ¼l. Hajnal apja viszont Ã°gy lÃ¡tszott nem hiszi el, Ã©s kemÃ©nyen hozzÃ¡vÃ¡gta a sziklÃ¡hoz. Eret fÃ¡jdalmasan felnyÃ¶gÃ¶tt.

- Hazudsz, mocskos leÃ¡nyrablÃ³! - Ã œvÃ¶ltÃ¶tte az arcÃ¡ba. Ezt viszont mÃ¡r Eret sem tÅ±rte. MÃ©g hogy Å‘ leÃ¡nyrablÃ³!? Ã‰s pont Hajnallal! Ã‰rezte, hogy nem bÃ-rja tovÃ¡bb tÃ¼rtÅ‘ztetni magÃ¡t. Nem szerencsÃ©s, ha pont a szerelmed apjÃ¡val verekszel, de ha a mÃ¡sik fÃ©l nem hagy mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡st, akkor Å‘ sem tehet semmit. Mind a kÃ©t kezÃ©vel megragadta a fÃ©rfi kezÃ©t, majd hasba rÃ°gta. HajnalpÃ-r apja elengedte Ã©s Ã¶sszegÃ¶rnyedve hÃ¡tratÃ¡ntorodott. A felesÃ©ge rÃ©mÃ¼lten felsikoltott. Egy fÃ©rfi kilÃ©pett a csapatbÃ³l Ã©s fenyegetÅ‘en felÃ©jÃ¼k indult. Eretnek elÃ©g volt egy pillantÃ¡st vetni rÃ¡, hogy felismerje. Saskarom. HajnalpÃ-r elmondta neki, hogy aznap jegyezte volna el, mikor Drago Ã©s Å‘ a szigetre mentek. MÃ¡r alig pÃ¡r mÃ©terre volt tÅ‘le. Ã‰s nem kezet rÃ¡zni akart.

- Bocs, haver. Nem tÅ±rÃ¶m a konkurenciÃ¡t. - Eret kiroppantotta a nyakÃ¡t, majd rÃ°gott. Saskarom nem volt felkÃ©szÃ¼lve a mozdulatra, a rÃ°gÃ¡s pontosan odaÃ©rkezett, ahova kellett neki. A fÃ©rfi, Hajnal egykori szigetÃ©nek a legjobb harcosa a fÃ¡jdalomtÃ³l hÃ¡tratÃ¡ntorodott. Addigra viszont HajnalpÃ-r apja Ã¶sszeszedte magÃ¡t Ã©s Ã°jra Eretnek rontott. Eret hÃ¡trÃ¡lni akart, de csak a mÃ¶gÃ¶tte lÃ©vÅ‘ sziklÃ¡ba futott bele. A tÃ¶rzsfÅ‘ Ã¶kÃ¶llel arcon csapta. Eret a fÃ¶ldre esett Ã©s a szemÃ©hez nyÃºlt. Holnapra biztos, hogy egy monoklival fog Ã©bredni. FelnÃ©zett Hajnal apjÃ¡ra.

HÃ¡romszorosan megbÃ¡nod amit a lÃ¡nyommal tettÃ©l. - Morogta Ã©s gyomorszÃ¡jon rÃ°gta a hajdani sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szt. _Mit? Hogy gondoskodtam rÃ³la, fÃ©ltettem Ã©s szerettem? _Eret megprÃ³bÃ¡lt felÃ¡llni, de egy mÃ¡sik erÅ‘ hÃ¡tulrÃ³l a fÃ¶ldre nyomta. Saskarom. _LegkÃ¶zelebb nagyobbat rÃ°gok._ Ã Å¡jabb csapÃ¡s Eret gyomrÃ¡ba. Hallotta, ahogy FejtÃ¶rÅ‘ idegesen felordÃ-t.

- FEJTÃ–... - Ãšjabb rÃºgÃ¡s fojtotta belÃ© a szÃ³t. A sÃ¡rkÃ¡nynak viszont ennyi is elÃ©g volt, ordÃ-tva elÅ‘relendÃ¼lt. FejtÃ¶rÅ‘ egy csapÃ¡ssal leterÃ-tette Saskarmot EretrÅ‘l Ã©s a fÃ¶ldre szegezte. Eret kihasznÃ¡lva a helyzetet, gyorsan felpattant. Ã‰melygett, alig kapott levegÅ‘t, de nem fog meghÃ¡trÃ¡lni. Ã‰pp Ã¼tni akart, mikor egy ismerÅ‘s sÃ¡rkÃ¡ny sikoly rÃ¡zta meg az eget.

- Ã•Ã•LLJJ! - Fogatlan, Hablattyal a nyergÃ©ben kecsesen leszÃ¡llt a partra. Szorosan mellette Ã©rkezett Asztrid, majd utÃ¡na a szokÃ¡sos csapat; HalvÃ©r TakonypÃ³c Ã©s az ikrek. Hajnal nÃ©pÃ©nek kis csapata rÃ©mÃ¼lten Ã¶sszÃ©bb hÃºzÃ³dott, ahogy tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©ztÃ©k a sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã©s a rÃ³luk lemÃ¡szÃ³ embereket. Hablaty egy mozdulattal Ã¡tÃ¡llÃ-totta a mÅ±lÃ¡bÃ¡t â€žrepÃ¼lÅ‘-Ã¼zemÃ³dbÃ³l" jÃ¡rÃ³ra Ã©s leugrott az Ã©jfÃºriÃ¡jÃ¡rÃ³l. Fogatlan fenyegetÅ‘en morgott, szÃ¡rnyait a magasba tartva lÃ©pdelt a lovasa mÃ¶gÃ¶tt. A kÃ-sÃ©rÅ‘ csapat a sÃ¡rkÃ¡nyokon maradtak, de mindegyikÃ¼knÃ©l ott volt a sajÃ¡t fegyvere. Hablaty hatÃ¡rozott volt, szemei egyszerre tÃ¼krÃ¶ztek dÃ¼hÃ¶t Ã©s kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡got.

- Mi folyik itt? - KÃ©rdÅ‘n Eretre nÃ©zett, majd Hajnal apjÃ¡ra, vÃ©gÃ¼l pedig a FejtÃ¶rÅ‘ alatt heverÅ‘ Saskaromra. Eret mÃ©g levegÅ‘ utÃ¡n kapkodott, nem bÃ-rt megszÃ³lalni, ezt kihasznÃ¡lva Hajnal apja elÅ‘rÃ©bb lÃ©pett.

- VasÃ¶klÅ± Osborn vagyok, a NapfÃ©ny- sziget Ã©s vele egyÃ¼tt a NapfÃ©ny tÃ¶rzs vezÃ©re, fÅ‘nÃ¶ke. Ã‰s Ã–n?

Hablaty kÃ©rdÅ‘n felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, de udvariasan kezet nyÃºjtott a fÃ©rfinak.

- Harmadik Hablayt Horrendous Haddock*, Hibbant- szigetnek a fÅ‘nÃ¶ke, amin Ã©pp most Ã¡ll. Vele egyÃ¼tt a HuligÃ¡n tÃ¶rzsnek is. Amennyiben nem Ã¡rtÃ³ szÃ¡nÃ©kkal Ã©rkeztek, mi sem jelentÃ¼nk fenyegetÃ©st magukra.

Osborn elÃ©gedetten bÃ³lintott Ã©s megrÃ¡zta Hablaty kezÃ©t.

- BÃ¡r megdÃ¶bbentÅ‘en kÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy miÃ©rt kÃ©szÃ¼lt Ã©pp pÃ©ppÃ© verni az egyik emberemet. - Hablaty Eretre mutatott.

- Ezen felÃ¼l, az is izgat, hogy mit keresnek a szigeten. NapfÃ©ny-sziget nem nevezhetÅ‘ Ã©pp kÃ¶zeli helynek.

Osborn mellÃ© lassan odalÃ©pett a felesÃ©ge Ã©s egymÃ¡sba karoltak. FejtÃ¶rÅ‘ mÃ©g mindig morogvÃ¡n, de lemÃ¡szott SaskaromrÃ³l, aki tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel sietett el a sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l, vissza a tÃ¶rzsÃ©nek csapatÃ¡hoz. _GyÃ¡va. Ã‰s mÃ©g Å‘ hozzÃ¡ akartÃ¡k odaadni Hajnalt?! _Eret nehÃ©zkesen a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡hoz ment Ã©s felhÃºzta magÃ¡t a nyeregbe. Ã•gy magabiztosabbnak Ã©rezte magÃ¡t, mÃ©g ha fÃ¡jt is az arca Ã©s a gyomra. A sÃ¡rkÃ¡ny odalÃ©pdelt a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡nylovashoz, akik nÃ©mÃ¡n figyeltÃ©k a jelenetet. Eret Asztrid Ã©s HalvÃ©r kÃ¶zÃ© Ã¡llt FejtÃ¶rÅ‘vel, direkt jÃ³ messze KÅ‘fejtÅ‘l. BÃ¡r mÃ©g Ã-gy is hallotta, ahogy nem Ã©pp szemÃ©rmes megjegyzÃ©seket Ã©s ajÃ¡nlatokat tesz neki. Asztrid felvont szemÃ¶ldÃ¶kkel Eretre nÃ©zett, vÃ¡rta a magyarÃ¡zatot. De a fÃ©rfi csak fÃ¡radtan legyintett, jelezve, hogy kÃ©sÅ‘bb mindent elmagyarÃ¡z.

- Higgye el â€“ Mondta Osborn, mÃ¡r a magÃ¡zÃ¡s kissÃ© nevetsÃ©gesen hangzott. Hablaty legalÃ¡bb kÃ©tszer fiatalabb volt a mÃ¡sik

tÃ¶rzsfÅ‘nÃ©l.

- KÃ¶nnyebben megÃ©rti a helyzetet, ha elÅ‘rÃ¶l mondom el a tÃ¶rtÃ©netet.

- Ebben egyetÃ©rtÃ¼nk. - Hablaty visszaÃ¼lt Fogatlan nyergÃ©be.

- Ã–nt Ã©s a felesÃ©gÃ©t el tudjuk vinni a faluig sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton, de sajnos a tÃ¶bbieket nem. Å• nekik gyalog kell megtenniÃ¼k az utat. HalvÃ©r, TakonypÃ³c, KÅ‘fej Ã©s Fafej elkÃ-sÃ©rik Å‘ket addig. Nem lesz gond.

Osborn kÃ©rdÅ‘n a felesÃ©gÃ©re nÃ©zett, aki aprÃ³t biccentett. A tÃ¶rzsfÅ‘ felemelte a kezÃ©t, mire a kis csapata elhallgatott Ã©s rÃ¡ figyelt.

- MegbÃ-zhatÃ³ emberekhez kerÃ¼ltÃ¼nk, barÃ¡taim. KÃ¶vessÃ©tek az utasÃ-tÃ¡saikat, hamarosan Ãºjra csatlakozom hozzÃ¡tok. - Osborn visszafordult Hablatyhoz, aki biztatÃ³an rÃ¡mosolygott.

- Ã‰n viszem magÃ¡t. A felesÃ©ge biztonsÃ¡gban lesz Asztrid mÃ¶gÃ¶tt. - Mondta Ã©s a szÅ‘ke barÃ¡tnÅ‘jÃ©re mutatott. Osborn Ã©s a felesÃ©ge Ã¶sszenÃ©zett majd elindultak a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nylovas felÃ©.

Hablaty kitÃ¡rta a Nagy Terem ajtajÃ¡t. Csak pÃ¡r viking volt a helyisÃ©gben, de Å‘k is kisiettek, ahogy az ifjÃº fÅ‘nÃ¶k intett nekik. Eret, Asztrid, Habalyt, Osborn Ã©s a felesÃ©ge leÃ¼ltek a fÅ‘nÃ¶k asztalÃ¡hoz. Hablaty Ã©s Asztrid az asztalfÅ‘re, a tÃ¶bbiek pedig elÃ©jÃ¼k. Eret Ã©rezte magÃ¡n Osborn gyÅ±lÃ¶lettÅ‘l szikrÃ¡zÃ³ tekintetÃ©t. MÃ©g jÃ³, hogy a felesÃ©ge kÃ¶ztÃ¼k Ã¼lt, kÃ¼lÃ¶nben helyben megfojtotta volna.

Hablaty vÃ¡rakozÃ³an Osborn-ra nÃ©zet. VÃ¡rta a beÃ-gÃ©rt tÃ¶rtÃ©netet. A tÃ¶rzsfÅ‘ sÃ³hajtott, EretrÅ‘l elemelve a tekintettÃ©t Hibbant fÅ‘nÃ¶kÃ©re nÃ©zett.

- A NapfÃ©ny-sziget bÃ©kÃ©s hely volt, ahogy a rajta Ã©lÅ‘ emberek is. RitkÃ¡n harcoltunk, inkÃ¡bb diplomÃ¡ciai Ãºton intÃ©ztÃ¼k el a problÃ©mÃ¡inkat. De tÃ¶bb, mint kÃ©t hete egy fÃ©rfi a seregÃ©vel megjelent a kikÃ¶tÅ‘nkben. - EnnÃ©l a rÃ©sznÃ©l visszanÃ©zett Eretre.

- Vele egyÃ¼tt.

- Az a fÃ©rfi Drago volt, Hablaty. - Morogta Eret Ã©s igyekezett kerÃ¼lni Osborn tekintetÃ©t. Hablaty bÃ³lintott Ã©s jelezte Osbornak, hogy folytassa.

- Semmit sem tettÃ¼nk ellene, de felszÃ³lÃ-tott, hogy adjam Ã¡t az embereimet neki. TermÃ©szetesen ezt nem voltam hajlandÃ³ megtenni. A lÃ¡nyom, Ã©letÃ¼nk Ã©rtelme, Ã©s a tÃ¶rzs Ã¶rÃ¶kÃ¶se kiÃ¡llt a nÃ©pÃ©Ã©rt. De Drago ezÃ©rt eltÃ¶rte a csuklÃ³jÃ¡t Ã©s odavetette ennek a mocskos sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sznak a karmai kÃ¶zÃ©. - Osborn undorodva felhÃºzta az orrÃ¡t Ã©s Eret felÃ© bÃ¶kÃ¶tt. Hablaty Ã©s Asztrid kÃ©rdÅ‘n rÃ¡nÃ©ztek.

- Nem Ã©n kÃ©rtem, hogy vele jutalmazza meg a munkÃ¡mat! Ã‰s nem tÃ¶rt el a csuklÃ³ja, csak meghÃºzÃ³dott. MÃ¡snapra mÃ¡r semmi baja sem volt. - Eret segÃ©lykÃ©rÅ‘en Hablatyra nÃ©zett, Å‘ viszont csak leintette.

- Hadd mondja vÃ©gig elÅ‘szÃ¶r Osborn, Eret. UtÃ¡na te is szÃ³t kapsz.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. - Osborn Ãºjra Hablatyra nÃ©zett Ã©s folytatta. Eret az Ã¶lÃ©be hullatta a kezeit Ã©s azzal prÃ³bÃ¡lta lefoglalni a dÃ¼hÃ©t, hogy Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-tja Å‘ket, majd kiengedi. Å•t szidhatja nyugodtan, de ha azzal vÃ¡dolja, hogy bÃ¡ntotta vagy rosszul bÃ¡nt Hajnallal, azt nem fogja eltÅ±rni.

- Ezek utÃ¡n Drago foglyul ejtett engem Ã©s az egÃ©sz tÃ¶rzsemet. VÃ©gig kellett nÃ©znÃ¼nk, ahogy a szigetÃ¼nket porig romboltatja egy hatalmas, jÃ©gkÃ¶pÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nnyal, utÃ¡na pedig elvitt minket egy kikÃ¶tÅ‘be. Itt az arra alkalmas embereket eladta egy rabszolga-kereskedÅ‘knek, kÃ¶ztÃ¼k engem Ã©s Helent, a felesÃ©gemet. Azokat az emberemet, akik nem oda kerÃ¼ltek, akkor lÃ¡ttam utoljÃ¡ra. A rabszolga hajÃ³ viszont pÃ¡r nappal ezelÅ‘tt elsÃ¼llyedt. Ma Ã©jszaka sodrott ki minket itt az Ã¡r. Kevesebb, mint a negyede maradt meg a tÃ¶rzsemnek.

- Å•szintÃ©n sajnÃ¡lom. - Mondta Hablaty. Osborn bÃ³lintott, majd Eretre emelte a tekintetÃ©t.

- Most pedig halljam! Mi lett a lÃ¡nyommal? Mit tettÃ©l vele?

- UtoljÃ¡ra mondom, hogy nem bÃ¡ntottam HajnalpÃ-rt! - Eret Ã¶kÃ¶llel az asztalra vert Ã©s kihÃ-vÃ³an Osbornra nÃ©zett.

- HajnalpÃ-r?

A kÃ©t fÃ©rfi abbahagyta a farkasszemezÃ©st Ã©s kÃ©rdÅ‘n Hablatyra nÃ©zett.

- Azt mondtad: HajnalpÃ-r?

- Igen. - Eret kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zte az ifjÃº fÅ‘nÃ¶kÃ¶t.

- Ez a lÃ¡nyom neve. TalÃ¡n ismeri?- Osborn ugyanolyan kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett Hablatyra, mint Eret.

- FutÃ³lag. TalÃ¡lkoztam vele, mikor Ãºj fÃ¶ldeket fedeztem fel. Å• mondta meg a sziget nevÃ©t. Mi tÃ¶rtÃ©nt vele?

- TÅ‘le kÃ©rdezze! Å• ragadta el tÅ‘lÃ¼nk! - Osborn vÃ¡dlÃ³n Eretre mutatott, aki mÃ¡r alig bÃ-rta ki, hogy ne verje be a fÃ©rfi orrÃ¡t.

- UtoljÃ¡ra mondom...

- Eret! Mi tÃ¶rtÃ©nt HajnalpÃ-rrel? - Hablaty nem emelte fel a hangjÃ¡t, mÃ©gis a fÃ©rfiba fojtotta a szÃ³t. Eret sÃ³hajtott, hogy lenyugodjon kissÃ©. Most Å‘ jÃ¶n.

- Drago megkÃ©rt, hogy tartsak vele egy â€žlÃ¡togatÃ¡sra". Nem tudtam mit akar. Nem Ã©n akartam, hogy Hajnalt nekem adja, de nem tehettem ellene. Ha visszautasÃ-tom nem csak Ã©n jÃ¡rtam volna rosszul. Elvittem a hajÃ³mra Ã©s nem hagytam, hogy lÃ¡ssa, ahogy elpusztÃ-tjÃ¡k az otthonÃ¡t. Megtiltottam a legÃ©nysÃ©gnek, hogy hozzÃ¡Ã©rjenek. A kabinomban szÃ¡llÃ¡soltam el, ellÃ¡ttam a csuklÃ³jÃ¡t, adtam neki enni Ã©s meleg ruhÃ¡t. Nem bÃ¡ntottam Ã©s nem

is terveztem, hogy fogom. Egy hÃ©tig volt velem Ã©s sosem tettem vele olyat, amit Å‘ nem akart. Azon az Ã©jszakÃ¡n, mikor elÃ©rtÃ¼k az erÅ‘dÃ¶t, kiment a szobÃ¡mbÃ³l mÃ-g Ã©n aludtam, hogy vizet keressen magÃ¡nak. Ekkor szabadult ki egy stormcutter a ketrecÃ©bÅ‘l Ã©s vitte magÃ¡val. AzÃ³ta nem lÃ¡ttam. - Eret lehajtotta a fejÃ©t Ã©s sÃ³hajtott. TessÃ©k, elmondta. A rÃ©szleteket nem, de azokat nem kell tudniuk. Ha elmondanÃ¡, mi tÃ¶rtÃ©nt mielÅ‘tt Hajnal eltÅ±nt, az apja biztosan lenyÃºznÃ¡ rÃ³la a bÅ‘rt.

- Nem hiszek neked. - Morogta Osborn.

- Ã‰n viszont igen. - Hablaty felÃ¡llt a helyÃ©rÅ‘l. ElsÃ©tÃ¡lt az asztaltÃ³l Ã©s Osborn elÃ© Ã¡llt.

Ha jÃ³l Ã©rtelmeztem, nincs hovÃ¡ mennetek. HajlandÃ³ vagyok befogadni titeket a HuligÃ¡n tÃ¶rzsbe, amennyiben elfogadjÃ¡tok a tÃ¶rvÃ©nyeinket. Nem rÃ©g nagy pusztÃ-tÃ¡s Ã©rte a falut, minden segÃ-tsÃ©gre szÃ¼ksÃ©g van. - Hablaty kinyÃºjtotta a jobbjÃ¡t, Osborn pedig mosolyogva megrÃ¡zta.

TermÃ©szetesen elÅ‘tte meg kell gyÅ‘zÅ‘dnÃ¼nk a megbÃ-zhatÃ³sÃ¡gukban. Ez nem sÃ©rtÃ©s, tÃ¶rvÃ©ny.

Osborn ismÃ©t bÃ³lintott Ã©s elengedte Hablaty kezÃ©t.

- Ã–rÃ¶mmel Ã©s rengeteg hÃ¡lÃ¡val elfogadom az ajÃ¡nlatodat.

Eret mogorvÃ¡n felÃ¡llt Ã©s egy biccentÃ©ssel kisÃ©tÃ¡lt a teremből. Vajon mennyi idÅ‘, mire Osborn megbÃ©kÃ©l vele? BizonyÃ¡ra hosszÃº. Ã‰s addig ez a fÃ©rfi meg fogja keserÃ-teni a napjait.

0

HajnalpÃ-r egy hÃ©t utÃ¡n mÃ¡r nem szÃ¡molta napokat. ElsÅ‘ nap Vihar kirÃ¡ngatta a barlangbÃ³l Ã©s kÃ¶rbejÃ¡rtÃ¡k a szigetet, ahova kerÃ¼ltek. Kis fÃ¶lddarab volt, de minden volt rajta, ami csak kellett ahhoz, hogy kÃ©nyelmesen elÃ©ljenek rajta. Ember viszont nem volt, Ã-gy HajnalpÃ-r Ã©s ViharfelhÅ‘ bÃ©kÃ©sen elÃ©ldegÃ©ltek itt. Lassan kialakult egyfajta rutin a napokban. Hajnalban keltek, majd elmentek a kÃ¶zeli tisztÃ¡sra gyÃ¼mÃ¶lcsÃ¶t szedni. Ezek utÃ¡n jÃ¶tt az egÃ©sz napos repÃ¼lÃ©s. Sosem mentek igazÃ¡n messzire a szigettÅ‘l, mindig lÃ¡tÃ³tÃ¡volsÃ¡gon belÃ¼l maradtak. HajnalpÃ-rnek minden egyes nap fÃ¡jtak a combjai, mert nem volt kÃ¶tele amibe kapaszkodhatott volna Viharon. IndÃ¡kbÃ³l megprÃ³bÃ¡lt egyfajta kÃ¶telet kreÃ¡lni, de az elsÅ‘ orsÃ³ repÃ¼lÃ©snÃ©l elszakadt.

Mindent elkÃ¶vetett, hogy leterhelje sajÃ¡t magÃ¡t. Keveset evett, Ã©s alig aludt. NapfelkeltÃ©tÅ‘l napnyugtÃ¡ig repÃ¼lt Viharral, mindig arra tÃ¶rekedve, hogy nehezebb Ã©s nehezebb feladatokat csinÃ¡ljon. Ez volt az egyetlen megoldÃ¡s arra, hogy ne Ã©rezze a fÃ¡jdalmat. Ha leÃ¡ll, elveszik a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben.

- JÃ³l van, Vihar! LÃ¡ssunk egy zuhanÃ³ mentÃ©st! - HajnalpÃ-r rÃ¡fekÃ¼dt a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra Ã©s Ã¡tÃ¶lelte azt. Vihar Ã¶sszezÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã©s fejjel elÅ‘re zuhanni kezdett a tenger felÃ©. A nyakÃ¡n lÃ©vÅ‘ gallÃ©rok valamennyire megvÃ©dtÃ©k a lovasÃ¡t a nagy ellenszÃ©ltÅ‘l. Hajnal Ã¶sszeszorÃ-tott fogakkal figyelte, ahogy a nagy feketesÃ©g egyre kÃ¶zelebb Ã©s kÃ¶zelebb kerÃ¼l hozzÃ¡. MindjÃ¡rt. HÃ¡rom... kettÅ‘...

Vihar tÃ¶kÃ©letesen idÅ‘zÃ-tett. Alig pÃ¡r centi vÃ¡lasztotta el Ã‘ket a tengertÅ‘l mikor irÃ¡nyt vÃ¡ltott az Ã©g felÃ©. A vÃ-z felcsapÃ³dott Ã©s hullÃ¡mokat vert a nyomukban. HajnalpÃ-r erÅ‘sen szorÃ-tott a lÃ¡bÃ¡val. Vihar kÃ¶nnyedÃ©n kiegyenesedett Ã©s vÃ¡rakozÃ³an a lÃ¡nyra pillantott.

- Ãœgyes voltÃ¡l. De most nÃ©zzÃ¼nk egy bizalom prÃ³bÃ¡t. - HajnalpÃ-r beszÃ-vta a levegÅ‘t majd kifÃºjta. Ez egy nehÃ©z sorozat, de miÃ³ta kitalÃ¡lta, sokkal kÃ¶zelebb kerÃ¼ltek a sÃ¡rkÃ¡nnyal. Vihar lazÃ¡n siklott a levegÅ‘ben amÃ-g HajnalpÃ-r felÃ¡llt a nyakÃ¡n. Lassan egyenesedett ki, kezeit a vÃ©gsÅ‘kig Vihar nyakÃ¡n nyugtatva. ErÅ‘sen maga elÃ© figyelt. Arra mÃ¡r rÃ¡jÃ¶tt, hogyha lenÃ©zz, azonnal elveszti az egyensÃºlyÃ¡t. PÃ¡r mÃ¡sodpercig mÃ©g Ã-gy maradt. Mikor Ãºgy Ã©rezte kÃ©szen Ã¡ll, kÃ©tszer hozzÃ¡Ã©rintette a lÃ¡bÃ¡t Vihar nyakÃ¡hoz. A sÃ¡rkÃ¡ny felhorkantott. Å• is kÃ©sz volt. HajnalpÃ-r lehunyta a szemÃ©t Ã©s dÅ‘lt. Ahogy zuhanni kezdett, kinyitotta a szemÃ©t Ã©s megfordÃ-totta a testÃ©t. Ã•gy hÃ¡ttal kerÃ¼lt a tengernek Ã©s lÃ¡thatta, ahogy Vihar utÃ¡na indul, zuhanÃ³ repÃ¼lÃ©sbe. A szÃ-ve a fÃ¼lÃ©ben dobogott, elnyomta a szÃ©l zajÃ¡t. A kÃ¶penye Ã©s a kapucnija vadul csapkodott kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. Ahogy Vihar mellÃ© Ã©rt, Ã³vatosan a lÃ¡ny alÃ¡ siklott. MÃ©g mindig zuhantak, de most mÃ¡r Vihar nem fÃ¼ggÅ‘legesen lefelÃ©, hanem kicsit megdÅ‘lve. Ã•gy HajnalpÃ-r megvette a lÃ¡bÃ¡t a nyakÃ¡n Ã©s futni kezdett. Gyorsan kerÃ¼lgetve a sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ttÃ¼skÃ©it, majd Ãºjra elrugaszkodott. EzÃºttal Vihar felÃ¼lrÅ‘l kerÃ¼lte meg, majd kÃ¶nnyedÃ©n alÃ¡repÃ¼lve elkapta. Hajnal talpal a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡n Ã©rkezett, pont Ãºgy, ahogy elindult. A hirtelen ellenÃ¡llÃ¡stÃ³l meg kellett kapaszkodnia a legkÃ¶zelebbi hÃ¡ttÃ¼skÃ©be, de sikerÃ¼lt.

- Ez az! Ã•gy kell ezt csinÃ¡lni, Vihar! - Nevetve kisÃ¶pÃ¶rte a szemÃ©bÅ‘l a hajÃ¡t.

- Mit szÃ³lnÃ¡l, egy kis finomsÃ¡ghoz? Egy kis tÅ‘kehal jÃ³l esne? - SzÃ©ttÃ¡rta a lÃ¡bait Ã©s visszaÃ¼lt a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra. RemegÅ‘ vÃ©gtagokkal megsimogatta Vihart Ã©s kifÃºjta a levegÅ‘t. A repÃ¼lÃ©s, a zuhanÃ¡s, Ã©s egy ilyen kapcsolat egy Ã¡llattal, ez mind teljesen Ãºj volt neki. MegbÃ-zott Viharban. MegbÃ-zik egy Ã¡llatban, aki nem az Å‘ nyelvÃ©t beszÃ©li. Valakiben, aki legalÃ¡bb tÃ-zszer nagyobb volt

nÃ¡la. Aki bÃ¡rmikor megÃ¶lhette volna. De nem tette. Mert a bizalom kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶s volt.

Vihar boldogan felnyÃ¶gÃ¶tt Ã©s a sziget felÃ© vette az irÃ¡nyt. Lassan elsiklottak felette, majd a nyugati szÃ©lÃ©hez Ã©rve, leszÃ¡lltak egy strandon. Vihar megrÃ¡zta magÃ¡t, mÃ-g HajnalpÃ-r lecsÃºszott a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. LÃ¡ba alatt besÃ¼ppedt a homok. Majdnem Ã¶sszeset ahogy rÃ¡nehezedett a lÃ¡baira, de megkapaszkodott a sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnyaiba. Vihar aggÃ³dva lehajolt hozzÃ¡ Ã©s halkan dorombolni kezdett. A lÃ¡ny vett pÃ¡r mÃ©ly lÃ©legzettet. A lÃ¡bai remegtek Ã©s sajogtak, de nem akart vele tÃ¶rÅ‘dni.

- Nincs semmi bajom, Vihar. - Suttogta, de Å‘ is tudta, hogy ez nem igaz. Ã‰njÃ©nek egy rÃ©sze, szinte kÃ¶vetelte, hogy pihenjen tÃ¶bbet Ã©s ne hajtsa magÃ¡t. A mÃ¡sik fele viszont Ã©pp az ellenkezÅ‘jÃ©t mondta. HajnalpÃ-r pedig mindent megtett volna, hogy ne kerÃ¼ljÃ¶n vissza a fojtogatÃ³ sÃ¶tÃ©tsÃ©gbe. MÃ©g ha ez azzal is jÃ¡r, hogy lassan mÃ¡r nem bÃ-r megÃ¡llni a lÃ¡bÃ¡n. Ã“vatosan leÃ¼lt a homokba

Ã©s az arcÃ¡ba sÃ¶pÃ¶rte a frufrujÃ¡t. NÃ©mÃ¡n figyelte, ahogy Vihar a tenger fÃ¶lÃ© emelkedik vadÃ¡szni. PÃ¡r percig egy helyben lebegett, majd alÃ¡merÃ¼lt, mint egy sirÃ¡ly. Mikor Ãºjra felbukkant, mÃ¡r legalÃ¡bb egy tucatnyi hal lÃ³gott ki a szÃ¡jÃ¡bÃ³l. HajnalpÃ-r nevetve megtapsolta, mikÃ¶zben a sÃ¡rkÃ¡ny visszarepÃ¼lt hozzÃ¡. Ahogy leereszkedett mellÃ© kissÃ© megremegett a fÃ¶ld. ElÃ©gedetten letette a halakat a lÃ¡ny elÃ© Ã©s vÃ¡rakozÃ³an rÃ¡nÃ©zett. HajnalpÃ-r sÃ³hajtott.

- Nincs Ã©tvÃ¡gyam, sajnÃ¡lom. Nem kÃ©rek. - FelhÃºzta a lÃ¡bait a mellkasÃ¡hoz Ã©s Ã¡tÃ¶lelte Å‘ket. Ã•llÃ¡t egy sÃ³hajjal a tÃ©rdeire fektette. Vihar nyÃ¼szÃ-tve letette a fejÃ©t mellÃ© Ã©s kÃ¶nyÃ¶rgÅ‘en nÃ©zett fel rÃ¡. Hatalmas szemei mintha beszÃ©ltek volna. Hajnal lehunyta a szemeit.

- Nem kÃ©rek. - IsmÃ©telte meg. Ã‰rezte, ahogy Vihar feladja, felemelkedik mellÅ‘le Ã©s enni kezd.

Hagyta, hogy a sÃ³s, tengeri szellÅ‘ vÃ©gigsimÃ-tsa az arcÃ¡t. Olyan termÃ©szetes dolog volt, de Ãºgy mart bele a szÃ-vÃ©be, mint egy farkas a zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡ba. A kÃ¶nnyek csÃ-pni kezdtÃ©k a szemÃ©t. Annyira utÃ¡lta ezt. Nem akarta elfogadni azt, amit az elmÃ©je mÃ¡r tÃ©nykÃ©nt elismert. Meghaltak. Mindannyian. Ã‰s mindenen rajta hagytÃ¡k az emlÃ©kÃ¼ket. Ahogy a szÃ©l a fÅ±szÃ¡lakat ringatja, ahogy a madarak csiripelnek. Ahogy a Nap lassan a horizont alÃ¡ bukik Ã¡tadva a helyett a Holdnak Ã©s csillag gyermekeinek. Mind, mind Ã©s mind egy Ãºjabb tartÃ³szeget hÃºzott ki az emelvÃ©nybÅ‘l, aminek a tetejÃ©n Å‘ Ã¡llt. A repÃ¼lÃ©s Ã©s Vihar volt az a kÃ©t dolog, ami nem hozott elÅ‘ emlÃ©keket belÅ‘le. EzÃ©rt akarta folyamatosan Ã©s folyamatosan csinÃ¡lni. TermÃ©szetesen akart emlÃ©kezni. Csak a vele jÃ¡rÃ³ fÃ¡jdalmat egyszerÅ±en nem bÃ-rta elviselni. Megroppant a sÃºlya alatt.

Kinyitotta a szemÃ©t Ã©s oldalra nÃ©zett. Vihar kÃ©nyelmesen elhelyezkedett mÃ¶gÃ¶tte, olyan szorosan hozzÃ¡, amennyire csak lehet Ã©s szunyÃ³kÃ¡lÃ¡sba kezdett. A lÃ¡ny sÃ³hajtva neki dÅ‘lt a sÃ¡rkÃ¡nynak. A lÃ¡bai elÅ‘tt ott volt egy nagymÃ©retÅ± tÅ‘kehal. Viharban mÃ©g volt remÃ©ny. LegalÃ¡bb az egyikÃ¼kben.

IsmÃ©t lehunyta a szemÃ©t. Nem fog aludni. Csak pihenteti a szemÃ©t. Nem fog aludni, nem fog aludni, nem fog aludni, nem fog...

_HajnalpÃ-r az arcÃ¡ba mÃ©lyesztette a kÃ¶rmeit. KÃ©tsÃ©gbeesve kapkodta a fejÃ©t, szaporÃ¡n vette a levegÅ‘t. SÃ¶tÃ©tsÃ©g, sÃ¶tÃ©tsÃ©g Ã©s sÃ¶tÃ©tsÃ©g mindenhol. Egyszerre volt olyan, mintha egy vÃ©gtelen tÃ©rbe Ã©s egy szÅ±k szobÃ¡ba lenne. Az egyik lehetÅ‘sÃ©g rosszabb volt, mint a mÃ¡sik. _

_- VIHAR! - A vÃ©ghÃºzta a kÃ¶rmeit a nyakÃ¡n, Ã©getÅ‘ Ã©rzÃ©st hagyva utÃ¡na. MiÃ©rt Ã©rezte Ãºgy, hogy nincs egyedÃ¼l? _

- HALLASZ ENGEM? - A kÃ©tsÃ©gbeesÃ©stÅ‘l folyni kezdtek a kÃ¶nnyei. Hirtelen valaki megÃ©rintet a jobb karjÃ¡t. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten felsikoltott Ã©s odakapta a tekintetÃ©t. Nem lÃ¡tott semmit. Valaki lerÃ¡ntotta rÃ³la a kÃ¶penyÃ©t, a lÃ¡ny hiÃ¡ba kapott utÃ¡na, nem Ã©rte el. Egy Ã©rdes, szÃ¡raz, mÃ©gis aprÃ³ kÃ©z megragadt a bal lÃ¡bÃ¡t Ã©s kirÃ¡ntotta alÃ³la. HajnalpÃ-rt hangos puffanÃ¡ssal a fÃ¶ldre esett. A hang mÃ©g sokÃ¡ig visszhangzott.

_- NEM! - VisÃ-tott Ã©s befogta a fÃ¼lÃ©t. Valami lÃ¡thatatlan erÅ‘ a kapucnijÃ¡nÃ¡l fogva a magasba emelte. A lÃ¡ny odakapott, de nem volt ott semmi. MÃ©gis, valami hirtelen az ajkaira tapasztotta az ajkÃ¡t. HajnalpÃ-r szemei kitÃ¡gultak. A TÃ–RPE! Az az undorÃ-tÃ³ csÃ³k Ã°gy az emlÃ©keibe vÃ©sÅ‘dÃ¶tt, hogy bÃ¡rhol felismerte volna. MegprÃ³bÃ¡lta ellÃ¶kni magÃ¡tÃ³l, de a kezei a semmit fogtÃ¡k meg Ã©s nem lÃ¡tott semmit. KÃ©tsÃ©gbeesve kapÃ¡lÃ³zott a levegÅ’ben. Hirtelen a csÃ³k abbamaradt, de zÃ¡rÃ¡skÃ©p a tÃ¶rpe mÃ©g erÅ‘sen beleharapott az alsÃ³ ajkÃ¡ba. HajnalpÃ-r sikoltva esett vissza a padlÃ³ra. Ã‰rezte, ahogy a forrÃ³ vÃ©r lassan szivÃ¡rogni kezd az ajkÃ¡bÃ³l. PÃ¡r mÃ¡sodpercig semmit sem hallott. _

_- WELIN! - A visÃ-tÃ¡s olyan hangos volt, hogy Hajnal hiÃ¡ba fogta be a fÃ¼lÃ©t, tisztÃ¡n hallotta. A szÃ³ folyamatosan ismÃ©tlÅ‘dÃ¶tt. HajnalpÃ-r zokogva fekÃ¼dt le magzati pÃ³zba a fÃ¶ldre, ami bizonytalanul billegett alatta. Mintha csak egy hajÃ³n lenne. Valaki vÃ©gigsimÃ-tott a karjÃ¡n a kezÃ©vel, majd belemarkolt a hajÃ¡ba. HajnalpÃ-r remegve sikoltozott, de egy hang sem jÃ¶tt ki a torkÃ¡n. PÃ¡r mÃ©teren keresztÃ¼l hÃºztÃ¡k a fÃ¶ldÃ¶n a hajÃ¡nÃ¡l fogva, majd elengedtÃ©k. RÃ©mÃ¼lten felpattant. A visÃ-tÃ¡s elmÃºlt, de sokkal rosszabb jÃ¶tt. Ãšgy Ã©rezte, hogy kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte a falak egyre szÅ±kebb helyett hagynak neki. _

_- SEGÃ•TSÃ‰G! - KitÃ¡rta a kÃ©t kezÃ©t, hogy megÃ¡llÃ-tsa a felÃ© tartÃ³ falakat. Lassan teljesen Ã°rrÃ¡ lett rajta a pÃ¡nik. Folyt rajta a vÃ-z, de a levegÅ‘ olyan hideggÃ© vÃ¡ltozott kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, hogy vacogni kezdett. _

_- Halld a hangom a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben! - HajnalpÃ-rnek a rÃ©mÃ¼lettÅ‘l elakadt a lÃ©legzette. Ez a hang most kÃ-vÃ¼lrÅ‘l jÃ¶tt, vagy a fejÃ©bÅ‘l? _

_- Halld a hangom a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben! _

_- ERET! - HajnalpÃ-r a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t Ã©s kÃ©tsÃ©gbeesve forgolÃ³dni kezdett. Ezt a hangot bÃ¡rhol felismerte volna. _

- Halld a hangom a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben! - IsmÃ©telte meg, de HajnalpÃ-r nem tudta, merrÅ‘l szÃ³l a hang. Olyan volt, mintha egyszerre jÃ¶nne mindenfelÅ‘l. Hirtelen fÃ©ny Ã¡rasztotta el felÃ¼lrÅ‘l. HajnalpÃ-r felpillantott. Olyan volt, mintha Å‘ egy szakadÃ©kba lett volna, felÃ¼l pedig a szakadÃ©k szÃ©lÃ©n ott Ã¡llt Eret Ã©s a szÃ¼lei. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten fÃºjta ki a levegÅ‘t.

_- ERET! APA! ANYA! HÃšZZATOK KI! - TÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡lt a kezÃ©bÅ‘l, Ã©s Ã°gy kiÃ¡ltott. De nem mozdultak. Ãœveges szemmel nÃ©ztek rÃ¡. HajnalpÃ-rt ismÃ©t elfogat a pÃ¡nik. _

Hirtelen egy kÃ©z megragadta a jobb csuklÃ³jÃ¡t Ã©s a sÃ¶tÃ©tsÃ©g felÃ© kezdte rÃ¡ngatni, ki a fÃ©nycsÃ³vÃ¡bÃ³l. A lÃ¡ny felsikoltott Ã©s kirÃ¡ntotta a kezÃ©t, de abban a pillanatban kettÅ‘ mÃ¡sik Ã°jra megragadta. Valaki hÃ¡trafeszÃ-ttette a fejÃ©t, egy mÃ¡sik kÃ©z pedig a lÃ¡bait ragadta meg.

_- NEM! Hagyjatok bÃ©kÃ©n! - MegprÃ³bÃ¡lta magÃ¡t kirÃ¡ntani az egyre szaporodÃ³ kezek kÃ¶zÃ¼l. Valamelyik befogta a szÃ¡jÃ¡t. A falak Ã°jra megindultak, egyre kisebbre hagyva a fÃ©nycsÃ³vÃ¡t. Eret Ã©s a szÃ¼lei mÃ©g mindig ugyanÃºgy, rezzenÃ©stelen arccal Ã¡lltak fent, mint valami szobrok. Hajnal pÃ¡nikba esve kÃ¼zdÃ¶tt a kezek ellen, amik lassan mÃ¡r teljesen Ã¡tÃ¶leltÃ©k Ã©s egyre csak rÃ¡ngattÃ¡k Ã©s

rÃ¡ngattÃ¡k a sÃ¶tÃ©tsÃ©g felÃ©. Eret Ã©s a szÃ¼lei eltÅ±ntek a szemei elÅ‘l. A fÃ©nycsÃ³va mÃ¡r csak egy aprÃ³ csÃ-k volt. HajnalpÃ-rnek hisztÃ©rikusan folyni kezdtek a kÃ¶nnyei. TÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel prÃ³bÃ¡lta megtalÃ¡lni a szeretteit, de azok mÃ¡r eltÅ±ntek a szeme elÅ‘l. A fÃ©nycsÃ³va eltÅ±nt. IsmÃ©t sÃ¶tÃ©t lett. HajnalpÃ-r megtÃ¶rve adta Ã¡t magÃ¡t a kezeknek, akik csak hÃºztÃ¡k Ã©s hÃºztÃ¡k mÃ©g mÃ©lyebbre a sÃ¶tÃ©tsÃ©gben. Vajon lehet mÃ©g ennÃ©l is sÃ¶tÃ©tebb? Lehunyta a szemÃ©t. Az utolsÃ³ amit hallott egy Ã¼vÃ¶ltÃ©s volt._

HajnalpÃ-r levegÅ‘ utÃ¡n kapkodva nÃ©zett kÃ¶rbe. Mikor felfogta, hogy hol van, kicsit megnyugodott. Vihar aggÃ³dva odadÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt hozzÃ¡. A lÃ¡ny kedvesen rÃ¡tette a kezÃ©t a fejÃ©re.

- RÃ©mÃ¡lom...csak egy rÃ©mÃ¡lom... - Suttogta. _Megint._ LeginkÃ¡bb ezÃ©rt nem szeretett aludni, bÃ¡rmit is csinÃ¡lt a rÃ©mÃ¡lmok utolÃ©rtÃ©k. Ã‰s minden egyes alkalommal egyre rosszabbak lettek. Ã–sztÃ¶nÃ¶sen a kÃ¶penyÃ©hez nyÃºlt. MÃ©g ott volt a vÃ¡llÃ¡n.

A Nap mÃ¡r elÃ©rte a horizontot. Ideje volt visszaindulniuk a barlangba. Ã“vatosan felÃ¡llt. A vÃ©gtagjai remegtek, Ã©s nem csak a fÃ¡radtsÃ¡gtÃ³l. Vihar hagyta, hogy a kezÃ©vel a fejÃ©n tÃ¡maszkodjon. HajnalpÃ-r nehÃ©zkesen felmÃ¡szott a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra Ã©s elhelyezkedett. Ã‰pp kiadta volna a parancsot, hogy menjenek haza, mikor valami megÃ¼tÃ¶tte a fÃ¼lÃ©t.

- MegtalÃ¡ltuk!

HajnalpÃ-r ereiben megfagyott a vÃ©r. Idegenek...az Å‘ szigetÃ¼kÃ¶n?! Vihar is meghallotta Ã©s idegesen fordult a hang irÃ¡nyÃ¡ba. Az erdÅ‘sÃ¡v tÃºloldalÃ¡n lÃ©vÅ‘ tisztÃ¡s, ahol vadkÃ¶rtÃ©t szoktak enni.

- Hihetetlen, BÃ¼tyÃ¶k! Itt van a kÃ©k liliom!

A lÃ¡ny Ã¶sszevonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. FÃ©rfi hang volt. HÃ¡romszor megveregette Vihar nyakÃ¡t, aki erre letette a fÃ¶ldre. HajnalpÃ-r, nem tÃ¶rÅ‘dve a sajgÃ³ lÃ¡vaival, lassan a hang irÃ¡nyÃ¡ba indult. A sÃ¡rkÃ¡ny Ã³vatosan kÃ¶vette. Lehajolva haladt a fÃ¡k Ã©s a bokrok kÃ¶zÃ¶tt, igyekezett takarÃ¡sba maradni Ã©s zaj nÃ©lkÃ¼l haladni. A stromcutter megÃ¡llt az erdÅ‘ szÃ©lÃ©n Ã©s aggÃ³dva nÃ©zett utÃ¡na. Nem bÃ-rta volna hangtalanul kÃ¶vetni. HajnalpÃ-r lehasalt a fÃ¶ldre Ã©s rÃ©snyire szÃ©thÃºzta az elÅ‘tte lÃ©vÅ‘ bokor Ã¡gait. Egy fÃ©rfi Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡lltak a tisztÃ¡s kÃ¶zepÃ©n. A fÃ©rfi testes volt, egy szÅ‘rÃ¶s tunika Ã©s egy szÅ‘rÃ¶s kÃ¶peny volt rajta. DerekÃ¡t mindenfÃ©le kis tÃ¡ska dÃ-szÃ-tette. A sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t HajnalpÃ-r Eret leÃ-rÃ¡saibÃ³l ismerte fel. Egy gondel. Nem. Gronkel. Igen, ez a fajtÃ¡ja. Egy nagy nyereg volt a hÃ¡tÃ¡n Ã©s bÃ©kÃ©sen aludt a gazdÃ¡ja mellett. A fÃ©rfi izgatottan tÃ©pett le egy szÃ¡lat azokbÃ³l a kÃ©k virÃ¡gbÃ³l, amit mÃ¡r HajnalpÃ-r is megnÃ©zegetett ez elÅ‘tt. Lelkesen felegyenesedett Ã©s az egyik kis tÃ¡skÃ¡jÃ¡ba csÃºsztatta a virÃ¡got.

- Gyere, BÃ¼tyÃ¶k! MenjÃ¼nk vissza Hibbantra, hogy befejezzÃ¼k a papÃ-rmunkÃ¡t. - NehÃ©zkesen visszamÃ¡szott a sÃ¡rkÃ¡ny nyergÃ©be, aki csÃ¡mcsogva nyitotta ki a szemÃ©t. Mikor mind a ketten kÃ©szen voltak, a sÃ¡rkÃ¡ny elrugaszkodott Ã©s szaporÃ¡n verni kezdett a szÃ¡rnyaival.

HajnalpÃ-r a kezÃ©t az ajkaira szorÃ-totta, hogy ne kiÃ¡ltson fel.

Hibbant. A fÃ©rfi Hibbantot mondott! Hibbant Hablaty szigete! A lÃ¡ny felpattant Ã©s visszarohant Viharhoz. A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©rdÅ‘n rÃ¡emelte a tekintetÃ©t, mintha csak azt kÃ©rdeznÃ©, hogy â€ž_mi ez a nagy izgalom?_". HajnalpÃ-r gyorsan felpattant a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra.

- GyerÃ¼nk, Vihar! KÃ¶vesd azt a gronkelt, de tisztes tÃ¡volsÃ¡gbÃ³l!

Vihar engedelmesen a magasba emelkedett. Sokkal gyorsabb volt mint a fÃ©rfi sÃ¡rkÃ¡nya. FÃ¶lÃ©jÃ¼k emelkedtek, Ã°gy, hogy valamennyire takarjÃ¡k Å‘ket a felhÅ‘k. TÃ¡volsÃ¡got is prÃ³bÃ¡ltak tartani, de HajnalpÃ-r tÃºl izgatott volt, ami a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡ra is Ã¡tragadt. Ãštban voltak Hablaty felÃ©. Azt mondta, hogyha arra jÃ¡r, akkor ugorjon be. Ã‰s Ã°gy Ã©rezte, hogy nagy szÃ¼ksÃ©ge van most arra, hogy egy emberrel beszÃ©lhessen.

MÃ¡r lement a Nap, mikor HajnalpÃ-r Ã©szrevett valamit.

- Thor szerelmÃ©re, ne! - Suttogta. Egy hatalmas, fekete felhÅ‘ volt elÅ‘ttÃ¼k Ã©s nem tÅ±nt barÃ¡tsÃ¡gosnak. A lÃ¡ny lepillantott az alattuk repÃ¼lÅ‘ fÃ©rfira. Nem volt ott.

- Nem, nem, nem, nem!

Vihar idegesen felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt. Ã‰szre sem vettÃ©k, hogy idÅ‘kÃ¶zben Ã¡tÃ¶lelte Å‘ket a fekete felhÅ‘. A sÃ¡rkÃ¡ny megtorpant Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Merre volt a kiÃºt? MerrÅ‘l jÃ¶ttek? MegdÃ¶rrent az Ã©g. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten rezzent Ã¶ssze.

- TÅ±njÃ¼nk innen, Vihar!

A sÃ¡rkÃ¡ny Ã¶sszezÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã©s merÃ¼lÅ‘ repÃ¼lÃ©sbe kezdett, de alig indultak el, egy hatalmas villÃ¡m Ã¡tcsapott elÅ‘ttÃ¼k. HajnalpÃ-r Ã©s Vihar rÃ©mÃ¼lten sikoltott fel. Megtorpantak.

- Rendben, ez nem volt Ã©pp legjobb Ã¶tlet! - HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten kapkodta a fejÃ©t. A dÃ¶rgÃ©sek itt olyan hangosak voltak, Ã°gy Ã©rezte, hogy felrobban a fÃ¼le. VillÃ¡mok cikÃ¡ztak kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k, mint valami pÃ¡sztorkutya, aki egy helyben akarja tartani a birkÃ¡t. A pÃ¡ros semerre se mert elindulni. De ha ottmaradnak, akkor nagyobb volt az esÃ©lye annak, hogy eltalÃ¡lja Å‘ket valami. HajnalpÃ-r befogta a fÃ¼leit Ã©s rÃ¡hajolt a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra.

- VigyÃ©l ki, Vihar, kÃ©rlek! - MegprÃ³bÃ¡lta tÃºlÃ¼vÃ¶lteni a dÃ¶rgÃ©seket. Vihar lassan manÅ‘verezni kezdett a felhÅ‘ben. MegprÃ³bÃ¡lta kiismerni a villÃ¡mokat. Ahogy haladtak, HajnalpÃ-r egyre nyugodtabb lett. SikerÃ¼lni fog, sikerÃ¼lnie ke...

- Ã•Ã•Ã•Ã•Ã•! - Egy hatalmas villÃ¡m szinte kÃ¶zvetlen mellettÃ¼k csapott le. Vihar reflexszerÅ±en arrÃ©bb ugrott, de HajnalpÃ-r nem volt felkÃ©szÃ¼lve. Kibillent az egyensÃºlyÃ¡bÃ³l Ã©s zuhanni kezdett. Sikoltozva kapÃ¡lÃ³zott, mikÃ¶zben kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte dÃ¶rgÃ¶tt az Ã©g. Vihar utÃ¡na vetette magÃ¡t, de lelassÃ-tottÃ¡k a kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte cikÃ¡zÃ³ villÃ¡mok. A lÃ¡ny zuhanÃ¡s kÃ¶zben a hasÃ¡ra fordult. A tenger vÃ©szesen kÃ¶zelÃ-tett felÃ©.

- VIHAR! - VisÃ-tott, mire egy kÃ©tsÃ©gbeesett Ã¼vÃ¶ltÃ©s volt a vÃ¡lasz. Sikoltozva zuhant tovÃ¡bb remÃ©nykedve, hogy Vihar idÅ‘ben elkapja. Egy villÃ¡m egy pillanatra megvilÃ¡gÃ-totta a vilÃ¡got

kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, majd Ãºjra lesszÃ¡lt az Ã©jszakai sÃ¶tÃ©tsÃ©g.

- VIHARFEL... - A sÃ¡rkÃ¡ny hirtelen a karmai kÃ¶zÃ© zÃ¡rta a lÃ¡bÃ¡t, szinte a semmibÅ‘l tÅ±nt fel. Hajnal megkÃ¶nnyebbÃ¼lten fÃºjta ki a levegÅ‘t. De korai volt az Ã¶rÃ¶m. Egy villÃ¡m, bÃ¡r nem mellÃ©jÃ¼k, de a kÃ¶zelÃ¼kben csapott le, olyan hangosa dÃ¶rgÃ©st hagyva maga utÃ¡n, ami minden Ã©lÅ‘ben megfagyasztja a vÃ©rt. Vihar elvesztette az egyensÃºlyÃ¡t. HajnalpÃ-r a karmaiba kapaszkodva nÃ©zte, ahogy a tenger egyre kÃ¶zelebb Ã©s kÃ¶zelebb Ã©r. A sÃ¡rkÃ¡ny megprÃ³bÃ¡lta kitÃ¡rni a szÃ¡rnyait, de nem sikerÃ¼lt, csak azt Ã©rte el, hogy forogni kezdtek a levegÅ‘ben.

Vihar csapÃ³dott be elÅ‘szÃ¶r. Az oldalÃ¡ra Ã©rkezett, a szÃ¡rnyai biztonsÃ¡gÃ¡ban HajnalpÃ-rt szorÃ-totta. LegalÃ¡bb mÃ©g tÃ-z mÃ©teren keresztÃ¼l csÃºsztak a fÃ¶ldÃ¶n, felszÃ¡ntva azt. Ahogy megÃ¡lltak, Vihar fÃ¡radtan engedtet ki a lÃ¡nyt a karmaibÃ³l. HajnalpÃ-r rÃ©mÃ¼lten tÃ©rdelt le a kimerÃ¼lt sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ©, aki mÃ©g felkelni sem bÃ-rt. MegnyugtatÃ³an simogatta meg a pofÃ¡jÃ¡t.

- Ne mozogj. Minden rendben. - Suttogta Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Egy szigeten landoltak. Ami egyÃ¡ltalÃ¡n nem lÃ¡tszott lakatlannak.

* * *

><p>* Hablaty teljes nevÃ©t ugye a filmbÅ‘l nem ismerjÃ¼k, de a kÃ¶nyvbÅ‘l, ami alapjÃ¡n a film kÃ©szÃ¼lt, igen. Viszont a magyar neve ez: III. HarÃ¡kolÃ³ Harald... RemÃ©lem megÃ©rtitek, hogy ezt nem akartam Hablatynak odaadni. EzÃ©rt dÃ¶ntÃ¶ttem vÃ©gÃ¼l az angol neve mellett. A sorozatban a tÃ¶bbiek nevÃ©t is Ãºgy mondjÃ¡k, mint az eredetibe, hogy elÅ‘l az utÃ³nÃ©v Ã©s hÃ¡tul a le nem fordÃ-tott vezetÃ©knÃ©v. RemÃ©lem elnÃ©zitek nekem. ;)

Ã“, Ã©s remÃ©lem tetszett a 10. fejezet. :)

11. EgyÃ¼tt

Eret nÃ©mÃ¡n lÃ©pdelt a hÃ¡zak kÃ¶zÃ¶tt. TÃ¶bbsÃ©gÃ¼kben mÃ¡r nyugovÃ³ra tÃ©rtek, de volt, ahol mÃ©g Ã©gve volt egy-kÃ©t gyertya. Egyik kezÃ©ben egy Ã©gÅ‘ fÃ¡klyÃ¡t, a mÃ¡sikban pedig az egyik kardjÃ¡t tartotta. FejtÃ¶rÅ‘ ezÃºttal otthon maradt. A hibbantiak hihetetlen gyorsan hÃºznak fel hÃ¡zakat. Erre volt szÃ¼ksÃ©g mikor minden sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡madÃ¡snÃ¡l elpusztÃ-tottak pÃ¡rat Ã©s gyorsan Ãºjra kellett Ã©pÃ-teni Å‘ket. A fÃ©rfi hÃ¡za a falu fÅ‘terÃ©nÃ©l volt, szomszÃ©dsÃ¡gban OsbornÃ©kÃ©val. Ez volt Hablaty egyik kÃ©rÃ©se. Osborn nem volt hajlandÃ³ szÃ³ba Ã¡llni vele Ã©s ha tekintettel Ã¶lni lehetett volna, Eret legalÃ¡bb ezerszer szenvedett volna hosszÃº Ã©s fÃ¡jdalmas halÃ¡lt. A felesÃ©ge, Helen kissÃ© kedvesebb volt. Å• sem szÃ³lt hozzÃ¡, de legalÃ¡bb nem Ãºgy nÃ©zett rÃ¡, mint aki megfojtanÃ¡ egy kiskanÃ¡l vÃ-zbe. NÃ©ha mÃ©g mosolyt is kapott tÅ‘le. Ilyenkor annyira hasonlÃ-tott HajnalpÃ-rre, hogy az mÃ¡r fizikai fÃ¡jdalmat okozott.

A falu lassan kezdett talpra Ã¡llni, bÃ¡r Eret nem lÃ¡tta, hogy milyen volt elÅ‘tte. MÃ¡r majdnem az Ã¶sszes hÃ¡zat ÃºjjÃ¡Ã©pÃ-tettÃ©k vagy rendbe hoztÃ¡k. A jÃ©gtÃ¼skÃ©ket sÃ¡rkÃ¡nyok segÃ-tsÃ©gÃ©vel felolvasztottÃ¡k. A napfÃ©ny-szigetieknek megtartottÃ¡k a beavatÃ¡st, amikor felolvastÃ¡k nekik a tÃ¶rzs tÃ¶rvÃ©nyeit Ã©s meg kellett eskÃ¼dniÃ¼k, hogy betartjÃ¡k Å‘ket. Osborn pedig elfogadta Hablatyot a fÅ‘nÃ¶kÃ©nek. Eretenek is le

kellett ezt tennie, miutÃ¡n a sok tennivalÃ³ kÃ¶zben eszÃ¼kbe jutott, hogy HuligÃ¡nnÃ¡ kÃ©ne avatni.

Eret a falu szÃ©lÃ©n sÃ©tÃ¡lt, hallgatta a mennydÃ¶rgÃ©st. JÃ¶n a vihar, mÃ©g szÃ©p, hogy mindenki a hÃ¡zÃ¡ban volt az Å‘rsÃ©gen kÃ-vÃ¼l. A villÃ¡mok idÅ‘kÃ¶zÃ¶nkÃ©nt fÃ©nnyel borÃ-tottÃ¡k be a vilÃ¡got, de amilyen gyorsan jÃ¶ttek olyan gyorsan el is mentek. Eret megÃ¡llt egy szÃ-rt szÃ©lÃ©n. A szÃ©l olyan erÅ‘s volt, hogy kioltotta a fÃ¡klyÃ¡jÃ¡nak tÃ¼zÃ©t. PÃ¡r percig hagyta, hogy a szÃ©l Ã¡tjÃ¡rja, kissÃ© megnyugtassa az idegeit. A tenger vadul hullÃ¡mzott, hangosan nekicsapÃ³dva a parti sziklÃ¡knak. Az Ã©g pedig dÃ¶rÃ¶tt, mintha csak beszÃ©lgetnÃ©nek. Eret sÃ³hajtva indult vissza a faluba. Ãšjra kell gyÃºjtania a fÃ¡klyÃ¡jÃ¡t.

Hirtelen egy sikoly harsogta tÃºl a mennydÃ¶rgÃ©st. Eret dÃ¶bbenten felkapta a fejÃ©t Ã©s kÃ¶rbenÃ©zett. Egy fekete valami, talÃ¡n egy sÃ¡rkÃ¡ny zuhant a falu felÃ©. Eret elhajÃ-totta a fÃ¡klyÃ¡t Ã©s rohanni kezdett. A valami hangos puffanÃ¡ssal csapÃ³dott bele a fÃ¶ldbe, a falu azon szÃ©lÃ©n, ahol Eret is volt. A fÃ©rfi gyorsan bekanyarodott egy hÃ¡z sarkÃ¡n. LÃ¡tta, ahogy emberek kÃ©rdÅ‘n kipillantanak a hÃ¡zaikbÃ³l Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©znek rÃ¡. Eret gyorsan intet nekik, bÃ¡r Å‘ sem tudta, hogy minek szÃ¡nta: JÃ¶jjenek vagy maradjanak a hÃ¡zaikban. Gyorsan Ã¡tvÃ¡gott kÃ©t hÃ¡z kÃ¶zÃ¶tt, majd megtorpant. A gyÃ©r holdfÃ©nyben lÃ¡tta, hogy egy hatalmas test legalÃ¡bb tÃ-z mÃ©teren keresztÃ¼l felszÃ¡ntotta a fÃ¶ldet Ã©s vÃ©gÃ¼l egy vastagabb fa Ã¡llÃ-totta meg. Egy ember tÃ©rdelt mellette, hÃ¡ttal Eretnek. De mÃ©g Ã-gy is felismerte, hogy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz ruha volt rajta. Eret a kezÃ©be vette a mÃ¡sik kardjÃ¡t is. Ez nem az Å‘ egyik egykori embere volt, hanem DragoÃ©. A falusiak lassan gyÃ¼lekezni kezdtek kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k, de mindenki tisztes tÃ¡volsÃ¡gban maradt ErettÅ‘l Ã©s a jÃ¶vevÃ©nytÅ‘l. A sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz fejÃ©re kapucni volt hÃºzva eltakarva Ã-gy az arcÃ¡t. A hatalmas testbÅ‘l Eret lassan ki bÃ-rt nÃ©zni egy sÃ¡rkÃ¡ny alakot. Egy stromcutter. Az oldalÃ¡n fekÃ¼dt Ã©s nehezen lÃ©legzett. SzÃ¡rnyai a teste kÃ¶rÃ© csavarodtak. A mellette tÃ©rdeplÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz halkan motyogott hozzÃ¡, Ã©s Ã³vatosan a fejÃ©re tette a kezÃ©t. Vagy nem vette Ã©szre, hogy Eret Ã©s lassan mÃ¡r egy tucat falusi Ã¡llja kÃ¶rbe, vagy nem Ã©rdekelte. A kezÃ©ben egy kÃ¶penyt tartott, biztos leeset rÃ³la zuhanÃ¡s kÃ¶zben. Ahogy lassan felÃ¡llt, vissza kanyarÃ-totta a vÃ¡llaira. Eret izmai megfeszÃ¼ltek, az idegen felÃ© szegezte a jobb kezÃ©be lÃ©vÅ‘ kardot. Nem kÃ©ne mondania valamit. PÃ©ldÃ¡ul, ha te nem tÃ¡madsz akkor mi sem? Esetleg kÃ©rdezze meg tÅ‘le, hogy barÃ¡t vagy ellensÃ©g?

Az idegen lassan megfordult. Eret Ã¶sszÃ©bb hÃºzta a szemeit, de a kapucni Ã¡rnyÃ©kot vetett az arcÃ¡ra. Az idegen tekintette viszont megtalÃ¡lta. DÃ¶bbenten kapta a szÃ¡ja elÃ© a kezÃ©t Ã©s egy lÃ©pÃ©st hÃ¡trÃ¡lt. A sÃ¡rkÃ¡ny nehÃ©zkesen kinyitotta a szemeit Ã©s rÃ¡nÃ©zett. Ã•radt belÅ‘le az aggodalom. Eret utÃ¡lta, ha nem Ã©rti a helyzetet ezÃ©rt mÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s kihÃºzta magÃ¡t.

- Ki vagy te?

Az idegen a kapucnijÃ¡hoz nyÃºlt Ã©s lassan letolta a fejÃ©rÅ‘l. A dÃ¶bbenettÅ‘l Eret kezeibÅ‘l kiestek a kardok Ã©s hangos csÃ¶rÃ¶mpÃ¶lÃ©ssel a fÃ¶ldre zuhantak. Azok a gyÃ¶nyÃ¶rÅ±, aranybarna szemek, amiket mindig megbabonÃ¡ztÃ¡k most a dÃ¶bbenettÅ‘l kÃ©tszer akkorÃ¡k voltak, mint Ã¡ltalÃ¡ban. Az ajkai enyhÃ©n szÃ©tnyÃ-ltak, szaporÃ¡n vette a levegÅ‘t. A frufruja az arcÃ¡ba hullott. Eret lÃ¡bai meggyengÃ¼ltek. HajnalpÃ-r.

- Eret? - Olyan halk, Ã©s remÃ©nykedÅ‘ volt a hangja. Eret nem bÃ-rt vÃ¡laszolni, nem jÃ¶tt ki hang a torkÃ¡n. HajnalpÃ-rnek viszont nem volt szÃ¼ksÃ©ge megerÅ‘sÃ-tÃ©sre. KÃ¶nnyes szemmel Ãºjra a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t Ã©s rohanni kezdett. Eret is megindult Ã©s vÃ¡rakozÃ³an kitÃ¡rta a kezeit. HajnalpÃ-r a karjaiba rohant Ã©s szorosan Ã¡tÃ¶lelte. ArcÃ¡t a fÃ©rfi mellkasÃ¡ba fÃºrta Ã©s rÃ¡zni kezdte a zokogÃ¡s. Eret Ãºgy Ã¶lelte, mintha sosem akarnÃ¡ elengedni. Pontosabban sosem akarta elengedni. Ã‰s mostantÃ³l nem is fogja. Az lÃ¡ny nyakÃ¡hoz hajolt Ã©s mÃ©ly levegÅ‘t vett. Az, hogy Ã©rezte az illatÃ¡t, bizonyÃ-totta, hogy valÃ³ban itt volt Ã©s ez nem csak egy Ã¡lom. Eret alig akarta elhinni, ezÃ©rt mÃ©g szorosabban Ã¶lelte Ã¡t, mintha csak attÃ³l fÃ©lne, hogyha elengedni, akkor eltÅ±nik.

- Azt hittem meghaltÃ¡l. - A lÃ¡ny lassan felemelte a fejÃ©t a mellkasÃ¡rÃ³l Ã©s rÃ¡nÃ©zett. A szemei kÃ¶nnyesek voltak, az arca vÃ¶rÃ¶s. Ã–rÃ¶m kÃ¶nnyek voltak. Eret is felemelte a fejÃ©t a nyakÃ¡bÃ³l Ã©s rÃ¡nÃ©zett. Olyan gyÃ¶nyÃ¶rÅ± volt, hogy Eret is Ã©rezte, ahogy a kÃ¶nnyek megcsÃ-pik a szemÃ©t. Meg akarta Ã¡llÃ-tani az idÅ‘t.

- Ã‰n is ezt hittem rÃ³lad. - VÃ¡laszolta vÃ©gÃ¼l. A kezei kÃ¶zrefogtÃ¡k HajnalpÃ-r arcÃ¡t Ã©s a hÃ¼velykujjÃ¡val letÃ¶rÃ¶lte a kÃ¶nnyeit. A lÃ¡ny kedvesen belesimult a kezeibe Ã©s lehunyta a szemÃ©t. Karjai a fÃ©rfi nyaka kÃ¶rÃ© fonÃ³dtak. Eret Ã³vatosan lehajolt Ã©s hozzÃ¡Ã©rintette az ajkÃ¡t az Ã¶vÃ©hez. Egy aprÃ³ csÃ³k volt, egy kis remÃ©nydarab, ami attÃ³l fÃ©l, hogy a lÃ¡ny bÃ¡rmelyik pillanatban kÃ¶ddÃ© vÃ¡lhat. Mikor megbizonyosodott arrÃ³l, hogy ez nem fog megtÃ¶rtÃ©nni, sÃ³hajtott Ã©s Ãºjra megcsÃ³kolta. EzÃºttal hatÃ¡rozottabban, Ã¡tadva minden Ã©rzÃ©st, olyanokat, amiket szavakkal nem lehet kimondani. HajnalpÃ-r pedig viszonozta. Mind a kettÅ‘jÃ¼knek nagyobb szÃ¼ksÃ©ge volt erre, mint arra, hogy levegÅ‘t vegyen. Eret Ã©rezte, hogy Hajnal lÃ¡bai meggyengÃ¼lnek, Ã-gy egy levegÅ‘ vÃ©tel kÃ¶zÃ¶tt lecsÃºsztatta a kezÃ©t a derekÃ¡ra Ã©s szorosan magÃ¡hoz Ã¶lelve megtartotta. Minden eltÅ±nt kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k, nem Ã©rzÃ©keltÃ©k, a villÃ¡mokat Ã©s a mennydÃ¶rgÃ©st, ahogy a kÃ¶zÃ¶nsÃ©gÃ¼ket sem a falusiak szemÃ©lyÃ©ben. Csak Å‘k voltak, ketten Ã©s a pillanat.

Lassan kibÃºjtak a csÃ³kbÃ³l Ã©s egymÃ¡sra mosolyogtak.

- Annyira hiÃ¡nyoztÃ¡l. - Suttogta HajnalpÃ-r Ã©s az ujjai kÃ¶rÃ© csavart egy tincset Eret hajÃ¡bÃ³l.

- Ã‰s ez is. - Tette mÃ©g hozzÃ¡ a csÃ³kra utalva.

- A legutolsÃ³t a tÃ¶rpe fÃ©rjemtÅ‘l kaptam. - Halkan felkuncogott. Eret is mosolygott. Visszakapta HajnalpÃ-rt, a rÃ©gi Ã¶nmagÃ¡ban. Ez volt az a lÃ¡ny, akit szeretett Ã©s aki miatt majd megÅ‘...

- Milyen tÃ¶rpe fÃ©rj... - De nem volt ideje befejezni, mert HajnalpÃ-r Ãºjra megcsÃ³kolta. Eret szorosabban Ã¶lelte a derekÃ¡t Ã©s felemelte. HajnalpÃ-r nevetve szakÃ-totta szÃ©t a csÃ³kot. Eret egyszer megforgatta, majd azokba az aranybarna szemekbe mÃ©lyesztette a sajÃ¡tjÃ¡t.

- Azt a tÃ¶rpÃ©t mÃ©g megbeszÃ©ljÃ¼k.

- Hajnal?

A hangra a lÃ¡ny megdermedt Ã©s a hang forrÃ¡sÃ¡t kereste. Osborn Ã©s Helen Ã³vatosan kilÃ©ptek a tÃ¶megbÅ‘l, ami idÅ‘ alatt a kÃ©tszeresÃ©re nÅ‘tte ki magÃ¡t.

- Anya? Apa? - HajnalpÃ-r olyan halkan mondta ki a szavakat, hogy csak Eret hallotta. A lÃ¡ny szemei Ã³jra megteltek kÃ¶nnyel Ã©s a szÃ¼leihez rohant. Eret mosolyogva figyelte, ahogy a kÃ©t felnÅ‘tt egyszerre zÃ¡rja a karjaiba. Lehajolt Ã©s felvette a fÃ¶ldrÅ‘l a kardjait. Nem akarta megzavarni a nagy csalÃ¡di talÃ¡lkozÃ¡st.

A szeme hirtelen megakadt HajnalpÃ-r sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡n. MÃ©g mindig ugyanÃºgy fekÃ¼dt, ahogy eddig. Hatalmas, sÃ¡rga szemeivel HajnalpÃ-rt figyelte. _Ugyanaz, aki elvitte. _Eret visszacsÃºsztatta a hÃ¼velyÃ¼kbe a kardokat Ã©s megindult a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©. Az Ã¡llat egy pillanatra rÃ¡nÃ©zett, majd visszatÃ©rt a tekintette Hajnalra. MielÅ‘tt viszont odaÃ©rhetett volna a sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ© egy ismerÅ‘s kÃ©z simult a kezeire Ã©s fÅ±zte Ã¶ssze az ujjait EretÃ©vel. HajnalpÃ-r mosolyogva hÃºzta oda maga mellÃ©, megÃ¡llva a szÃ¼lei elÅ‘tt.

- Anya, apa, Å‘ itt Eret. Eret fia, Eret. Gondoskodott rÃ³lam, Ã©s vigyÃ¡zott rÃ¡m. - De alig fejezte be HajnalpÃ-r a mondatott az apja megragadt a a mÃ¡sik kezÃ©t Ã©s elrÃ¡ntotta ErettÅ‘l. Egyik kezÃ©vel a vÃ¡llait Ã¶lelte Ã¡t a mÃ¡sikkal a derekÃ¡t. Eret Ã©rtetlenÃ¼l Ã¡llt Ã©s Helenre nÃ©zett. A nÅ‘ a kÃ¶nnyeit tÃ¶rÃ¶lgette Ã©s a lÃ¡nya kezÃ©t simogatta.

- Mit tett veled ez a szÃ¶rnyeteg, kicsikÃ©m? - Az apja szembe Ã¡llÃ-totta magÃ¡val HajnalpÃ-rt Ã©s a szemeibe nÃ©zett. A lÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett elÅ‘szÃ¶r Osbornra, majd Eretre.

- Milyen szÃ¶rnyeteg?

- HÃ¡t Å‘! - Osborn Eret felÃ© bÃ¶kÃ¶tt, aki Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t. HÃ¡t ez a fÃ©rfi mÃ©g a lÃ¡nyÃ¡nak sem hisz? HajnalpÃ-r tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel rÃ¡ntotta ki magÃ¡t az apja karjaibÃ³l.

- MiÃ©rt nevezed Ã-gy? Nem Ã¡rtott sem neked sem nekem!

- Elvitt tÅ‘lÃ¼...

- MegvÃ©dett! - HajnalpÃ-r Ã³jra Ã¶sszefÅ±zte az ujjait a fÃ©rfiÃ©val. MielÅ‘tt mÃ©g tovÃ¡bb Ã©rvelhetett volna, Eret a szavÃ¡ba vÃ¡gott.

- Szeretem a Hajnalt, Osborn. Ã‰s kÃ©pes lennÃ©k bÃ¡rmit megtenni Ã©rte. Ã‰s ahogy mÃ¡r mondtam, nem bÃ¡ntottam a lÃ¡nyÃ¡t!

- Ã‰s Ã©n is szeretem, apa. - VÃ¡laszolta a lÃ¡ny Ã©s megszorÃ-totta Eret kezÃ©t. Osborn Ã©s Helen egyikÃ¼krÅ‘l a mÃ¡sikukra nÃ©zett. SzemÃ¼kben mintha sajnÃ¡lat tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt volna.

- KicsikÃ©m. - SzÃ³lalt meg vÃ©gÃ¼l Helen. Hangja lÃ¡gy volt Ã©s kedves pont olyan, mint amilyennek egy anya hangjÃ¡nak lenni kell. HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n rÃ¡emelte a tekintetÃ©t.

- Te mÃ¡r Saskaromnak vagy odaÃ-gÃ©rve.

HajnalpÃ-rnek elakadt a lÃ©legzete.

- Ezek utÃ¡n ti mÃ©g mindig Saskaromhoz akartok adni? - Nem akarta elhinni. Az anyja az apja vÃ¡llÃ¡ra tette a kezÃ©t Ã©s Ãºjra rÃ¡nÃ©zett.

- MÃ¡r megÃ-gÃ©rtÃ¼k. - Az anyja Ã³vatosan felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t, de HajnalpÃ-r elhÃ¡trÃ¡lt tÅ‘le.

- Nem! NEM! Nem fogom Ãºjra vÃ©gigcsinÃ¡lni! - Az emlÃ©kek kÃ©tsÃ©gbeejtÅ‘en tÃ¶rtek elÅ‘ az elmÃ©jÃ©bÅ‘l. Nem akarja Ãºjra vÃ©gig csinÃ¡lni, nem fog egyik kÃ©nyszerhÃ¡zassÃ¡gbÃ³l a mÃ¡sikba esni. Ujjaival a hajÃ¡ba tÃºrt, elengedve Ã-gy Eret kezÃ©t. Mind a hÃ¡rman aggÃ³dva nÃ©ztek rÃ¡, mikÃ¶zben Å‘ folyamatosan csak hÃ¡trÃ¡lt.

- Nem! NEM! NEM! - Belemarkolt a hajÃ¡ba. A csÃ³k, a bÅ±z, a fegyverek, a kÃ©nyszer mosoly, az Ã©neklÃ©s, Ã©s az Ã¼st. A forrÃ³sÃ¡g. Nem fogja megcsinÃ¡lni!

- Nem megyek hozzÃ¡! - Sikoltotta. Megtorpant, ahogy elÃ©rte ViharfelhÅ‘t. A sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©g mindig nem bÃ-rt felÃ¡llni. Nagyon megsÃ©rÃ¼lhetett. AggÃ³dva emelte rÃ¡ a tekintetÃ©t. Eret felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t Ã©s lassan odasÃ©tÃ¡lt hozzÃ¡. ErÅ‘s karjÃ¡val gyengÃ©den Ã¡tÃ¶lelte a derekÃ¡t Ã©s magÃ¡hoz hÃºzta. A szÃ¼lei is kÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡ltak.

- De Hajnal, ez a...

- MICSODA?! A TÃ–RVÃ‰NY? A HAGYOMÃ•NY? EGYIK SEM IZGAT! NEM FOGOK HOZZÃ•MENNI! - HajnalpÃ-r vadul csapkodott a szabad kezÃ©vel. KÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k az emberek hirtelen szÃ©tnyÃ-ltak, utat adva valakinek. Ahogy a lÃ¡tÃ³kÃ¶rÃ©be kerÃ¼lt, HajnalpÃ-r azonnal felismerte.

- Hablaty!

A fÃ©rfi a dÃ¶bbenettÅ‘l felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, majd rÃ¡mosolygott.

- Szia, HajnalpÃ-r! HÃ¡t te?

HajnalpÃ-r pÃ¡r mÃ¡sodpercre elfelejtette az elÅ‘bbi kirohanÃ¡sÃ¡nak az okÃ¡t Ã©s mosolyogva megvonta a vÃ¡llÃ¡t.

- Azt mondtad, hogy ugorja be, ha erre jÃ¡rok.

- JÃ³l tetted. - Hablaty Osbornhoz lÃ©pett.

- BeszÃ©lhetnÃ©nk? - KÃ©rdezte visszafojtott hangon. Az apja pÃ¡r mÃ¡sodpercig habozott, de utÃ¡na bÃ³lintott. Hablaty elindult, vissza amerre jÃ¶tt, HajnalpÃ-r apja pedig kÃ¶vette. Az anyja kedvesen rÃ¡mosolygott a lÃ¡nyÃ¡ra, aki viszonozta. Amilyen gyorsan fel szokott nÃ¡luk robbanni egy vita, olyan gyorsan el is szokott Ã¼lni. A vitÃ¡knak nem mellesleg szinte mindig az apja volt a fÅ‘szÃ¡la, Ã-gy most, hogy Å‘ elment egy kicsit nyugodtak a kedÃ©lyek. Eret odahajolt hozzÃ¡ Ã©s egy puszit nyomott a fejÃ©re.

- Ne aggÃ³dj, minden helyre jÃ¶n. - Suttogta, Hajnal pedig bÃ³lintott.

Hablaty elvezette Osbornt Ã©s egy fÃ©lreesÅ‘ helyen megÃ¡llt. A fÃ©rfi szembefordult vele.

- Ezek szerint HajnalpÃ-r oda van Ã-gÃ©rve mÃ¡r valakinek?

- Igen, Saskaromnak.

Hablaty vÃ©gigsimÃ-totta az Ã¡llÃ¡t.

- Saskarom az, aki FejtÃ¶rÅ‘ alatt fekÃ¼dt, mikor mi odaÃ©rtÃ¼nk a strandhoz?

Osborn idegesen beletÃºrt a hajÃ¡ba, de vÃ©gig Hablaty szemÃ©be nÃ©zett.

- Igen.

Az ifjÃº fÅ‘nÃ¶k agya kattogni kezdett. Ha jÃ³l lÃ¡tta, HajnalpÃ-rnek egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt Ã-nyÃ©re az, hogy ahhoz a fÃ©rfihoz menjen felesÃ©gÃ¼l. Erettel viszont elÃ©g kÃ¶zel Ã¡lltak egymÃ¡shoz. TalÃ¡n segÃ-thet nekik...

- Tudja, Osborn, kÃ©t tÃ¶rzset nagyon nehÃ©z egyesÃ-teni. MÃ©g akkor is, ha a mÃ¡sik tÃ¶rzs a valÃ³di lÃ©tszÃ¡mÃ¡nak a negyede. GenerÃ¡ciÃ³kon keresztÃ¼l lehet Ã©rezni, hogy csak papÃ-r szerint lettek egy tÃ¶rzs. De ez ellen lehet tenni.

Osborn kÃ©rdÅ‘n rÃ¡pillantott. Kezdte Ã©rdekelni a dolog, mivel mint egykori vezetÅ‘, Å‘neki is Ã©rdeke volt, hogy a kÃ©t tÃ¶rzs egyesÃ¼ljÃ¶n, mÃ©ghozzÃ¡ szakadÃ©k nÃ©lkÃ¼l.

- A megoldÃ¡s egy hÃ¡zassÃ¡g. - Hablaty Osbornra nÃ©zett, vÃ¡rva a reakciÃ³t. A fÃ©rfi felvonta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.

- Egy frigy?

- Igen. HajnalpÃ-r az Ã–n lÃ¡nya, a napfÃ©ny-szigetiek szeretik, tisztelik Ã©s hallgatnak rÃ¡. Ha olyanhoz adnÃ¡ hozzÃ¡, aki irÃ¡nt a HuligÃ¡n tÃ¶rzs is ugyanÃ-gy Ã©rez tÃ¶bb generÃ¡ciÃ³t ugranÃ¡nk a tÃ¶kÃ©letes egyesÃ-tÃ©s felÃ©. - EnnÃ©l a rÃ©sznÃ©l Hablaty halkan felkuncogott. ElkÃ©pzelte, hogy mi volt Osborn elsÅ‘ gondolata.

- SajnÃ¡lom, de Ã©n mÃ¡r foglalt vagyok. Viszont Eret...

- ERET?! - Osborn dÃ¶bbenten a szavÃ¡ba vÃ¡gott. TermÃ©szetesen lÃ¡tta, hogy a falusiak hogy bÃ¡nnak a fÃ©rfival, de mÃ©gis. Å•?

- Eret segÃ-tett megmenteni a falut, majd ÃºjjÃ¡Ã©pÃ-teni. EzÃ©rt az egÃ©sz tÃ¶rzs tiszteli Ã©s elfogadta. A TanÃ¡cs tagja Ã©s az egyik jobb kezem. Ã‰s ahogy lÃ¡ttam, elÃ©g kÃ¶zel Ã¡llnak egymÃ¡shoz a lÃ¡nnyÃ¡val. Ã‰n azt mondom, hogy Ã-rja meg a szerzÅ‘dÃ©st Erettel, hogy elveszi a lÃ¡nyÃ¡t, de csak egy Ã©v mÃºlva. Ã•gy van idÅ‘ Ã¶sszegyÅ±jteni a pÃ©nzt egy jÃ³ nagy eskÃ¼vÅ‘re, Ã©s a kÃ©t fiatal is Ã¶sszeszokik. A tÃ¶rzs boldog, a lÃ¡nya boldog, kell mÃ©g tÃ¶bb? - Hablaty mosolyogva szÃ©ttÃ¡rta a karjait. Osborn az Ã¡llÃ¡t simogatva gondolkozott pÃ¡r percig.

- Azt hiszem, ez nem is rossz Ã¶tlet. - Hirtelen elbizonytalanodott a hangja.

- Boldog lesz Erettel?

Hablaty egyÃ¼tt Ã©rzÅ‘en rÃ¡mosolygott. HiÃ¡ba jÃ¡tszotta Osborn a kemÃ©ny fÅ‘nÃ¶k Ã©s apa szerepet legbelÃ¼l ott volt a fÃ©rfi, aki csak azt akarja, hogy a lÃ¡nya boldog legyen, biztonsÃ¡gban.

- Meg vagyok rÃ³la gyÅ‘zÅ‘dve.

0

MikÃ¶zben HajnalpÃ-r gyengÃ©den simogatta a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡nak fejÃ©t, Eret meglÃ¡tta a szokÃ¡sos csapatott a tÃ¶megben. Asztrid, TakonypÃ³c, HalvÃ©r Ã©s az ikrek ValkÃ¡val egyÃ¼tt felÃ©jÃ¼k tartottak. Eret Ã³vatosan megÃ©rintette HajnalpÃ-r vÃ¡llÃ¡t, aki rÃ¶gtÃ¶n megÃ©rtette az aprÃ³ jelzÃ©st. UtoljÃ¡ra vÃ©gigsimÃ-totta a stormcutter orrÃ¡t, majd felÃ¡llt Ã©s a kis csapatra nÃ©zett. Eret Ã¡tÃ¶lelte a derekÃ¡t Ã©s magÃ¡hoz hÃºzta.

- Sziasztok! - KÃ¶szÃ¶nt oda a csapatnak, akik visszakÃ¶szÃ¶ntek neki. Valka Ãºgy lÃ©pdelt HajnalpÃ-r felÃ©, mint ahogy egy Ãºj sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© szokott. A lÃ¡ny kÃ©rdÅ‘n Eretre pillantott, aki aprÃ³t biccentett. Valka vÃ©gÃ¼l irÃ¡nyt vÃ¡ltott Ã©s a stormcutter felÃ© lÃ©pett.

- Van neve? - KÃ©rdezte a lÃ¡nytÃ³l, aki aggÃ³dva nÃ©zte, ahogy vÃ©gigsimÃ-tja a sÃ¡rkÃ¡ny orrÃ¡t.

- ViharfelhÅ‘.

Asztrid Ã©s HalvÃ©r Valka mellÃ© tÃ©rdeltek. TakonypÃ³c Ã©s az ikrek Ã¶sszefont karokkal Ã¡lltak mellettÃ¼k. ViharfelhÅ‘ idegesen felhorkantott Ã©s megprÃ³bÃ¡lt megmozdulni. Hajnal gyorsan letÃ©rdelt hozzÃ¡ Ã©s hozzÃ¡bÃºjt a fejÃ©hez.

- Nincs semmi baj. Nem fognak bÃ¡ntani. - Mormolta a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki halkan felnyÃ¼szÃ-tett Ã©s lehunyta a szemÃ©t. Valka aprÃ³lÃ©kosan megvizsgÃ¡lta a sÃ¡rkÃ¡nyt.

- SzerencsÃ©re nem lett komolyabb baja. Csak nagyon kimerÃ¼lt.

- Ez az Ã©n hibÃ¡m. - HajnalpÃ-r szipogva simogatta Vihar fejÃ©t. A sÃ¡rkÃ¡ny csukva tartotta a szemÃ©t, de lÃ¡tszott raja, hogy megnyugtatja a lÃ¡ny kÃ¶zelsÃ©ge. Eret letÃ©rdelt a lÃ¡ny mellÃ© Ã©s hÃ¡tulrÃ³l Ã¡tÃ¶lelte. Az Ã¡llÃ¡t gyengÃ©den a lÃ¡ny vÃ¡llÃ¡ra fektette.

- Ne mondj ilyet.

- De igaz. - HajnalpÃ-r a kÃ©zfejÃ©vel letÃ¶rÃ¶lt egy kÃ¶nnycseppet az arcÃ¡rÃ³l.

- TÃºl hajszoltam. Csak magamra gondoltam.

Eret egy puszit nyomott a lÃ¡ny arcÃ¡ra. Annyira jÃ³ volt a karjaiban tartani. Eret a szeme sarkÃ¡bÃ³l lÃ¡tta, hogy Helen is letÃ©rdel mellÃ©jÃ¼k. GyengÃ©den a kezÃ©be vette a lÃ¡nya kezÃ©t Ã©s megszorÃ-totta. HajnalpÃ-r kÃ¶nnyes szemmel rÃ¡mosolygott.

- Nem tudod elkÃ©pzelni, kicsikÃ©m, hogy mennyire hiÃ¡nyoztÃ¡l. -

Suttogta Ã©s a mÃ¡sik kezÃ©vel kisimÃ-totta a lÃ¡ny szemÃ©bÅ‘l a frufrujÃ¡t.

- Tudod, hogy nem akarunk neked rosszat. Azt szeretnÃ©nk, hogy boldog lÃ©gy de...

- ERET! - Osborn hangja fÃ©lbeszakÃ-totta a felesÃ©ge mondandÃ³jÃ¡t. Mindenki a fÃ©rfira pillantott, aki Hablattyal egyÃ¼tt tÃ©rt vissza. Eret lassan felÃ¡llt Ã©s kihÃºzta magÃ¡t. Osborn megÃ¡llt elÅ‘tte egy mÃ©terrel Ã©s mÃ©lyen a szemÃ©be nÃ©zett.

- BeszÃ©dem van veled.

Eret mÃ©ly levegÅ‘t vett. VisszanÃ©zett Hajnalra, aki aggÃ³dva kapkodta a fejÃ©t az apjÃ¡rÃ³l rÃ¡. A fÃ©rfi biztatÃ³an rÃ¡mosolygott, majd elengedte a kezÃ©t Ã©s Osbornhoz lÃ©pett.

- Igen?

A fÃ©rfi intett a fejÃ©vel, Ã©s elindult. Eret szÃ³ nÃ©lkÃ¼l kÃ¶vette. MÃ©g lÃ¡tta, ahogy Hablaty elÃ©gedetten rÃ¡mosolyog. _Mit beszÃ©lhettek ezek ketten? _

Osborn hallÃ³tÃ¡volsÃ¡gon kÃ-vÃ¼lre vezette Eretet, majd szembefordult vele. Eret mindenre felkÃ©szÃ¼lt- Eltiltja HajnalpÃ-rtÅ‘l, vagy kÃ¶zli,hogy elmennek, meg hasonlÃ³k. Csak arra nem ami kÃ¶vetkezet.

- Szereted a lÃ¡nyomat? - Osborn Ã¶sszefonta a mellÃ©n a kezÃ©t Ã©s kihÃ-vÃ³an a fÃ©rfi szemÃ©be nÃ©zett. Eret Ã¡llta a tekintettÃ©t.

- Igen.

- OdaadnÃ¡d Ã©rte az Ã©leted?

- MÃ©g tÃ¶bbet is.

- Ãšgy Ã©rzed, kÃ©pes vagy arra, hogy vigyÃ¡zz rÃ¡, Ã©s gondoskodj rÃ³la?

- Mindig is kÃ©sz voltam. AmiÃ³ta csak meglÃ¡ttam.

Osborn lassan vÃ©gigmÃ©rte. Eret Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta a kezÃ©t majd kiengedte. Nem Ã©rtette mire jÃ³ ez a kÃ©rdezz- felelek.

- NÅ‘Ã¼l is vennÃ©d? - Osborn szÃ¡ja sarkÃ¡ban halvÃ¡ny mosoly jelent meg. Eretet megdÃ¶bbentette a kÃ©rdÃ©s. Csak nem arra cÃ©loz, amire gondol?

- Ha Å‘ igent mond, akkor termÃ©szetesen. Ã–rÃ¶mmel.

Eret dÃ¶bbenetÃ©t mÃ¡r csak az fokozta, hogy Osborn mosolya kiszÃ©lesedett Ã©s megveregette a vÃ¡llÃ¡t.

- Akkor a tiÃ©d.

Eretnek elakadt a lÃ©legzete. Osborn... neki adta a lÃ¡nyÃ¡t? Osborn, aki pÃ¡r perccel ezelÅ‘tt kardal szakÃ-totta volna el Å‘ket egymÃ¡stÃ³l?

- A...az enyÃ©m?

- Hablaty rÃ¡vilÃ¡gÃ-tott, hogy egy friggyel Ã¶sszÃ©bb kerÃ¼lne a kÃ©t tÃ¶rzs. TÃ©ged ajÃ¡nlott, mint HajnalpÃ-r lehetsÃ©ges fÃ©rjÃ©t. - Osborn ismÃ©t vÃ©gigmÃ©rte.

- Korban kÃ¶zelebb Ã¡llsz a lÃ¡nyomhoz, mint Saskarom, Ã©leterÅ‘s vagy Ã©s magas rangÃº. Nem utolsÃ³ sorban, szereted a lÃ¡nyomat. - Osborn Ã¶sszekulcsolta a hÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tt a kezÃ©t Ã©s felnÃ©zett a csillagokra.

- Ã‰s Ãºgy nÃ©zz ki, hogy viszont szeret. Ha boldoggÃ¡ tudott tenni, Ã©s vigyÃ¡zol rÃ¡, Ã¡ldÃ¡somat adom rÃ¡tok.

- Mindent meg fogok tenni, uram. - Eret sugÃ¡rzott az Ã¶rÃ¶mtÅ‘l. HajnalpÃ-r az Ã¶vÃ© volt, Å‘ pedig a lÃ¡nyÃ©. Alig vÃ¡rta mÃ¡r, hogy elmondja neki.

- MegÃ-runk egy szerzÅ‘dÃ©st Ã©s eljegyzed a lÃ¡nyomat. De vÃ¡rjunk egy Ã©vet az eskÃ¼vÅ‘vel. Meg kell gyÅ‘zÅ‘dnÃ¶m, hogy tÃ©nyleg alkalmas vagy-e a lÃ¡nyomnak. Ha azt lÃ¡tom, hogy boldogtalan melletted, felbontom a szerzÅ‘dÃ©st. Ã‰s mellÃ© mÃ©g puszta kÃ©zzel Ã¶llek meg. - A fÃ©rfi Eret felÃ© nyÃºjtotta a jobbjÃ¡t, aki boldogan megrÃ¡zta. Az utolsÃ³ mondatott elengedte a fÃ¼le mellett.

- Most pedig menjÃ¼nk vissza. A hÃ¡rom hete elvesztett lÃ¡nyom egy sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz ruhÃ¡ban Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton hullott le az Ã©gbÅ‘l. KÃ-vÃ¡ncsi vagyok a magyarÃ¡zatÃ¡ra.

- Ezzel nincs egyedÃ¼l, uram. - Eret szÃ©les mosollyal indult meg Osborn mellett HajnalpÃ-r felÃ©.

0

HajnalpÃ-r nÃ©mÃ¡n figyelte, ahogy a furÃ¡n jÃ¡rÃ³ nÅ‘ Ã©s a pufi fÃ©rfi, aki idevezette beszÃ©lget Vihar felett. A sÃ¡rkÃ¡ny mÃ¡r valamennyire jobban volt, hatalmas szemeivel a kÃ¶rnyezetet kÃ©mlelte. Hirtelen egy szÅ‘ke lÃ¡ny lÃ©pett mellÃ©. TÃ¼skÃ©s szoknyÃ¡t, vÃ¶rÃ¶s pÃ³lÃ³t Ã©s egy szÅ‘rmÃ©s kapucnit viselt. Arany szÃ-nÅ± hajÃ¡t befonva a vÃ¡llÃ¡n pihentette. Kedvesen mosolyogva kezet nyÃºjtott neki.

- Asztrid Hofferson. Te pedig biztos HajnalpÃ-r vagy.

Hajnal mosolyogva megrÃ¡zta a kezÃ©t Ã©s bÃ³lintott.

- Igen, Ã©n vagyok.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy megismerhettelek. Mindig is kÃ-vÃ¡ncsi voltam, hogy milyen az a lÃ¡ny, aki kÃ©pes volt elrabolni Eret fia Eretnek a szÃ-vÃ©t. - Halkan felkuncogott, HajnalpÃ-r pedig Ã©rezte, hogy kipirosodik az arca.

- Az elrabolni azÃ©rt tÃºlzÃ¡s.

Asztrid gyengÃ©den oldalba bÃ¶kte.

- Ne szerÃ©nykedj! Teljesen oda van Ã©rted. AmÃºgy meg, hadd mutassalak be a tÃ¶bbieknek. - Asztrid intett a kis csapat felÃ©, akivel Ã©rkezett, HajnalpÃ-r habozva az anyjÃ¡ra nÃ©zett. Helen

viszont csak mosolygott Ã©s bÃ³lintott.

- Az a hosszÃº, barna hajÃº nÅ‘ Valka, Hablaty anyja. HÃºsz Ã©ven Ã¡t a sÃ¡rkÃ¡nyokkal Ã©lt, tehÃ¡t a sÃ¡rkÃ¡nyod jÃ³ kezekbe kerÃ¼lt. Aki mellette Ã¡ll, HalvÃ©r. Az az alacsony, fekete hajÃº fÃ©rfi TakonypÃ³c. Mellette Ã¡llnak az ikrek. A fiÃº Fafej a lÃ¡ny KÅ‘fej.

HajnalpÃ-r mindegyikÃ¼ket alaposan megnÃ©zte. MindegyikÃ¼k kedvesnek lÃ¡tszott. EgyedÃ¼l KÅ‘fej nÃ©zett rÃ¡ Ãºgy, hogy attÃ³l borsÃ³zni kezdett a lÃ¡ny hÃ¡ta.

- KÅ‘fejnek mi baj?

- Ã“, semmi emlÃ-tÃ©sre mÃ©ltÃ³, csak rÃ¡jÃ¶tt, hogy a hÅ‘s szerelme foglalt.

- Ki?

- Eret.

HajnalpÃ-r szemei kitÃ¡gultak.

- KÅ‘fej Eretbe szerelmes?

- Ne aggÃ³dj. Eret cseppet sem viszonozta. Ã‰s szerintem mÃ¡r KÅ‘fej is lemondott rÃ³la. Valamennyire. - Asztrid felnevetett Ã©s megigazÃ-totta a szÅ‘rmÃ©s kapucnijÃ¡t.

Hirtelen Hablaty jelent meg mellettÃ¼k. A fÃ©rfi gyengÃ©den megfogta Asztrid kezÃ©t, mire HajnalpÃ-r mindentudÃ³an elmosolyodott._ SzÃ³val Å‘ az az Asztrid, akirÅ‘l mesÃ©lt mÃ©g annak idejÃ©n._

- Ã‰n a helyedben hÃ¡tra nÃ©znÃ©k, HajnalpÃ-r. - Hablaty a lÃ¡ny hÃ¡ta mÃ¶gÃ© intett. HajnalpÃ-r kÃ©rdÅ‘n megfordult. Eret Ã©s az apja lÃ©pdelt felÃ©jÃ¼k. A lÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zte Eret szÃ©les mosolyÃ¡t. _MirÅ‘l beszÃ©lhettek? _Osborn rÃ¡mosolygott a lÃ¡nyÃ¡ra, majd a felesÃ©gÃ©hez lÃ©pve Ã¡tkarolta. HajnalpÃ-r kÃ-vÃ¡ncsian Erethez lÃ©pett, aki gyengÃ©den Ã¡tÃ¶lelte a derekÃ¡t.

- MirÅ‘l beszÃ©ltetek ti ketten?

A fÃ©rfi gyors puszit nyomott a lÃ¡ny szÃ¡jÃ¡ra. A mosolyÃ¡t semmi sem bÃ-rta volna levakarni az arcÃ¡rÃ³l.

- A napokban alÃ¡ kell Ã-rnom egy szerzÅ‘dÃ©st nÃ¡latok.

- NÃ¡lunk?

- Bizony. - Eret a lÃ¡ny feneke alatt Ã¡tÃ¶lelte a lÃ¡bait Ã©s a magasba emelte. Ã•gy a lÃ¡ny magasabb lett nÃ¡la. HajnalpÃ-r felnevettet Ã©s megkapaszkodott a vÃ¡llaiban.

- Mit csinÃ¡lsz?

- Nincs Ã-nyemre a letÃ©rdelÃ©s. - VÃ¡laszolta kÃ¶nnyedÃ©n Ã©s a lÃ¡ny arcÃ¡t fÃ¼rkÃ©szte.

- MiÃ©rt kÃ©ne letÃ©rdelned?

- Hogy megkÃ©rjem a kezed.

HajnalpÃ-rnek elakadt a lÃ©legzete. TÃ¡tott szÃ¡jjal nÃ©zte elÅ‘szÃ¶r Eret arcÃ¡t, majd a szÃ¼leiÃ©t. EgymÃ¡st Ã¡tÃ¶lelve, mosolyogva figyeltÃ©k Ã‘ket. Ahogy Ã¶sszetalÃ¡lkozott az apjÃ¡val a tekintete Osborn aprÃ³t biccentett. Nem vicc volt. HajnalpÃ-r mÃ©g mindig dÃ¶bbent tekintettel nÃ©zett vissza Eretre.

- HozzÃ¡m jÃ¶ssz, HajnalpÃ-r? - A tekintete komoly lett, sugallva, hogy ezzel most nem viccel. HajnalpÃ-r Ã¶rÃ¶mÃ©ben felsikoltott Ã©s lehajolva megcsÃ³kolta a fÃ©rfit.

- Igen, igen, igen, igen, a legnagyobb Ã¶rÃ¶mmel! - Felelte, mÃ©g mindig sikoltozva. A falusiak fÃ¼tyÃ¼ltek Ã©s tapsolni kezdtek. Eret lassan visszatette a fÃ¶ldre Ã©s egyik kezÃ©vel a derekÃ¡t Ã¶lelte Ã¡t, a mÃ¡sikkal gyengÃ©den megfogta az arcÃ¡t.

Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy Ã-gy dÃ¶ntÃ¶ttÃ©l. - Suttogta Ã©s Ãºjra megcsÃ³kolta. HajnalpÃ-r lehunyta a szemÃ©t Ã©s a fÃ©rfi nyaka kÃ¶rÃ© fonta a karjait.

* * *

><p>VÃ©ge

Vagy mÃ©gsem?

**Å•szintÃ©n szÃ³lva tÃºlsÃ¡gosan a szÃ-vemhez nÅ‘tt ez az alacsony, klausztrofÃ³biÃ¡s, szerencsÃ©s/szerencsÃ©tlen HajnalpÃ-r Ã©s egyÃ¡ltalÃ¡n nincs kedvem magÃ¡ra hagyni, pont most, mikor egy Ã©v mÃºlva fÃ©rjhez megy. **

**Hogyan illeszkedik be? Mi lesz abban a bizonyos egy Ã©vben? Hogy fogadjÃ¡k a kalandjait a tÃ¶bbiek? Sok-sok megvÃ¡laszolatlan kÃ©rdÃ©s. **

EzÃ©rt gondoltam azt, hogy folytatom. De egy mÃ¡sik fanfictionban. ElÅ‘relÃ¡thatÃ³lag nem mindig egybefÃ¼ggÅ‘ tÃ¶rtÃ©netek lesznek benne (a cÃ-me: Az a bizonyos egy Ã©v. LegalÃ¡bbis jelenleg), sok egyperces, pihÃ©s tÃ¶rtÃ©net meg ilyenek. Majd mÃ©g meglÃ¡tjuk. :)

**Ezt a tÃ¶rtÃ©netet itt lezÃ¡rom. Hajnal visszakerÃ¼lt a szeretteihez,Ã©s mivel ez volt a fÅ‘ szÃ¡ll, nincs Ã©rtelme folytatni. **

A legkÃ¶zelebbi viszont olvasÃ¡sra:

Amare ;)

End
file.